

cecelia ahern

Continuarea romanului
DEFECTI

P

erfecti

- PERFECȚI -

CECELIA AHERN

PERFECȚI

Traducere din limba engleză: Adina și Gabriel Rațiu
Titlul original: *PERFECT*, 2017

Editura ALLFA, 2018

Versiune ebook: v1.0, octombrie 2018

Cecelia Ahern (1981) este o autoare irlandeză, născută în Dublin, care a reușit să facă din fiecare roman pe care l-a scris un bestseller internațional. Romanul ei de debut, *PS. Te iubesc* (*PS. I Love You*, 2004; ALLFA, 2005), a fost tradus în 47 de țări și ecranizat, devenind instantaneu un succes internațional. Următoarele romane au fost la fel de bine primite, fiind traduse în peste 50 de țări și vândute în peste 25.000.000 de exemplare.

Defecți este prima sa carte pentru adolescenți, deschizând seria cu același nume care tratează una dintre problemele veșnice ale omenirii: teama de a fi imperfecti, de a fi stigmatizați. După ce este declarată Defectă, Celestine începe să ducă o bătălie cruntă împotriva sistemului. În *Perfecti* este ilustrat tot acest demers curajos al lui Celestine într-o lume care a uitat ce înseamnă empatia.

Mai multe informații și noutăți despre Cecelia Ahern pe conturile de Twitter (@Cecelia_Ahern) și Facebook (Ceceliaahernofficial) și pe site – www.cecelia-ahern.com.

„Acum înțeleg de ce citesc oamenii, de ce se refugiază în viața altcuiva. Uneori, citesc o frază care mă șochează, pentru că este ceva ce-am simțit recent, dar n-am spus nimănui. Vreau să intru în carte și să le spun personajelor că le înțeleg, că nu sunt singure, că eu nu sunt singură, că este în regulă să te simți așa.”

Cecelia Ahern

- PERFECȚI -

PERFECT

Înzestrat cu toate calitățile, atributele și trăsăturile cerute sau dezirabile; care nu lasă de dorit.

Ideal, desăvârșit, ireproșabil, sublim, suprem, exemplar, impecabil.

- CECELIA AHERN -

PARTEA ÎNTÂI

1

Buruiana nu este altceva decât o floare care crește în locul nepotrivit.

Nu sunt cuvintele mele, ci ale bunicului.

El găsește frumusețea în toate, sau, mai bine zis, consideră că lucrurile neconvenționale și nefirești sunt mai frumoase decât orice. Îi văd zilnic această trăsătură; în faptul că preferă să locuiască la vechea fermă decât într-o vilă modernă, împrejmuită de un gard, să fiarbă cafeaua pe sobă într-un ibric vechi, și nu la espressorul lucios, primit în dar de la mama de ziua lui, cu trei ani în urmă, care zace neatins și adună praf pe blatul din bucătărie. Și nu pentru că ar fi împotriva a tot ceea ce înseamnă progres. Dimpotrivă, este unul dintre cei mai aprigi luptători în favoarea schimbării, numai că îi place autenticitatea și vrea ca toate să fie într-o formă cât mai apropiată de cea pură. Din acest motiv, admiră îndrăzneala buruienilor de a crește acolo unde nu au fost plantate. Această trăsătură a lui m-a făcut să vin să trăiesc alături de el într-o perioadă de cumpănă și din cauza ei este dispus să-și riște siguranța pentru a mă adăposti.

A adăposti.

E cuvântul pe care l-a folosit Ghilda; toți cei care o protejează sau o adăpostesc pe Celestine North vor fi aspru pedepsiți. Nu se precizează care va fi pedeapsa, dar, cunoscând reputația Ghildei, nu este greu să ne imaginăm. Pericolul de a mă găzdui pe proprietatea să nu pare să îl sperie pe bunicul, ba chiar îi întărește convingerea că e de datoria lui să mă protejeze.

— Buruiana nu e altceva decât o plantă care vrea să crească acolo unde oamenii vor altceva, îmi spune și se

apleacă să smulgă musafirul nepoftit, cu degetele lui groase și puternice.

Înțelesul rămâne același, chiar dacă, uneori, se întâmplă să reformuleze ideea. Are mâini de luptător, mâini mari, groase, precum lopețile, dar, contrar aspectului lor, sunt mâini care ocrotesc. Au semănat și au cultivat pământul lui, dar i-au și îngrijit și apărat pe fiica și pe nepoții lui. Aceste mâini care ar putea sugruma un om sunt aceleași mâini care au crescut o femeie și au făcut pământul să rodească. Poate că cei mai puternici luptători sunt tocmai ocrotitorii, pentru că au o legătură mult mai profundă cu ei înșiși, pentru că au pentru ce să lupte, au ceva care merită salvat.

Bunicul are patruzeci de hectare de teren, nu toate cultivate cu căpșuni precum cel pe care ne aflăm acum, dar asta este porțiunea pe care o deschide publicului în luna iulie. Familiile plătesc pentru a-și culege singure fructele, iar bunicul spune că banii obținuți îl ajută să se mențină pe linia de plutire. Nu își permite să se abată de la tradiție anul ăsta, nu doar din considerente financiare, ci și pentru că Ghilda și-ar da seama imediat că mă ascunde. Nu îl scapă din ochi. Trebuie să procedeze ca în fiecare an, iar eu încerc să nu mă gândesc cum va fi să stau în ascunzătoare și să aud chiotele vesele ale copiilor care culeg și se joacă, nici cât de primejdios va fi când toți acei necunoscuți vor mișuna pe pământul nostru și cine știe ce vor scoate la iveală.

În copilărie, îmi plăcea nespus să vin aici, împreună cu soră-mea, Juniper, în sezonul căpșunilor. La finalul zilei, aveam mai multe căpșuni în burtă decât în coș, dar acum nu mi se mai pare același loc magic. Acum, plivesc buruienile acolo unde, altădată, îmi cream o lume imaginară.

Știu că, atunci când bunicul folosește astfel de fraze în timp ce lucrează, se referă, de fapt, la mine, de parcă ar fi

inventat vreo terapie prin agricultură, și, cu toate ca are doar intenții bune, vorbele lui nu fac decât să evidențieze realitatea.

Eu sunt buruiana.

După ce am fost însemnată ca Defectă pe cinci zone ale corpului, la care se adaugă cel de-al șaselea semn secret, pe motiv că aș fi ajutat un Defect și aș fi mințit Ghilda, am înțeles că societatea nu mă dorește. M-au smuls din pământul meu, m-au scuturat de rădăcini, m-au zgâlțâit bine și m-au aruncat cât colo.

— *Cine le-a numit buruieni?* continuă bunicul, în timp ce înaintăm printre brazde. În niciun caz natura. *Oamenii* au făcut asta. Natura le permite să crească. Natura le oferă un loc al lor. *Oamenii* sunt cei care le condamnă și le aruncă.

— Dar asta sugrumă floarea, spun, într-un final, ridicând ochii din pământ, înțepenită de spate și cu unghiile murdare de noroi.

Bunicul se uită la mine, pe sub șapca de tweed trasă peste ochii lui albaștri, veșnic atenți, veșnic vigilenți, ca de uliu.

— Sunt niște supraviețuitoare. Nu fac decât să lupte pentru bucata lor, îmi răspunde.

Îmi înghit tristețea și întorc privirea.

Sunt o buruiană. Sunt o supraviețuitoare. Sunt Defectă.

Astăzi împlinesc optsprezece ani.

Pe de o parte, ești cine îți imaginezi că ar trebui să fii, pe de alta parte, ești cine ești în realitate. Eu nu mai sunt nici una, nici alta.

De aceea, așa cum zice bunicul, ar fi momentul ideal să o iau de la capăt.

2

Persoana care îmi imaginez că ar trebui să fiu: Celestine North, fiica lui Summer și a lui Cutter, sora lui Juniper și Ewan, iubita lui Art. Ar fi trebuit să termin de curând cu examenele de bacalaureat și să mă pregătesc de universitate, unde ar fi urmat să studiez matematica.

Astăzi împlinesc optsprezece ani.

Astăzi ar trebui să sărbătoresc pe iahtul tatălui lui Art. Bosco Crevan a promis să mi-l împrumute în ziua cea mare, trebuia să fie un cadou din partea lui. Aș fi petrecut alături de douăzeci dintre cei mai apropiați oameni – prieteni și rude – și, poate, aș fi avut parte de un spectacol de focuri de artificii. O fântână de ciocolată în care invitații să-și înmoaie bezele sau căpșunile. Mi-o imaginez pe prietena mea, Marlena, cu o mustață de ciocolată și o figură serioasă, îl aud pe iubitul ei, măgar ca întotdeauna, amenințând să-și vâre diverse părți ale corpului în ea. Marlena dă ochii peste cap. Eu râd. O ceartă falsă, cum fac mereu, doar ca să se dea în spectacol și să aibă motiv să se împace.

Tata sigur ar face-o pe grozavul pe ringul de dans, s-ar zbânțui cu prietenii mei și s-ar da mare cu mișcările lui de hip-hop ori l-ar imita pe Michael Jackson. O văd pe mama, manechin, stând pe punte, îmbrăcată într-o rochie lejeră de vară, cu model floral, cu părul ei lung și blond fluturând în vânt, de parcă ar fi în raza unui ventilator perfect amplasat. Afîșează o atitudine relaxată, dar se gândește în permanență la ce se întâmplă în jur, ce aspecte trebuie remediate, cui i s-a golit paharul, cine nu participă la conversații și, cu un pocnet din degete, își ia brusc zborul în rochia ei diafană și rezolvă totul. Frate-miu, Ewan, se îndoapă cu bezele și

ciocolată, se aleargă cu prietenul lui cel mai bun, Mike, roșu la față și transpirat, bea berea rămasă pe fundul sticlelor, după care, cere să meargă acasă, fiindcă îl doare stomacul. Într-un colț, o văd pe soră-mea, Juniper, împreună cu o prietenă. Nu-i scapă nimic, veșnic izolată în colț, analizează totul cu un zâmbet vesel și calm, privește și înțelege totul mai bine ca oricine.

Mă văd pe mine. Ar trebui să dansez cu Art. Ar trebui să fiu fericită. Dar ceva mă pune pe gânduri. Mă uit la el și îmi pare schimbat. E mai slab, îmbătrânit, obosit, nespălat și dezordonat. Mă privește, dar mintea îi e în altă parte. Când mă atinge – o umbră de atingere – îi simt mâna moale și umedă. Am senzația că îl văd pentru ultima oară. Nu e așa cum ar trebui, nici cum era altădată, adică perfect, dar acum, nici măcar când visez cu ochii deschiși, nu mai pot retrăi acele sentimente. Mi se pare că s-a scurs atât de mult timp. Perfecțiunea a rămas undeva, într-un trecut îndepărtat.

Deschid ochii și mă reîntorc în casa bunicului. În față, mă așteaptă o tartă rece de mere, cumpărată de la magazin, cu o lumânare în ea. Iată persoana care îmi imaginez că ar trebui să fiu, deși nici în vise nu o mai regăsesc fără ca realitatea să-și bage nasul, și iată persoana care sunt cu adevărat acum. *Această* fugară înmărmurită care se uită la o tartă rece de mere. Nici eu, nici bunicul nu ne prefacem că lucrurile ar sta altfel. Bunicul e foarte direct, nu umblă cu prefăcătorii. Se uită la mine întristat. Știe că nu trebuie să ocolească subiectul. Situația e mult prea complicată. În fiecare zi, punem la cale un plan și, în fiecare zi, planul se schimbă. Am scăpat de acasă, am scăpat de Fluierarul meu, Mary May, gardian în armata Ghildei, a cărei sarcină era să-mi urmărească fiecare mișcare și să se asigure că respect

regulile Defecțiilor, și m-am făcut nevăzută. Oficial, sunt o „evadată”.

Mama m-a sfătuit să fug acum două săptămâni, o șoptă poruncitoare în ureche, a cărei amintire îmi dă și acum fiori reci. Șeful Ghildei, Bosco Crevan, venise la noi acasă pentru a le cere părinților mei să mă predea. Cu toate că Bosco este tatăl fostului meu iubit, cu toate că suntem vecini de zece ani și că n-au trecut decât câteva săptămâni de când a luat cina la noi, mama a preferat să fug și să nu mai știe de mine decât să ajung din nou pe mâinile lui. Uneori, durează o viață de om să-ți faci un prieten, dar numai câteva secunde ca să te alegi cu un dușman.

Un singur lucru trebuia să iau neapărat cu mine la plecare; un bilețel care mi-a fost transmis prin soră-mea, Juniper. Un bilețel de la Carrick. Carrick mi-a fost coleg de celulă la Castelul Highland, sediul Ghildei. Mi-a urmărit procesul în timp ce-și aștepta judecata. A asistat la înfierările mele. La *toate* înfierările, inclusiv la cea de-a șasea secretă. Este singura persoană care înțelege prin ce trec, fiindcă și el se confruntă cu aceeași situație. Nu mai am bilețelul pe care mi l-a dat, dar nici nu mai am nevoie de el. L-am memorat cuvânt cu cuvânt și l-am distrus.

Îmi doresc nespus de mult să-l găsesc pe Carrick, dar e dificil. A reușit să fugă de Fluierarul lui imediat ce a fost eliberat de la castel și bănuiesc că, din cauza notorietății mele, nici lui nu i-a fost ușor să mă caute. M-a găsit acum două săptămâni și m-a salvat dintr-o încăierare iscată la supermarket. M-a adus acasă leșinată, astfel că reîntâlnirea noastră nu a fost deloc așa cum aș fi sperat. Mi-a lăsat un bilet și a dispărut.

Dar eu n-am reușit să-i dau de urmă. De teamă să nu fiu recunoscută, n-am putut să mă deplasez prin oraș după cum

aș fi vrut. Așa că am apelat la bunicul. Știam că ferma lui va fi primul loc în care mă va căuta Ghilda, dar aveam nevoie de ajutorul lui. Trebuia să fie doar un scurt popas până când aveau să se calmeze apele. Acum însă mă întreb dacă se vor calma vreodată.

De când am sosit la fermă, Fluierarii, soldații Ghildei, au făcut numeroase percheziții, dar nu mi-au descoperit ascunzătoarea. Ar trebui să mă ascund altundeva, într-un loc mai sigur, dar, cel puțin pe proprietatea lui, bunicul e stăpân. Nu cred că vreunul dintre noi și-a imaginat că Fluierarii mă vor căuta cu asemenea îndârjire.

De câte ori Fluierarii se apropie de ascunzătoarea mea, simt că mă sufoc. Le aud pașii, câteodată chiar și răsuflarea, în timp ce stau pitită, înghesuită în vreun cotlon, uneori atât de evident, încât nici nu se mai obolesc să-l verifice, alteori atât de periculos, încât nu îndrăznesc să intre.

Mă uit la flacăra singuratică ce pâlpâie pe tarta rece de mere.

— Pune-ți o dorință, spune bunicul.

Închid ochii și mă gândesc. Am avea atâtea dorințe și niciuna nu-mi pare realizabilă. Dar cred că nu te mai interesează să-ți pui dorințe, când ești cu adevărat fericit sau complet deznădăjduit. Eu nu sunt nici una, nici alta.

Nu cred în minuni, dar văd în faptul de a-ți pune dorințe un fel de recunoaștere a speranței, a voinței proprii, a unui obiectiv. Poate că dorința exprimată în cuvinte capătă o dimensiune reală, îți oferă un scop, te ajută să o duci la îndeplinire. Canalizează-ți gândurile pozitive; alege o dorință, pune-ți-o și îndeplinește-o.

Suflu în lumânare.

Nici nu apuc să deschid bine ochii și aud zgomot de pași pe hol.

Dahy, administratorul de încredere al bunicului, intră în bucătărie.

— Au venit Fluierarii. Fugi!

3

Bunicul sare de la masă atât de repede, încât răstoarnă scaunul pe podeaua din piatră. Nu îl ridică nimeni. Vizita asta ne-a luat pe nepregătite. Ieri Fluierarii au scotocit ferma de la un capăt la altul. Credeam că scăpăm măcar azi. Ce s-a întâmplat cu sirena care le anunță venirea? Ce s-a întâmplat cu sunetul care îngheață de spaimă toate sufletele până când trece întregul convoi de mașini și îi lasă pe norocoși să răsufle ușurați că nu ei sunt cei vizați și o să-și vadă în continuare de ale lor?

Nu stăm la discuții. Fugim din casă. Ne dăm seama instinctiv că ne-am forțat norocul de suficiente ori ascunzându-mă în casă. Dahy iese în curte împreună cu noi. O luăm la dreapta și ne îndepărtăm de aleea mărginită de cireși. Nu știu încotro fugim, cert e că încercăm să ne îndepărtăm cât mai mult de intrare.

— I-a văzut Dane din turn, ne explică Dahy, în timp ce aleargă. El m-a anunțat. Nu s-a auzit nicio sirenă. Nu cumva să ne dea de știre.

Pe proprietate se află ruinele unui turn normand, pe care bunicul îl folosește ca să-i supravegheze pe Fluierari. De la sosirea mea, cineva a stat de strajă zi și noapte, muncitorii de la fermă făcând de gardă cu rândul.

— Ești sigur că vin la noi? întrebă bunicul și aruncă o privire rapidă în jur, cântărind situația.

Încearcă să găsească o soluție, o stratagemă. Îmi pare rău să o spun, dar se observă că e speriat. E prima oară când îl văd pe bunicul speriat.

Dahy dă din cap în semn de încuviințare.

Iuțesc pasul ca să mă țin după ei.

— Unde mergem?

Nu-mi răspund. Bunicul încă se uită în jur. Dahy îl privește și încearcă să-i citească gândurile. E limpede că nu au niciun plan, ceea ce mă neliniștește profund. Simt un gol în stomac, iar inima îmi bubuie în piept. Alergăm cât ne țin picioarele spre punctul cel mai îndepărtat al terenului bunicului, nu pentru că ar avea un plan, ci tocmai pentru că *nu are*. Îi trebuie timp ca să născocească unul.

Gonim peste câmpuri, printre straturile de căpșuni, pe care le lucram cu doar câteva ore în urmă. Fluierarii nu sunt înarmați, principala lor armă constă în numărul lor și în puterea pe care o dețin. Simpla lor prezență este suficientă pentru a institui disciplina. Nu sunt dotați cu tehnologie superioară de spionaj, cel puțin deocamdată, dar se bucura de sprijinul majorității locuitorilor, astfel că toți le sunt informatori.

Îi auzim pe Fluierari apropiindu-se. La celelalte percheziții au venit cu o singură mașină. Acum mi se pare că aud mai multe. Motoare mai zgomotoase decât de obicei, probabil că vin cu dube, și nu cu mașini mici. De regulă, sunt doi Fluierari într-o mașină mică, patru într-o dubă. Mi se pare mie sau sunt trei dube? Doisprezece Fluierari. Mă trec fiorii la gândul că e o percheziție de amploare. M-au găsit. Sunt ca și arestată. Trag aerul proaspăt în piept și simt cum libertatea îmi scapă printre degete. Habar n-am ce-mi vor face, dar, acum două luni, când am fost sub paza lor, m-am ales cu cicatrici pe tot corpul, după ce mi-a fost înfierată litera D în șase zone ale corpului, ca toată lumea să îmi cunoască defectele. Nu vreau să aflu ce altceva mai sunt în stare să-mi facă.

Dahy se uită la bunicul.

— Hambarul.

— Acolo ne îndreptăm.

Scrutează întinderea de teren, de parcă pământul le va oferi soluția dorită. *Pământul*.

— Groapa, spun repede.

Dahy nu pare prea convins.

— Nu mi se pare o...

— E bună, declară ferm bunicul și o ia la fugă în direcția gropii.

A fost ideea mea, dar îmi vine să plâng. Mă apucă amețeala când mă gândesc că trebuie să mă ascund acolo. Dahy îmi întinde mâna ca să trec în fața lui. În ochi i se citește mila și tristețea.

Și parcă îmi spune „rămas-bun”.

Îl urmăresc pe bunicul până la luminișul din apropierea pădurii negre care se învecinează cu terenul lui. El și Dahy au săpat toată dimineața, în vreme ce eu leneveam lângă ei, jucându-mă cu o păpădie și uitându-mă cum se spulberă în vânt.

— Zici că sunteți gropari, i-am ironizat.

Nici prin gând nu-mi trecea în clipa aceea că vorbele mele aveau să se adeverească.

4

Din spusele bunicului, groapa de gătit este cea mai simplă și mai veche structură destinată gătitului. Denumită și cuptor de pământ, aceasta constă într-o groapă săpată în pământ, folosită pentru a capta căldura și astfel pentru a coace, a afuma sau a prepara la aburi mâncarea.

În cazul coacerii, se așteaptă până când focul arde mocnit. Mâncarea este așezată în groapă și acoperită. Apoi se toarnă pământ peste toate: cartofi, dovleci, carne, orice dorești, și se lasă mâncarea la copt o zi întreagă. Bunicul respectă această tradiție anual, împreună cu muncitorii de la fermă, dar, în general, în perioada recoltei, nu acum, în iulie. A hotărât să recurgă la această activitate pentru a consolida relațiile de echipă, cum spune el, într-un moment în care cu toții simțeam nevoia de sprijin, de solidaritate. Toți muncitorii bunicului sunt Defecți și, după ce a îndurat nenumăratele percheziții ale Fluierarilor, iar angajații lui au fost monitorizați de Ghildă mai mult ca oricând, orice om are nevoie de ceva care să-i ridice moralul.

Nu știam că bunicul angajează Defecți. Am aflat abia acum două săptămâni. Mama și tata nu au pomenit niciodată despre asta, iar la fermă mergeam doar duminica, când toată lumea avea zi liberă. Poate că le ceruse să stea ascunși ori poate erau lângă noi, dar pe majoritatea Defecților, înainte de a deveni și eu una de-a lor, pur și simplu nu îi vedeam.

Acum înțeleg că asta n-a făcut decât să amplifice discordia dintre bunicul și mama, care dezaproba ferm părerile lui despre Ghildă, tribunalul susținut de guvern care judecă oamenii pentru faptele lor imorale. Ne gândeam că diatribele lui nu erau altceva decât teorii ale conspirației, că nu făcea

decât să-și exprime nemulțumirea față de modul în care erau cheltuiții banii publici. Până la urmă, s-a dovedit că avea dreptate. Și tot acum îmi dau seama că mama îl privea pe bunicul ca pe un secret rușinos care nu trebuia să iasă la iveală. Fiind un model renumit, ea reprezenta întruchiparea perfecțiunii, cel puțin la exterior, și, întrucât se bucura de un imens succes internațional, nu-și putea permite ca reputația ei la Humming să fie aibă de suferit. Un tată excesiv de vehement și cu trăsături de Defect reprezenta o amenințare la adresa imaginii ei. Abia acum înțeleg acest lucru.

Unii patroni îi tratează pe Defecți ca pe sclavi. Îi obligă să muncească pe brânci pe un salariu minim, asta dacă au noroc. Mulți Defecți se mulțumesc să muncească doar pentru a primi cazare și hrană. Majoritatea Defecților sunt oameni educați și manierați. Nu sunt infractori, nu au comis nicio faptă ilegală. Pur și simplu, au luat anumite decizii morale și etice pe care societatea nu le privește cu ochi buni și, pentru acestea, au fost înfierăți. Un spectacol organizat de umilire publică, aș spune.

Dahy a lucrat ca profesor A fost surprins de camerele de supraveghere ale școlii în timp ce zgâlțâia un elev.

Am aflat, de asemenea, că denunțarea presupușilor Defecți către Ghildă funcționează ca o armă pe care oamenii o folosesc unii împotriva celorlalți. Își elimină competitorii, oferindu-și astfel oportunități, sau o folosesc pentru a se răzbuna. Ei nu urmăresc întotdeauna să purifice societatea, ci să-și îmbunătățească propria situație. Exact ca oamenii care dau în judecată Primăria, pentru că s-au împiedicat într-o crăpătură din ciment, sau un restaurant, pentru că au alunecat pe scări și și-au scrântit glezna. Oamenii abuzează de sistem. Mulți caută să obțină foloase și recurg la orice subterfugiu. Cei din Ghildă, „Instauratorii Perfecțiunii”, cum

le place să-și spună, deschid astfel larg ușa tuturor oportuniștilor și carieriștilor.

Eu am încălcat regula fundamentală. Nu ajuta Defecții. În realitate, fapta se pedepsește cu închisoare, dar au preferat ca pe mine să mă declare Defectă. Crevan a căutat o soluție să mă salveze. Planul era să mint și să spun că nu l-am ajutat pe bătrân. Dar n-am putut să mint și am recunoscut ce-am făcut. Le-am spus că bărbatul Defect era tot o ființă umană care avea nevoie și merita să fie ajutată. L-am făcut de rușine pe Crevan, care a considerat că mi-am bătut joc de tribunalul lui.

Prin urmare, m-au acuzat că am mințit Ghilda. I-am făcut de rușine, le-am irosit timpul cu înșelătoria mea, am captat atenția oamenilor, pentru ca, la final, să mărturisesc adevărul în mod public. Trebuiau să-mi dea o lecție aspră pentru a-i descuraja pe alții să-mi urmeze exemplul. Înțeleg acum că, de fapt, am fost însemnată, pentru că am mințit Ghilda, pentru că i-am făcut să pice într-o lumină proastă și am ridicat un semn de întrebare cu privire la autoritatea lor.

Unul dintre atuurile Ghildei este faptul că ei controlează mass-media. Lucrează cot la cot și se sprijină reciproc. Iar poporul acceptă ceea ce le transmite presa. Ni se spune că judecătorii sunt buni și înfierății sunt răi. Povestea este răstălmăcită, niciodată spusă pe de-a-ntregul, iar vocea rațiunii se pierde sub vuietul sirenei Fluierarilor.

Printre nenumăratele decrete împotriva Defecțiilor se numără și interdicția ca aceștia să ocupe funcții înalte, ca de pildă posturi de manageri sau altele care le-ar permite să influențeze modul de gândire al oamenilor. Există, totuși, o regulă potrivit căreia nu pot fi discriminați la angajare pe motiv că sunt Defecți, un drept uman neobișnuit acordat unei categorii care trăiește în condiții inumane. În ciuda

acestui principiu, majoritatea Defecților *sunt* discriminați la locul de muncă. Bunicul nu se numără printre acești patroni. Se străduiește să angajeze Defecți, pe care îi tratează ca pe egali.

Dahy este angajatul lui cel mai vechi. Îi e alături de treizeci de ani și are pe tâmplă o cicatrice urâtă, mărturie a deciziei proaste de a zgâlțâi un copil. El a fost însemnat înainte ca Ghilda să-și perfecționeze instrumentele de înfierare. Totuși, e o nimica toată față de al șaselea semn pe care mi l-au făcut pe șira spinării, semnul secret comandat de judecătorul Crevan. E un mesaj personal. Noi doi avem o răfuială.

În momentul ăsta, Dahy e pe punctul de a lua o nouă decizie proastă, complotând cu bunicul să mă ascundă. Bunicul riscă să primească minimum șase luni de închisoare, pentru că a ajutat un Defect, dar, ca Defect care ajuta un alt Defect, mi-e groază să mă gândesc care va fi pedeapsa lui Dahy. Când ești Defect, ai impresia că viața nu poate fi mai cruntă decât este deja, până când Ghilda îți atacă familia și se folosește de ea pentru a te pedepsi și a te chinui și mai mult.

Ne uităm toți trei la groapa dreptunghiulară. Aud zgomotul ușilor trântite, o mulțime de uși, și mi-i imaginez pe Fluierari îmbrăcați în uniforma roșie de intervenție și cizme negre. În câteva minute, o să ne dea de urmă. Sar în groapă și mă culc pe pământ.

— Acoperiți-mă, spun.

Bunicul așteaptă câteva clipe înainte de a pune cearșaful peste mine, dar Dahy trage de el și se pune pe treabă. Șovăiala bunicului m-ar putea costa scump. Pe sub cearșaf, îi simt cum adaugă lemne și acoperă suprafața cu mușchi pe care chiar eu l-am cules din pădure de dimineață. Nu numai

că mi-am săpat propria groapă, dar mi-am mai și făcut sicriul.

Odată cearșaful întins peste mine, simt că mă apasă greutatea lemnului.

Pașii se aud tot mai aproape.

— Trebuie să luăm legătura cu Carrick imediat, spune bunicul și îi dau dreptate în gând.

Aud zgomotele cizmelor pe pământ.

— Cornelius, spune deodată Mary May și inima îmi zvâcnește în piept.

Cruzimea acelei femei mă îngrozește. Și-a denunțat întreaga familie Ghildei pentru practici imorale în cadrul afacerii de familie, ca să se răzbune după ce sora ei i-a furat iubitul. Nu a lipsit de la nicio percheziție a fermei, dar, de data asta, se pare că a revenit însoțită de o armată.

— Mary May, îi răspunde bunicul, morocănos. Ați rămas cumva fără baterii la sirenă?

Mai cade niște pământ peste mine. Intenționat îl aruncă mai brutal, ca să o deruteze. Simt cum mă apasă fix pe stomac și îmi vine să gem și să mă răsucesc.

Mary May nu e interesată nici de ironii, nici de glume, nici de discuții. Cuvântul ei e lege.

— Ce-i aia?

— O groapă de gătit, îi răspunde bunicul.

Stau amândoi deasupra mea, pe partea stângă. Simt vreascurile care sunt aruncate peste mine, semn că Dahy e încă aici.

— Adică?

— N-ai auzit niciodată de o groapă de gătit? Credeam că o țărăncuță ca tine, crescută printre lanuri aurii, e familiarizată cu așa ceva.

— Uite că n-am auzit.

Vorbește sacadat. O deranjează că bunicul îi cunoaște originile. Bunicului îi place să o tachineze, ca să-i distragă atenția, și să-i arate că știe multe despre ea. E o ironie fină, rostită pe un ton amical, dar semnificațiile sunt amenințătoare.

— Se sapă o groapă. Se pune un cearșaf pe fund. Se acoperă cu lemn și se dă foc. Când începe să ardă mocnit, adaug mâncarea și o acopăr cu pământ. După douăzeci și patru de ore, mâncarea e gata, gătită chiar în pământul din care s-a născut. E absolut delicioasă. Nu exista mâncare mai bună. Am învățat tehnica de la tata, care a învățat-o de la taică-su.

— Ciudată coincidență, spune Mary May. Să te apuci să sapi o groapă chiar înainte să venim noi. Ai ceva de ascuns acolo?

— Nu e nicio coincidență, de vreme ce nu mă așteptam să vii azi. E tradiția noastră anuală. N-ai decât să întrebi pe oricine de la fermă. Nu-i așa, Dahy?

Un nou mănunchi de lemne și mușchi se prăvălește peste mine.

— Așa e, șefu', confirmă Dahy.

— Vrei să cred în cuvântul unui Defect?

Se simte în tonul ei că este profund dezgustată de simpla idee de a vorbi cu unul.

Urmează un lung moment de tăcere. Fac eforturi să-mi controlez respirația. Cearșaful nu e perfect întins, dar aerul care pătrunde nu e suficient. Ascunzătoarea asta a fost o idee absurdă, dar îmi aparține. O regret acum. Puteam să-mi încerc norocul în pădurea întunecată. Poate că Mary May s-ar fi rătăcit prin ea și amândouă am fi ajuns să ne vânăm și să ne ascundem una de alta până la capătul vieții.

O aud pe Mary May învârtindu-se în jurul gropii. Poate că-mi vede silueta, poate că nu. Poate că se pregătește să mă dezvelească și să mă scoată la iveală. Încerc să-mi controlez respirația, mă simt strivită de greutatea de deasupra și mi-aș dori să nu mai arunce vreascuri peste mine.

— Da-ți-i foc, spune ea, deodată.

— Poftim?

— M-ai auzit foarte bine.

Peste mine se află cearșaful alb. Peste cearșaf, vreascuri și mușchi. Pânza, care până atunci îmi stătuse lejer peste față, lăsându-mi spațiu să respir, mi se lipește brusc de piele. Suflu în ea ca să o dau la o parte, dar nu reușesc să o desprind. Și, cum un necaz nu vine niciodată singur, Mary May mai vrea să-mi dea și foc acum. Și-a dat seama că sunt acolo. Mă simt ca un șoarece prins în capcană.

Bunicul încearcă să o înduplece să se răzgândească. Nu intenționa să aprindă focul chiar acum. Nu e pregătită mâncarea, mai trebuie învelită. E un proces de durată. Mary May îi răspunde că nu se grăbește. Îi spune lui Dahy să înfășoare mâncarea, deși puțin îi pasă de ea, scopul ei e să-mi dea foc. Îi cere bunicului să se ocupe de foc. I-o cere, nu-l roagă. Știe că singurii care vor gusta din acea mâncare sunt o mână de Defecți, așa că nu o interesează de planurile lor ori de calitatea mâncării.

Se întâmplă chiar *acum*.

O altă legătură îmi este aruncată peste picioare. Bunicul nu se grăbește, stă la palavre, trage de timp, își joacă rolul de bătrânel greoi.

— Pune una aici, spune ea.

Îmi cade pe piept.

Mă sufoc. Mă sufoc. Închid ochii și încerc să mă întorc pe iaht. Petrecerea de majorat, fântâna de ciocolată, muzica,

briza, persoana care ar trebui să fiu, nu cea care sunt. Încerc să mă îndepărtez cât mai mult dar nu pot să dispar. Sunt aici, în acest moment. Lemnele mă apasă, aerul e tot mai puțin.

Mary May îi cere bunicului să se miște mai repede. Dacă mă descoperă, va fi și el pedepsit. Trag aer în piept cu atenție, astfel încât să nu se observe că cearșaful și vreascurile se ridică și coboară ușor.

— Am eu brichetă, spune Mary May.

Bunicul pufnește în răs. Un râset sănătos și puternic.

— Nu-mi servește la nimic. Am ustensilele mele în hambar. Stai aici cu Dahy și uită-te cum prepară mâncarea. Revin imediat.

E ceva în tonul lui. O nuanță atât de falsă, încât e limpede că minte. E tare isteț. Mary May își închipuie că vrea să scape de ea, că ascunde ceva ori pe cineva în hambar. Bunicul insistă atât de tare ca ea să rămână cu Dahy, încât, firește, Mary May uită de groapă și insistă să îl însoțească până la hambar. În felul ăsta, Dahy va avea timp să mă scoată din groapă.

Dar, firește, femeia își trimite colegii Fluierari împreună cu Dahy să adune toți muncitorii Defecți și să-i aducă la groapa de gătit.

O să mă ardă de vie în văzul tuturor.

5

De îndată ce aud pașii și vocile îndepărtându-se, încerc să scot capul afară ca să iau o gură de aer. Mă zbat să ies de sub cearșaf și stratul de lemne, îngrozită că ar putea fi doar o păcăleală și m-aș putea trezi cu Mary May și cu o cohortă de Fluierari pe marginea gropii. E mai dificil decât îmi imaginam, o povară extrem de grea. Bunicul a pus lemne, nu glumă.

Fără să-mi mai pese de posibila capcană, încep să lovesc cu ambele picioare, fiindcă nu vreau să mor sufocată. Lemnele zboară în toate direcțiile. Mă folosesc și de brațe ca să împing greutatea de pe mine. O parte din vreascuri îmi cad peste picioare și mă rănesc. Îmi trag cearșaful de pe cap și las aerul să-mi mângâie fața. Inspir cu lăcomie. Ies din mormânt și fug spre pădure. Odată ajunsă la marginea fermei, acolo unde începe pădurea întunecoasă și ocrotitoare, privesc înapoi. Am făcut un dezastru în groapă. Dacă o las așa, Mary May o să se prindă că bunicul m-a ascuns acolo și pe urmă a păcălit-o să meargă cu el, ca să-mi dea ocazia să scap. El va plăti pentru neglijența mea. Își vor da seama că sunt aici și mă vor găsi în câteva secunde. N-am nicio șansă să scap de o așa armată de Fluierari în pădure.

În depărtare, răsună vocea bunicului și a lui Mary May, care se întorc dinspre hambar. Bunicul vorbește tare, probabil intenționat, ca să mă avertizeze că vin.

Mă uit spre groapă, apoi spre pădurea care mi-ar putea oferi adăpost. N-am încotro.

Mă întorc în goană la groapă, aranjez cearșaful, lemnele și mușchiul cât de repede și de bine pot, trăgând cu urechea la pașii care se aud tot mai aproape. Îmi bubuie inima în piept,

gâtul și tâmplele îmi zvâcnesc. Am senzația că mă mișc cu încetinitorul, ca într-un coșmar din care nu poți scăpa decât trezindu-te. Din păcate, nu e un coșmar. E pura realitate.

Întrezăresc uniforma roșie a lui Mary May și o iau la fugă din nou. Nici nu apuc să ajung bine în pădure și să mă pitesc în spatele unui copac, că-i și văd. Sunt convinsă că m-au văzut. Mă lipesc de copac, cu inima cât un purice, și gâfâi din greu.

— Nu pricep de ce n-ai folosit bricheta mea, spune Mary May nervoasă.

E nervoasă fiindcă nu m-a găsit în hambar.

Bunicul râde ironic, lucru care știu că o va irita și mai rău.

— Trebuie să facem lucrurile ca la carte. Tradiția asta dăinuie de o mie de ani. Una e să mă silești să aprind focul mai devreme decât voiam, dar, dacă tot îl aprind, măcar să o fac așa cum se cuvine.

Pare neînduplecat, dar sunt conștientă că joacă teatru. Oricât de mult ar ține la tradiție, nu are nimic împotriva chibriturilor sau brichetelor. Totul a fost doar o stratagemă ca să-mi dea ocazia să fug de acolo.

Se apucă să facă focul, cu ajutorul unei cremene și al briceagului. L-am văzut pe bunicul făcând asta de o mie de ori și nu-i ia mai mult de câteva secunde. Însă, de data asta, o face cu stângăcie, jucându-și rolul de bătrân zăpăcit. Trage de timp, fie pentru că știe că am scăpat și vrea să-mi dea ocazia de a mă ascunde cât mai bine, fie pentru că se teme că sunt încă sub mormanul de lemne și nu vrea să-mi dea foc. Îmi vine să-i strig că e totul în ordine, că am ieșit din groapă, dar nu pot. Îl privesc cum se chinuiește să amâne momentul și îi zăresc chipul pentru o fracțiune de secundă. Nu mai pare deloc încrezător.

— Ce e, Cornelius? îl ironizează Mary May. Ți-e frică să-i dai foc?

Bunicul pare pierdut. Nehotărât. Torturat.

Sosește și Dahy însoțit de mai mulți Fluierari, dar nicidecum armata imensă la care m-aș fi așteptat. Doi bărbați și o femeie, la care se adaugă un șir de opt muncitori Defecți. Sunt galbeni la față, ca și când Dahy i-a avertizat ce urmează să se întâmple.

— Documentele lui și ale celorlalți sunt în regulă, o anunță femeia Fluierar pe Mary May.

— Erau în regulă de ieri, când le-ai verificat ultima oară, spune bunicul. Și cu două zile înainte de asta. Și cu trei zile înainte de asta. Să știi că mă bate gândul să te raportez la poliție pentru tentativă de intimidare.

— Iar noi te-am putea aresta, pentru că ai ajutat un Defect, îi replică Fluierarul.

— Pe ce motiv?

— Pe motiv că angajezi numai Defecți și îi cazezi pe proprietatea ta.

— E perfect legal.

— Nu e vorba de legalitate aici. Majoritatea Defecților primesc salariul minim. Toți muncitorii tăi sunt plătiți mai bine. Chiar mai bine decât mulți Fluierari.

— Tu ce părere ai, Defectule? intervine un bărbat Fluierar, în timp ce Mary May tace. Bătrânul îți acordă un tratament special? Crezi că poți scăpa de noi dacă ești aici?

Dahy e suficient de înțelept cât să știe că e mai bine să nu spună nimic.

— Știu tot ce mișcă aici, spune Dan, Fluierarul însărcinat cu supravegherea muncitorilor Defecți.

E responsabilitatea lui și se simte insultat de aluziile colegilor lui că i-ar lăsa să umble după bunul plac.

— Aprinde focul, spune Mary May, întrerupându-le ciondăneala.

Într-un final, scapără cremenea. Sunt atât de mulți Fluierari, încât mi-e teamă să fac cea mai mică mișcare, ca nu cumva să mă audă. Pământul e acoperit de crengi, rămurele și frunze, tot ce m-ar putea da de gol într-o secundă.

Bunicul apropie flacăra de mușchi. Mi-e frică că nu va îndrăzni să o ducă până la capăt, că se va trăda, că mă vor prinde. Ai încredere în mine, bunicule. Sunt sânge din sângele tău. Ai încredere că am fugit.

— Ce ascunzi, bătrâne? Pe Celestine? E vârâtă acolo? Dacă e, ți-am zis noi că o s-o scoatem din vizuină ca pe un șobolan.

— Ți-am spus că nu e aici, spune bunicul deodată și aruncă flacăra în groapă.

Mușchiul se aprinde rapid și cuprinde rămurelele și buștenii. Dahy se uită neputincios la bunicul, bunicul și Fluierarii se uită la focul care se extinde, așteptând să audă urletele mele. Îi văd cum se uită, siguri că sunt acolo jos, iar pe chipurile Fluierarilor se citește îngâmfarea și satisfacția. Lucrul acesta mă umple de asemenea furie și ură pentru ei, încât îmi pierd imediat orice gând de a mă preda, de a renunța la libertate. Nu voi ceda, nu-i voi lăsa să câștige.

— Și acum? întrebă un Fluierar, dezamăgit de deznodământul spectacolului.

— Ei bine, spune bunicul și își drege glasul, străduindu-se să-și păstreze calmul, deși știu că e foarte zdruncinat.

Încă nu e lămurit dacă și-a ars nepoata de vie sau nu. Se gândește că poate am leșinat din cauza lipsei de aer și că e posibil să fiu încă acolo. Focul se întetește.

— Lăsăm focul să ardă până când rămâne doar jar, punem mâncarea înăuntru și o acoperim cu pământ.

— Fă-o.

Bunicul se uită la Mary May, pierdut, bătrân, parcă deznădăjduit. Însă ura pe care i-o poartă este evident mai vie ca oricând.

— Durează câteva ore până când se face jar.

— Nu ne grăbește nimeni, spune femeia.

Rămân la fermă timp de trei ore. Mi-e frică să mă mișc.

Imediat ce focul începe să scadă, bunicul și Dahy primesc ordin să așeze legăturile cu mâncare în groapă. Ceilalți muncitori stau înșirați ordonat, cu banderolele cu litera D la vedere pe brațul drept, chiar deasupra cotului.

Momentul ăsta se voia a fi o sărbătoare, o reuniune care să demonstreze că Ghilda nu-i poate înfrânge. Dar iată-ne cu Fluierarii pe cap. Stau ascunsă în spatele copacului, ghemuită la pământ, cu genunchii la gură, dârdâind în pădurea umedă, și nu mă simt deloc mai puternică. Dimpotrivă, mă simt înfrântă.

Bunicul și Dahy toarnă pământ peste mâncarea care se va coace la căldură. Odată ce-și termină treaba, bunicul se uita îngrozit la peticul de pământ, de parcă m-ar fi îngropat în el. Îmi vine din nou să-i strig că sunt bine, că am scăpat, dar nu pot.

Se aude țârâitul unui telefon. Răspunde femeia Fluierar. Se trage într-o parte și se îndepărtează de ceilalți, ca să poată vorbi nestingherită. Vine spre mine. Mă cuprinde din nou panica.

— Bună ziua, domnule judecător Crevan. Sunt Kate. Nu, domnule judecător, Celestine nu-i aici. Am căutat-o peste tot.

Îl ascultă fără să scoată un cuvânt. Vocea lui Crevan ajunge până la mine. Kate mai face câțiva pași și se oprește în dreptul copacului meu.

Mă lipesc cu spatele de el, închid ochii și-mi țin respirația.

— Cu tot respectul, domnule judecător, dar e a cincea oară când Ghilda descinde la fermă, iar Mary May a condus toate perchezițiile cu cea mai mare conștiinciozitate. Nu a scăpat niciun colțișor neverificat. Mă îndoiesc că fata e aici. Cred că bunicul ei spune adevărul.

Se simte frustrarea în glasul femeii. E o mare presiune pe umerii lor să mă găsească, presiune pusă de judecătorul Crevan. Kate mai înaintează puțin și ajunge exact în raza mea vizuală.

Scrutează pădurea cu atenție.

Se uită fix la mine.

6

Mă aștept să-i spună lui Crevan că m-a găsit, să închidă, să-i cheme pe ceilalți și să sufle în fluierul mare și roșu care îi atârnă la gât, prins de un lanț din aur. Dar rămâne calmă, iar tonul ei nu trădează nicio emoție. Se uită prin mine, ca și când nu m-ar vedea. Atât de mult am decăzut? Să fi ajuns așa de neînsemnată, încât am devenit, practic, invizibilă? Îmi privesc mâinile, ca să fiu sigură că mă văd.

— Deci, vreți să-l aducem pe bunic la Castelul Highland, spune Kate, măsurându-mă din cap până-n picioare, dar continuând conversația de parcă n-aș fi acolo.

De ce nu-i spune că m-a găsit?

Vestea că îl duc pe bunicul la Castelul Highland, unde va ajunge pe mâna judecătorului Crevan, omul care m-a înfierat și mi-a distrus viața, mă umple de groază. Dar groaza se transformă rapid în furie. Nu au cum să-l ia pe bunicul.

— Îl aducem chiar acum, zice ea, fără să-și ia ochii de la mine.

Aștept să cadă bomba peste mine, să-i anunțe pe Mary May și pe judecătorul Crevan că sunt chiar acolo, sub nasul ei.

— Ajungem în două ore, adaugă ea.

Îmi vine să țip la ea, să o iau la pumni, să îi urlu că nu ne poate lua nici pe mine, nici pe bunicul, dar mă abțin. E ceva ciudat în privirea cu care mă urmărește.

Bagă telefonul în buzunar, se uită lung la mine, parcă gândindu-se ce să-mi spună, după care, se răzgândește, se întoarce și pleacă.

Rămân nemișcată chiar și după ce aud vehiculele îndepărtându-se. Stau ghemuită în scorbura umedă a

- PERFECȚI -

copacului și încerc să-mi dau seama ce s-a întâmplat. De ce nu m-a arestat?

7

A trecut o oră de când Mary May a plecat împreună cu bunicul, pe care l-au luat pe sus ca pe un criminal. Sunt încă lipită de copac, epuizată, înfometată, înfrigurată și moartă de frică. Dinspre groapa vine miros de fum. Mâncarea se gătește acolo sub pământ, dar, probabil, nimeni nu va mai gusta din ea. Trebuia să fie o sărbătoare. Bunicul o planificase în așa fel încât să coincidă cu ziua mea de naștere, iar toți muncitorii Defecți urmau să fie prezenți, alături de copiii lor, pentru o petrecere cu muzică și voie bună. Odată cu arestarea bunicului, nimeni n-o să mai aibă chef să sărbătorească. Nu știu ce-i vor face la Highland, dar am fost pe mâna lor și am șase cicatrice pe corp care pot dovedi de ce sunt în stare. Mă simt nespus de vinovată pentru situația în care l-am pus și mă tem de ce va păți.

Inițial, după ce au plecat toate mașinile, n-am îndrăznit să mă mișc din loc, ca nu cumva să fie o capcana și să mă captureze imediat ce ies din pădure. Am așteptat, gândindu-mă că muncitorii de la fermă vor veni după mine, dar nu s-a întâmplat asta, fiindcă, la ora aceea, Fluierarul lor, Dan, îi închisese deja în locuințele lor.

A trecut de ora stingerii, ora unsprezece noaptea, când se înmulțesc și punctele de control și perchezițiile asupra cetățenilor. Nu e cel mai potrivit moment să umblu singură, deși mi-e mult mai ușor să trec neobservată la adăpostul întunericului. Am hotărât că nu mă pot întoarce la fermă, în ciuda căldurii și a luminii ispititoare de pe verandă care ajunge până la mine.

Poate voi reuși să ajung până la cel mai apropiat vecin al bunicului. Pot să mă încred în ei că mă vor duce la ascunzătoarea lui Carrick?

În clipa aceea, îmi amintesc regula numărul unu. Ce mi-a zis bunicul? *Să nu ai încredere în nimeni.*

Deodată, aud un vehicul care se întoarce. Se trânteste o ușă. Apoi, alte două. Au venit înapoi. Mă simt ca o fraieră, de ce n-oi fi fugit? De ce le-am dat ocazia să revină și să pună mâna pe mine?

Aud pași apropiindu-se. Voci necunoscute de bărbați și, în sfârșit, una familiară, inconfundabilă.

— Asta-i groapa, spune Dahy. Aici a fost.

Pot avea încredere în Dahy? Sau tocmai el e cel care i-a chemat pe Fluierari? M-o fi trădat sau a fost silit să coopereze cu o altă echipă de Fluierari trimisă pe urmele mele? Habar n-am în cine pot să mă încred. Mi-e frig, mi-e foame și nu știu dacă să mă ridic și să strig „Ajutor!”, riscând să distrug tot ce-am realizat până acum, sau să stau cuminte. Stai pe loc. Stai pe loc.

— Probabil a intrat în pădure, spune alt bărbat.

Raza unei lanterne se întinde prin fața mea, părând să lumineze până în străfundurile pădurii întunecate. Trunchiuri groase de copaci, cât vezi cu ochii. Chiar dacă fug în direcția aia și scap neobservată de Fluierari, o să mă rătăcesc într-o clipă.

Până aici ți-a fost, Celestine.

Cu toate că îmi spun acest lucru, sunt hotărâtă să nu mă dau bătută. Mă gândesc la fața lui Crevan din Camera Însemnării, când îmi șuiera printre dinți să mă căiesc, îmi amintesc palma lui Carrick, lipită de geam în semn de empatie, în timp ce-mi urmărea tortura. Mă cuprinde furia. Aud pași lângă copac și mă îndrept din poziția ghemuită.

Întind brațele și picioarele și unu, doi... țâșnesc din ascunzătoare și mă năpustesc în pădure, spre spaima vietăților din jur. Alerg cu picioarele înțepenite.

Bărbații reacționează imediat.

— Uite-o!

Lanternă mă caută peste tot. O evit și mă folosesc de ea ca să văd ce mă așteaptă în față. Mă feresc de copaci, de acele lungi și subțiri ale pinilor, mă las pe vine, mă arunc la pământ și îi aud cum gonesc după mine.

— Celestine! strigă un glas furios, tot mai aproape.

Alerg mai departe. Mă izbesc cu capul de o creangă joasă, amețesc pentru o clipă, dar nu am timp să mă opresc și să mă verific. Sunt trei la număr și câștigă teren. Trei lanterne tremură disperate pe urmele mele.

— Celestine! strigă mai tare o voce, iar alta îi spune să tacă.

De ce șușotesc? Mă simt amețită, cred că mi-am spart capul, dar știu doar că trebuie să fug. Asta mi-a spus și mama. Bunicul mi-a zis să n-am încredere în nimeni. Tata mi-a zis să am încredere în bunicul. Trebuie să merg mai departe.

Lanternele se sting brusc și totul se cufundă în beznă. Mă opresc și nu aud nimic în afară de propria respirație. Habar n-am încotro e înainte și încotro e înapoi, sunt absolut dezorientată în pădurea deasă. Mă cuprinde iar panica, dar mă calmez. Închid ochii și mă las învăluită de liniște. O să reușesc. Întorc capul și încerc să disting lumina fermei în depărtare sau orice alt reper. Rămurelele îmi trosnesc sub tălpi la fiecare pas.

Deodată, simt două brațe puternice care mă apucă de mijloc și miros de transpirație.

— Am prins-o.

Mă zbat zadarnic să mă eliberez din strânsoare. Nu pot face nicio mișcare. Încerc oricum, zvârcolindu-mă din toate puterile, în speranța că îmi voi obosi atacatorul, că îl voi plesni, că îl voi zgâria, că îl voi lovi cu piciorul.

Cineva aprinde o lanternă și mi-o vâă în ochi. Ne ferim amândoi privirea, deranjați de lumina orbitoare.

— Dă-i drumul, Lennox, spune bărbatul cu lanterna și mă potolesc imediat.

Brațele mă eliberează, iar lanterna ajunge în mâna lui Dahy, care o îndreaptă spre chipul vorbitorului.

Bărbatul pare amuzat de situație.

Bărbatul nu e altul decât Carrick.

8

Îl urmez pe Dahy, tremurând de emoție. Carrick și prietenul lui merg în spatele nostru, în șir indian. Îmi tot vine să întorc capul și să mă uit la el, dar, fiind și Lennox de față, mă abțin. Am făcut-o deja de două ori și Lennox m-a surprins de ambele dăți. Sunt agitată, fericită și neașteptat de voioasă după reîntâlnirea cu Carrick. În sfârșit, norocul e de partea mea.

Mi s-a împlinit dorința. Îmi mușc buza ca să-mi ascund zâmbetul în timp ce ne îndreptăm spre fermă, unul în spatele celuilalt. Nu e momentul să mă hlizesc, deși niciunul dintre ei nu are cum să înțeleagă senzația de ușurare pe care o simt.

— Știi ceva de bunicul? îl întreb pe Dahy în șoaptă.

— Nu, spune el și întoarce repede capul, ca să nu-i văd expresia îngrijorată de pe chip. Dan încearcă să afle ce se întâmplă.

Mi-e greu să am încredere în Dan, care este Fluierarul muncitorilor de la fermă. Bunicul l-a convins să afișeze o atitudine mai detașată față de muncitorii Defecți, încurajându-i patima pentru băutura cu whisky din belșug, și nu pentru că omul ar fi dat dovadă de vreun strop de omenie.

— Mă anunți când afli ceva, da?

— Pe tine te anunț prima.

— Găsești o soluție să-i dai de știre bunicului că sunt teafără, da?

Dan nu știe că sunt la fermă, înțelegerea dintre el și bunicul nu a mers până acolo, așa că nu ne putem folosi de el pe post de mesager. Nu e exclus ca Fluierarul Kate să-i fi

spus bunicului, dar ar fi fost o prostie din partea mea să mă bazez pe un Fluierar, fie și unul care m-a lăsat să scap. Întind mâna și îl apuc pe Dahy de braț ca să-l opresc. Îl prind de banderola de Defect. Lennox și Carrick așteaptă în spatele meu.

— Dahy, poți să iei legătura cu familia mea? Să le spui că bunicul e la Castelul Highland? Spune-le, te rog, părinților mei că n-am pățit nimic.

— Au aflat deja că e la castel. Dar e prea riscant să le spun despre tine la telefon, Celestine. Știi prea bine că Ghilda interceptează, probabil, toate convorbirile telefonice.

Ghilda nu e o formată din superspioni, dar, dacă, acum un an, eu și Juniper am reușit să ascultăm discuțiile telefonice ale vecinilor noștri prin intermediul monitorului pentru bebeluși al lui Ewan și, dacă orice ziarist poate găsi o cale de a intercepta telefoanele, cu siguranță poate și Ghilda.

— Trebuie neapărat să găsești o soluție.

— Celestine...

— Ascultă, Dahy, îi spun pe un ton mai ridicat care îmi trădează tremurul din glas. Nu pot să-l las pe bunicul să zacă într-o celulă sau unde l-au închis, gândindu-se că și-a ars nepoata de vie. Trebuie să-l anunți cumva, adaug, cu o voce stinsă.

Dahy pare să înțeleagă, într-un final. Se mai înmoaie.

— Desigur. Găsesc eu o metodă.

Îi dau drumul la braț.

— Nu-ți face griji pentru el, Celestine. Știi ce puternic e, continuă Dahy. Sunt convins că și ei abia așteaptă să-l elibereze, ca să nu le mai facă capul calendar cu toate teoriile lui conspirative.

Zâmbesc amar la tentativa lui de glumă și dau din cap în semn de recunoștință. Mă străduiesc să-mi înăbuș lacrimile,

să-mi alung din minte ororile care l-ar putea pândi pe bunicul. Fluierăturile și insultele pe care ar trebui să le suporte când ar traversa curtea pietruită a Castelului Highland. Oameni care l-ar privi și l-ar huidui ca pe un gunoi, care l-ar scuipa și ar arunca lucruri în el în timp ce el ar încerca să țină fruntea sus. Bunicul închis într-o celulă. Bunicul care trebuie să dea socoteală în fața judecătorului Crevan, la Tribunalul Ghildei. Bunicul în Camera Însemnării. Bunicul care pătimește tot ce-am pățimit și eu. Când ești tu acolo, rezști, dar e greu de îndurat când e vorba de persoanele pe care le iubești.

Pedeapsa pe care mi-a aplicat-o Crevan e rar întâlnită, cel puțin, așa cred. O pun pe seama stresului și a faptului că și-a pierdut stăpânirea de sine. Nu-mi rămâne decât să sper că pe bunicul îl va trata cu mai mare îngăduință.

Ne întoarcem la camioneta pe care au parcat-o la fermă. Nu avem timp de depănat amintiri. Cei trei bărbați abia așteaptă să se vadă la adăpost. E trecut de ora unsprezece noaptea și toți Defecții ar trebui să fie în case. Trei dintre noi sunt „fugarii” care au încălcat legile Ghildei.

Am timp cât să-mi strâng în grabă câteva lucruri din casă, puținele haine pe care bunicul a reușit să mi le aducă după o vizită recentă la părinții mei, cea mai lungă zi din viața mea, aceea în care m-a lăsat singură la fermă. N-am multe, doar un rucsac mic, dar e suficient. Mă gândesc la hainele din garderoba mea de acasă, fiecare însemna atât de mult pentru mine, era o parte din mine, o reflexie a personalității mele. Acum, că am rămas fără asta, îmi dau seama că doar ceea ce zic și fac poate să reflecte cine sunt cu adevărat.

Ne luăm la revedere de la Dahy. Ne urează noroc și îl mai rog o dată să-i dea de veste bunicului că sunt nevătămată.

Carrick îmi deschide portiera. Îmi tresare inima în momentul în care ni se intersectează privirile.

— Trebuie să-ți pansăm rana, îmi spune, uitându-se la tăietura recentă cu care m-am ales după ce-am intrat în acea creangă.

Adrenalina m-a făcut să uit de durere, dar, acum, în bătaia vântului, începe să mă usture. Carrick îmi examinează fruntea. Profit de ocazie pentru a-i privi chipul. prima oară când mă aflu atât de aproape de el, în carne și oase, nu despărțiți de un geam, sau inconștientă după încăierarea de la supermarket. Mi se pare că îl cunosc atât de bine, dar, în același timp, suntem ca doi străini.

Tulburată, dau să urc în mașină și mă lovesc cu fruntea de partea de sus a ușii.

— N-am pățit nimic, bombănesc și îmi ascund obrajii îmbujorați în întunericul din mașină.

Carrick conduce, iar eu stau în spatele lui. Privirile ni se întâlnesc des în oglinda retrovizoare. Lennox stă lângă el, pe scaunul pasagerului. Sunt la fel de voinici. Seamănă cu doi soldați.

— Unde mergem? întreb într-un final.

Carrick mă privește în oglinda retrovizoare și simt un gol în stomac.

— Acasă.

9

Ca să ajungem „acasă” o luăm pe coc felul de străduțe și alei lăturalnice, departe de orașe și de drumurile principale. Toate felinarele și panourile sune îmbrăcate în afișe electorale. O văd pe Enya Sleepwell de la Partidul Vital, o politiciană care a asistat la procesul meu. Abia mai târziu am aflat că venise acolo să mă susțină. Nu știam nici măcar cine este, până când nu m-a întrebat despre ea jurnalista Pia Wang. Enya Sleepwell a ajuns de curând președinta Partidului Vital, iar printre temele de pe agenda ei de campanie se numără și drepturile Defecților. E un subiect riscant pentru un politician. Ghilda și guvernul sunt mână în mână. Totuși, în ciuda acestor teme controversate, popularitatea ei crește cu fiecare săptămână care trece.

Tunsoarea ei scurtă și zâmbetul încrezător tronează deasupra devizei „Compașiune și rațiune”. Sunt cuvintele pe care le-am rostit la proces când am explicat de ce l-am ajutat pe bătrânul Defect din autobuz.

De ce l-am ajutat? Întrebarea care mi-a fost adresată în nenumărate rânduri de oamenii cu fețe nedumerite care au luat parte la procesul meu. Li se părea incredibil, inimaginabil ca cineva să-și dorească să ajute un Defect, un cetățean de mâna a doua.

L-am ajutat pentru că așa mi-au dictat compasiunea și rațiunea. Mi-a fost milă de el și mi s-a părut logic să-l ajut. Au fost primele cuvinte care mi-au venit în minte în sala de judecată. Nu a fost nimic premeditat. Singura poveste gândită dinainte era minciuna pe care Crevan voia să o spun. Mă încercă o senzație ciudată să văd pe afișe acele cuvinte

scrise cu litere mari și îngroșate. Parcă mi-au fost furate și denaturate spre a servi scopului altcuiva.

Am un milion de întrebări pentru Carrick și Lennox, dar cel mai înțelept din partea mea ar fi să tac. E o atmosferă tensionată în mașină, chiar și între Carrick și Lennox, care nu se hotărăsc pe unde să o ia.

Ghilda a trimis mai multe trupe de Fluierari în patrulare. Judecătorul Crevan e disperat să pună mâna pe mine. Cea mai Defectă persoană din istoria Ghildei nu poate să dispară de pe fața pământului. Crevan a întezit perchezițiile la toate proprietățile publice și private, în speranța că oamenii vor refuza să mă ajute dacă sunt prezentați drept susținători ai Defecților în fața vecinilor lor.

Mai mult decât atât, Crevan a început să întârzie autobuzele care transportă Defecți. Deși scopul lor este să ducă populația Defectă acasă înainte de ora stingerii, unsprezece noaptea, oamenii încalcă programul din vina Ghildei și tot ei sunt pedepsiți pentru asta. Toate acestea se petrec din cauza mea. Știu foarte bine ce urmărește judecătorul Crevan. Se joacă cu mine. Îi voi pedepsi *pe nevinovați până când te hotărăști* să ieși din ascunzătoare. Toată lumea mă va urî.

În oraș, au început deja tot felul de revolte. Ghilda pretinde că sunt provocate de diverse grupări Defecte, dar bunicul spune că Defecții nu sunt singurii furioși pe Ghildă. În opinia lui, și oamenii obișnuiți sunt deranjați de regulile Ghildei privitoare la Defecți și încep să-și exprime nemulțumirile. Înțeleg acum că *există* o logică în vorbele bunicului, pe care altădată le consideram aberații. Indiferent ce scuze ar invoca Ghilda ca să închidă gura publicului, știu că motivul real pentru care Crevan a sporit numărul Fluierarilor este acela de a mă găsi.

Au fost momente când m-a bătut gândul să mă predau, de dragul celorlalți, dar bunicul m-a oprit întotdeauna. Îmi spune mereu că, în timp, pot ajuta oamenii mult mai mult, iar ei vor ajunge să mă aprecieze. Trebuie doar să fiu răbdătoare.

În față, se vede punctul de control al Fluierarilor. Virăm brusc la stânga prin spatele câtorva prăvălii și intrăm pe o străduță atât de îngustă, încât abia reușim să ne strecurăm pe lângă camioanele de gunoi. Carrick oprește mașina și se uită din nou pe hartă împreună cu Lennox, în căutarea unei noi rute. E a nu știu câta oară când fac asta. Ușurarea pe care am simțit-o la vederea lui Carrick începe să dispară acum, dându-mi seama că nu sunt în siguranță. Tânjesc după acel moment în care nu va mai trebui să mă uit în permanență peste umăr.

Ai putea tăia tensiunea din mașină cu cuțitul, iar pe fruntea lui Carrick se văd câteva broboane de sudoare. Profit de faptul că stau în spatele lui pentru a-l studia cu atenție. Are părul aproape ras, umerii musculoși, este bine făcut. Pe vremea când eram la castel și nu îi cunoșteam numele, i-am zis Soldatul. Pomeții și maxilarul sunt proeminenți. Ochii, de o culoare nedefinită, îmi par negri în oglinda retrovizoare. Îl examinez; are o privire dură, intensă, vioaie, veșnic cercetătoare, veșnic în căutare de soluții. Îmi surprinde privirea. Întorc ochii rușinată. În cele din urmă, când îndrăznesc să mă uit iar la el, îl surprind că mă privește.

— Casă, dulce casă, spune Lennox și amândoi sunt vizibil mai relaxați.

Totuși, când mă uit pe fereastră la destinația noastră, mă cuprinde o neliniște și mai mare. Nu e tocmai „casa” pe care mi-o imaginam. Sau la care speram.

Mergem spre un complex înconjurat de garduri din sârmă ghimpată, înalte de șase metri. Seamănă cu o închisoare. Curios de reacția mea, Carrick mă fixează din nou cu ochii lui negri.

Am nesocotit regula fundamentală a bunicului. Să nu ai încredere în nimeni.

Și, pentru prima oară, mă îndoiesc de Carrick.

10

Reflectoarele luminează cerul atât de puternic, încât nu disting mai nimic prin parbriz. Un bărbat înarmat cu o mitralieră lovește furios în ușa.

— Hopa! exclamă Lennox.

Îmi aruncă o pătură și îmi spune să o pun peste mine și să stau culcată. Mă supun imediat.

Carrick coboară geamul.

— Bună seara, șefu'.

— Ce seară? bolborosește bărbatul. E miezul nopții! Te-ai scrântit? Orașul colcăie de Fluierari și, oricât de loiali ar fi băieții mei, o să înceapă să pună întrebări dacă văd așa forfotă între schimburi. Aveți idee în ce belea mă puteați băga pentru că umblați de-aiurea la ora asta?

— Puteam, puteam, așa e, dar n-am făcut-o, răspunde Lennox.

— Scuze, Eddie. Știi bine că n-am fi ieșit dacă nu era ceva important.

Bărbatul trage o înjurătură în barbă.

— Sunteți muncitori buni, dar nici chiar așa de buni. Vă găsec înlocuitori într-o clipă.

— Într-adevăr, noi, Defecții, ar trebui să fim veșnic recunoscători pentru fiecare oportunitate care ni se oferă, spune Lennox pe un ton sarcastic.

— Len, îl oprește Carrick. N-o să se mai întâmple, adăugă. În plus, știi că, dacă ar fi să pățim ceva cât suntem plecați, nu am dezvălui niciodată că avem vreo legătură cu locul ăsta. Doar ți-am promis amândoi.

— Pe onoarea mea de cercetaș, zice Lennox, ironic. Hai, lasă-ne să intrăm. Poate n-ai aflat, dar e periculos să stăm afară când mișună Fluierarii peste tot.

Se lasă un lung moment de tăcere, timp în care șeful stă pe gânduri. Mă apucă neliniștea. Dacă nu ne primește, trei Defecți ca noi nu au nicio șansă să treacă peste noapte cu bine. Conform legii, Defecții au voie să circule sau să se adune doar câte doi. Pe lângă asta, e trecut de ora stingerii, iar noi suntem fugari.

— Fie. Dar să nu vă imaginați că nu văd corpul de sub pătură. Sper doar să fie viu. Habar n-am ce puneți la cale, dar aici nu e tabără de refugiați. Sper să fie un muncitor bun.

— Cel mai bun, spune Carrick.

Zâmbesc sub pătură.

— Ce e locul ăsta? întreb după ce trecem de poarta principală și cei doi îmi spun că pot să ies de sub pătură.

Mă uit pe fereastră și îmi succesc gâtul ca să văd clădirea înaltă care seamănă cu o centrală nucleară.

— Asta e o stație CC. Și vizavi e una UDC. Sunt companii-surori.

— Și cu ce se ocupă? întreb, în timp ce Lennox sare din mașină din mers și dispăre în beznă.

Carrick parchează mașina.

— Una de captare a carbonului, cealaltă de utilizare a dioxidului de carbon.

Îi arunc o privire și mai nedumerită.

— Parcă tu erai un mic geniu.

— La matematică, da. Nu la chestia asta.

— Hai să dam o raită pe aici.

Carrick îmi deschide portiera, iar manierele lui îmi aduc aminte ca a crescut într-o instituție pentru Defecți din Naștere. Instituțiile DDN sunt destinate copiilor proveniți din familii Defecte. La vârsta de cinci ani, Carrick a fost luat de lângă părinții lui Defecți și crescut la o școală de stat care se lăuda cu dotările, educația și standardele sale exemplare. Ghilda, statul, l-a educat să fie un om puternic, unul de-al lor, dar, după absolvire, Carrick a făcut exact ce îi spusese să nu facă; și anume, să-și caute părinții. L-au însemnat pe piept, acuzându-l de lipsa de loialitate față de societate.

Are optsprezece ani și este un munte de om, ca mai toți copiii DDN, iar singurul lui defect a fost acela de a dori să-și găsească părinții. Mă plimbă prin complex, îmi explică tot felul de lucruri și deschide ușile cu o cartelă magnetică.

Sunt zeci de containere metalice, ca niște nave înșirate una lângă alta, de genul celor pe care le-ai vedea într-o fabrică de bere sau la NASA, toate parcă pregătite să-și ia zborul.

— După cum știi, pământul produce o cantitate de dioxid de carbon mai mare decât poate fi absorbită. Avem cele mai ridicate emisii de carbon din ultimii opt sute de ani. Majoritatea sunt cauzate de petrol, cărbuni și combustibili fosili îngropați de milioane de ani. E un deșeu poluant, așa că stația asta captează carbonul și îl folosește ca resursă. Prin reutilizarea carbonului se creează alte produse.

— Cum fac asta?

— Captăm dioxidul de carbon rezultat de la centralele nucleare, fabricile de oțel și de ciment sau îl colectăm din aer. Se extrage carbonul, care devine materie brută pentru alte produse, cum ar fi combustibili verzi, metanol, plastic, produse farmaceutice, materiale de construcții.

— E proprietatea guvernului? întreb, neînțelegând de ce m-a adus aici.

Cum să fiu protejată într-o fabrică deținută de guvern, când noi tocmai de guvern fugim?

— E privată. E o uzină-pilot. Momentan, totul e în fază experimentală, nu scoatem nimic pe piață. Dar guvernul o finanțează. Așa că nu pot efectua percheziții neprevăzute asupra Defecțiilor. Cel puțin, nu fără o înștiințare cu minimum douăzeci și patru de ore înainte.

— Deci, de-aia ai ales locul asta?

— Nu l-am ales eu. M-am luat după ceilalți.

— Ceilalți?

— Îți fac cunoștință cu ei mai târziu. Acum să ne terminăm turul. Sunt patru unități. Asta e secția de captare-conversie.

Introduce cartela în fantă și beculețul roșu de pe panoul de siguranță se face verde. Deschide ușa și mă lasă să trec prima. Odată intrați, uzina imensă îmi amintește de hangarul unui aeroport, plin cu containere, țevi și scări care urcă până la tavan pentru a ajunge la ele. Îmi dă o vestă reflectorizantă și o cască de protecție.

— Aici lucrez eu. Stai liniștită, nu am vreo slujbă importantă. Sunt doar șofer pe motostivuator, așa că n-o să-ți explic în termeni tehnici.

— N-o să-mi fie de mare folos, spun, uitându-mă uluită la construcția futuristă din metal.

— În containerul ăsta este redirecționat gazul de combustie spre secția de pretratare. După ce se răcește, gazul e trimis într-un turn de absorbție, pentru a fi extras dioxidul de carbon din el. Gazul de combustie intră prin partea inferioară a turnului și urcă, îmi spune el din mers și

îmi arată dispozitivul. Reacționează cu solventul și se produc o grămadă de fenomene.

Zâmbesc.

— Gazul de combustie tratat e redirecționat aici, în ceea ce se numește coș de tiraj, pentru a fi eliberat în atmosferă. Dioxidul de carbon lichid iese din turnul de absorbție și este pompat în secția de conversie, unde se inversează procesul de absorbție chimică a CO₂. Dioxidul de carbon lichid este eliminat prin partea inferioară a turnului de absorbție și trimis să încălzească schimbătorii de căldură, unde crește temperatura. Aici se produc alte fenomene. Să-ți mai explic sau să mă opresc?

— Cred că e suficient.

— În principiu, vaporii de dioxid de carbon sunt trimiși la compresorul de dioxid de carbon. Uite-l acolo, spune Carrick și ne oprim în dreptul compresorului. Asta e. Mai vrei să știi și altceva?

— Da. Cine sunt acei „ceilalți” după care ziceai că te-ai luat?

Lăsăm uzina în urma și traversăm imensul complex spre o zonă mai puțin modernă. Sectorul ăsta are un aspect mai rezidențial. Sunt nenumărate șiruri de barăci albe prefabricate, suprapuse pe câte cinci niveluri, în rânduri de câte zece, legate prin balcoane din oțel și scări. Intrăm într-o clădire de ciment, cu un etaj, la al cărei birou de recepție nu ne întâmpină nimeni la ora asta târzie. Se văd doar câteva scaune și niște reviste de știință și tehnică, împrăștiate pe o măsuță de cafea. Într-un fotoliu din colț doarme un paznic musculos.

— Aici locuiesc o sută de angajați, îmi explică Carrick. E un loc izolat. După cum știi, cel mai apropiat sat sau oraș e

prea departe ca să faci naveta zilnic, așa că proprietarul s-a gândit că cel mai bine ar fi să cazeze muncitorii aici.

— Cine deține uzina?

— O companie numită Vigor, îmi spune, ridicând din umeri. M-am angajat doar de două săptămâni și n-am dat ochii cu proprietarul până acum. Indiferent cine e, clar e că-i pasă de soarta Defecților. A primit chiar și un grup de fugari, printre care și el, adaugă și face semn spre paznicul care sforăie ușor.

Arată spre afișul din spatele biroului de la recepție, pe care stă desenat același V roșu pe care l-am remarcat prin toată uzina. V-ul din Vigor este, de fapt, semnul rădăcinii pătrate din matematică $\sqrt{\quad}$ și știu că l-am mai văzut undeva, dar nu-mi amintesc unde anume.

√igor. „Noi transformăm problemele în soluții”

— Sunt patru spații de recreere, în funcție de sectorul în care lucrezi. Toți Defecții muncesc în același sector. Pe aici.

Deschide o ușă și ieșim din nou în aerul nopții, într-o zonă plină de barăci prefabricate. Deși e târziu, dintr-una răzbat voci și zgomote, ceea ce-mi dă de înțeles că nu vom mai fi singuri prea mult timp. Mai întâi de toate, trebuie să lămuresc o problemă care nu-mi dă pace.

— Carrick, vreau să te întreb ceva, spun cu un nod în gât. Ai spus cuiva despre...

— Absolut nimănu.

Mă simt ușurată, dar și stânjenită că am adus în discuție cel de-al șaselea semn. Relația noastră a fost destul de destinată, dar simpla amintire a Camerei Însemnării m-a neliniștit.

— În afară de gardieni și Crevan, eu și domnul Berry suntem singurii care știm de el, mă asigură Carrick. Am tot încercat să iau legătura cu domnul Berry, dar, deocamdată,

n-am reușit, îmi explică el. E greu să faci ceva când te ascunzi.

— Gardienii au dispărut, îi spun, îngrijorată. Domnul Berry a dispărut. Mi-a fost teamă să nu fi ajuns și tu pe mâna lui Crevan. Avem multe de discutat.

— Poftim? spune el, cu ochii mari de mirare.

În capătul coridorului se deschide o ușă. Se aud glasuri, râsete și iese un grup de persoane. Nu mă simt pregătită să fac cunoștință cu ele acum. Vreau să vorbesc cu Carrick mai întâi.

— I-am povestit Piei Wang despre al șaselea semn, îi zic în grabă.

Pare surprins ca am mărturisit o asemenea informație unei jurnaliste de la Crevan Media. Era obligația Piei să-mi relateze povestea, iar, după proces, pornise o campanie de denigrare împotriva mea, cum proceda cu toți Defecții. Însă, în cazul meu, s-a întâmplat ceva. M-a crezut. Procesul meu îi trezise suspiciuni de la bun început și nu voia să mai realizeze un reportaj părtinitor. Simțea că era ceva necurat la mijloc.

— Știi că e greu de crezut, dar *chiar* putem avea încredere în ea. S-a străduit din răspuțeri să adune informații pentru un articol care să îl demaște pe Crevan. De două săptămâni, n-am mai primit nicio veste de la ea. N-a rupt legătura doar cu mine. M-am uitat pe internet și am văzut că n-a mai publicat nimic, nici sub numele de Pia Wang, nici sub pseudonimul de Lisa Life. Sper că s-a dat la fund fiindcă e ocupată să scrie articolul senzațional care să-l distrugă pe Crevan, totuși... Pia nu e genul de om care să se dea la fund. Ultima oară când m-a contactat, mi-a zis că urmează să discute cu familiile gardienilor.

Carrick se încruntă, încă încercând să înțeleagă ce-i spun.

— Familiile i-au dat dispăruți? Îi caută poliția?

— Cred că le e prea frică. Soțul domnului Berry a spus că a dispărut pur și simplu. M-am gândit la tine tot timpul, nu cumva să dispari și tu la ordinul lui Crevan. Habar n-are că ai fost în camera de observare. Nu te-a văzut și nici nu i-am pomenit Piei despre tine. Cred că ești în siguranță. În plus, n-a știut că domnul Berry a filmat înfierarea până când n-a interceptat o convorbire telefonică între mine și soțul domnului Berry. Mi-a zis că filmarea e la *mine*, spun în șoaptă.

— Deci, de-aia vrea Crevan neapărat să te prindă? Ca să pună mâna pe filmarea din Camera Însemnării?

Dau din cap în semn de încuviințare.

— Se teme că o s-o faci publică.

— Presupun.

Mă privește cu un respect nețărnut.

— Gata, i-am venit de hac. Eram sigur, dar nu știam de ce. Îi e frică de tine, Celestine. I-am venit de hac.

11

— Hei, voi doi aveți destul timp să stați la taclale, răsună un glas de femeie, sperându-mă.

Stă în ușa barăcii din care auzisem zgomote.

— Vino încoace, Celestine.

Are o claie de păr castaniu și cărlionțat și îmi zâmbește cu gura până la urechi.

— Știi cine sunt? întreb.

Apar la știri de două luni încoace, dar încă sunt uimită când mă recunoaște cineva.

— Ești Celestine North, îmi spune, în timp ce mă apropii de ea.

Deschide brațele și mă îmbrățișează.

— E o onoare să te cunosc.

Mă strânge cu putere. Inițial, stau țeapănă, dar, treptat, încep să mă relaxez. Când m-a îmbrățișat cineva ultima oară? Brusc, îmi amintesc de mama și tata și mă străduiesc să-mi înăbuș emoțiile.

— Eu sunt Kelly. Hai înăuntru să faci cunoștință cu ceilalți.

Îi cer ajutor lui Carrick din priviri, dar femeia mă prinde de mână și mă trage după ea. Odată intrată în baracă, mă întâmpină o mulțime de fețe necunoscute. Carrick se strecoară după noi și se face nevăzut într-un colț.

— El e soțul meu, Adam, face prezentările Kelly.

— Bine ai venit, îmi spune Adam și mă îmbrățișează călduros.

— Vino încoace să faci cunoștință cu Rogan, spune Kelly și mă târăște după ea.

Într-un colț întunecat, stă retras un adolescent.

— Salut-o pe Celestine, Rogan, îl îndeamnă Kelly, cum fac mamele de obicei cu copiii mult mai mici.

Băiatul flutură apatic din mână, de parcă ar fi făcut un efort peste puterile lui.

— Fii politicoș, îl muștră Kelly.

Rogan se ridică alene, vine spre mine târșându-și picioarele prea mari față de restul corpului, îmbrăcat într-o pereche de pantaloni prea largi pentru talia lui, și îmi întinde mâna. E moale și umedă. Evită să mă privească în ochi și se retrage rapid pe fotoliul de puf. Dacă eram afară, aș fi zis că nu suportă Defecții, dar, cum aici e înconjurat de atâția Defecți și, probabil, este el însuși Defect, am pus comportamentul lui pe seama timidității. Kelly turuie ca o moară stricată și îmi face cunoștință cu restul grupului.

Printre aceștia, se numără Cordelia și fetița ei de șase ani, Evelyn, care îmi arată că i-au căzut dinții de sus și își vâră limba prin spațiile goale. Spre mirarea mea, dau cu ochii de Fergus și Lorcan, pe care i-am văzut și încăierarea iscată la supermarket acum două săptămâni. Eram lângă ei, la casă, când a început scandalul. Fergus are o rană cusută pe frunte, iar Lorcan e plin de vânătăi. Fac cunoștință cu Mona, o fată cam de-o seamă cu mine, care afișează un zâmbet atât de radios și o energie atât de debordantă, încât ar însenina și cea mai mohorâtă zi. O plac imediat. Apoi văd și un bărbat mai în vârstă, Bahee, un tip superrelaxat, cu ochelari cu lentile rotunde, de culoare albastră, și o codiță încărunțită, căruia i-ar sta bine lângă un foc de tabără, cântând „Kumbaya”

— Pe băiatul nostru mai mare, Carrick, îl cunoști deja, spune Kelly, zâmbind. Sunt așa fericită că i-ai fost alături la castel, adaugă ea și îmi strânge mâinile, cu ochii în lacrimi.

Știm cu toții ce experiență oribilă e. Mă bucur că ai fost lângă copilul meu.

Întinde mâna spre el, dar Carrick se ferește. Pare surprins de propria reacție, dar e prea târziu, răul nu mai poate fi reparat. Kelly își retrage mâna și încearcă să-și ascundă mâhnirea de pe chip.

— Ți-ai găsit părinții? îl întreb șocată.

Mă uit la Kelly și la Adam și, într-un final, observ o asemănare cu tatăl lui. Nu aduce deloc cu mama lui, care e mică și fragilă, ca o vrăbiuță. Carrick pare gigantic față de ea, dar, în fond, așa pare față de majoritatea oamenilor. Cu ea seamănă mai mult Rogan, băiatul care abia a reușit să-mi strângă mâna. Mă uit la Rogan și îmi dau seama că e fratele lui Carrick.

— Asta înseamnă că voi doi sunteți...

Aștept ca unul dintre ei să spună ceva, dar tac amândoi. Nici măcar nu se privesc. E o atmosferă atât de ciudată în familia asta, o încordare atât de evidentă. Totuși, stânjeneala lor e de înțeles, după o despărțire de treisprezece ani.

— Sunt frați! exclama brusc Mona. Ura! Primesc vreun punct că am ghicit asta? întreabă sarcastic, agitând pumnul în aer. Suntem o familie mare și fericită, nu-i așa, fraților?

— Mona! o apostrofează Adam supărat, iar Kelly se întoarce cu spatele și pleacă.

Dar Mona nici nu se sinchisește.

— Carrick, nu i-ai spus că ne-ai găsit? întreabă Kelly nedumerită și amărâtă.

Urmează un lung moment de tăcere, timp în care Carrick se trage jenat de lobul urechii, căutând o scuză ca s-o mai dreagă.

— Hei, ți-a arătat Carrick cabinele de dormit? intervine Mona la țanc.

Mult prea șocată de vestea că și-a regăsit părinții și nu mi-a spus nimic, mă las târâtă de Mona, care turuie încontinuu, atât de repede, încât abia reușesc să pricep ce spune.

— Nu contează. Îi arăt eu. Am putea fi colege de cameră.

Locuințele sunt un șir de barăci prefabricate, suprapuse, dar nu dintre cele cubice, obișnuite, dotate cu paturi rudimentare, ci unele ultramoderne. Arunc o privire într-una dintre ele și remarc interiorul extrem de bine gândit. Materialele sunt de un alb strălucitor, iar încăperea e mobilată cu un pat suprapus, sus de o persoană, jos dublu, rafturi încastrate și noptiere la capul patului. Baraca e prevăzută chiar și cu toaletă și duș.

— Fiecare cabină de dormit are duș, aer condiționat, televizor cu ecran plat și seif personal, mă informează Mona pe un ton comic, de parcă ar fi recepționera la hotel. Toate camerele au un pat supraetajat, jos dublu, sus de o persoană.

— N-am mai pomenit așa ceva, spun, râzând.

— Muncitorii de la stația de CC se bucură de cele mai bune condiții, spune ea, apoi coboară vocea, cu toate că sectorul de locuințe destinate non-Defecților este atât de departe, încât nu are cum să ne audă cineva. Proprietarul companiei Vigor e foarte cumsecade cu Defecții. Nu l-a văzut nimeni niciodată. un personaj foarte misterios, adaugă ea ironic, căscând ochii și agitându-și mâinile prin aer.

— E vorba de Eddie?

Mona pufnește în râs.

— Nu. Eddie e doar administrator. Eu mă refer la șeful *cel mare*, proprietarul, creatorul, inventatorul companiei Vigor – sau ce-o fi el. Bahee spune că îl cunoaște, dar n-aș fi prea sigură. Bahee e om de știință, uneori e cam...

Se oprește și fluieră, semn că nu-i prea întreg la minte.

— Trecând peste asta, ideea e că Eddie știe de noi. Ne ține la distanță de ceilalți și aranjează turele în așa fel încât să nu ne intersectăm. Nimeni, în afară de el, nu știe că suntem Defecți și nici nu trebuie să afle. Evident, toți cei care am ajuns aici suntem „fugari”, spune ea și dă ochii peste cap când pronunță acest cuvânt. Așa că n-o să ne vezi cu banderole pe braț. Dacă ai vreun semn pe mână, primești o slujbă care necesită să porți mănuși, dacă ai semn pe tâmplă, primești una care necesită cască de protecție sau găsești un pretext să-ți ții părul desfăcut. Să nu te bazezi pe machiaj. Lucrăm la temperaturi extrem de ridicate. O să simți că ți se topește capul. Iar, dacă ai cumva semn pe limbă, ai grijă să nu vorbești prea mult. Ai înțeles?

Dau energic din cap ca da.

— Super, spune Mona.

Mă studiază bine ca să fie convinsă că spun adevărul și pare mulțumită de reacția mea.

— Am avut o fata aici care s-a îndrăgostit de unul dintre cercetători. O chema Lizzie. Am fost colege de cameră. Spunea întruna că voia să-i mărturisească adevărul. Nu mai voia să-l mintă fiindcă era foarte îndrăgostită de el, zice și dă ochii peste cap. Seară de seară, mă scotea din minți cu aberațiile ei, zău așa. Cred că-ți dai seama că sinceritatea a costat-o scump. Tipul a fost așa de scârbit când i-a spus adevărul despre ea, încât Lizzie a trebuit să fugă de-aici. Putea să ne aducă o mulțime de bebele pe cap, spune Mona, furioasă, în timp ce descurie ușa barăcii ei.

E exact ca aceea în care am apucat să arunc o privire. Patul de o persoană de sus e evident al Monei, fiindcă e înconjurat de afișe și acoperit cu obiecte personale și un ursuleț de pluș. Dedesubt e patul dublu. E doar o saltea dezvelită, pe care a dormit cândva Lizzie, unde s-a simțit ca

acasă, unde s-a îndrăgostit de un cercetător, pe care l-a părăsit, în cele din urmă. Cât de trecători suntem.

Înțeleg perfect ce trebuie să fi simțit Lizzie în momentul în care s-a văzut respinsă de iubitul căruia îi mărturisise că este Defectă. Îmi amintesc cum se uita Art la mine, în biblioteca școlii, după ce am fost înfierată, și nu mai îndrăzneam să mă sărute. Bănuiesc că ăsta este și scopul însemnării pe limbă. Se zice că ar fi cea mai dureroasă. Am învățat pe pielea mea că e una și mai cumplită. Crevan mi-a lipit fierul încins pe șira spinării, ca să arate că sunt Defectă până în măduva oaselor. Dar niciunul din cei de aici nu va afla vreodată despre asta, în afară de Carrick, care a asistat la tot.

— Când a plecat Lizzie? întreb, uitându-mă la patul dublu rămas gol.

— Acum două săptămâni. Nici măcar nu și-a luat rămas-bun, răspunde Mona furioasă. Și-a lăsat aici majoritatea lucrurilor. Stai zi de zi lângă cineva și ai impresia că-ți e prieten și când colo...

Schimbă repede subiectul, prefăcându-se că nu-i pasă, deși se vede clar că suferă.

— Să discutăm regulile de bază. Țăsta e patul tău, acolo te speli și îți faci tabieturile. În funcție de slujba pe care o s-o primești, te culci și te trezești când vrei. Se lucrează în ture de zi și de noapte. Când ți-e foame, găsești mâncare în bucătăria sălii de agrement. Uzina are și o cantină, care îți oferă o mâncare mai bună și mai diversificată, dar te ciocnești de prea multă lume dacă mergi acolo. Kelly și Adam lucrează la bucătărie, Bahee e cercetător, Cordelia e programator, eu sunt îngrijitoare. Nu-ți interzice nimeni să vorbești cu ceilalți angajați, dar nu te împrieteni cu ei. Nimeni nu știe că suntem Defecți, iar unii au darul de a pune

cam multe întrebări. Cel mai bine e să stai deoparte, dar nici să nu te izolezi complet că bate la ochi. Și, cel mai important, ferește-te de Fergus și Lorcan. Tipii ăștia urmăresc un singur lucru, mă avertizează Mona, cu o privire de om care știe ce vorbește.

— Sex, presupun.

— Nu, zice ea și izbucnește în râs. Aș vrea eu, dar nu e cazul, adaugă, apoi își ia o mină serioasă. Vor să facă revoluție. Și Carrick la fel, fiindcă petrece mult timp cu ei. Dar el e mai tăcut, nu știi niciodată ce-i trece prin cap.

Face o pauză și profită de ocazie pentru a mă examina cu un zâmbet pe buze.

— Din câte-am observat, ai reușit deja să-i atragi atenția, continuă Mona, ridicând din sprâncene.

— Nu e ceea ce crezi, protestez, dar nici nu-i pot explica ce este între noi.

Legătura dintre mine și Carrick e mai profundă. Împărtășim o experiență care ne va lega pentru totdeauna, ceva ce nu vom mai trăi alături de o altă persoană. Deși nu știu cât de grozav e ca, de câte ori mă uit la el, să-mi amintesc că a fost în Camera Însemnării, asistând la cele mai cumplite clipe din viața mea. Mă face să rememorez la nesfârșit acele chinuri. Poate că, dacă aș fi deoparte de el, aș putea să uit de ele.

Mona continuă să mă privească, în așteptarea unor detalii picante, dar mă simt stânjenită și vreau să schimb subiectul. Dacă i-aș spune ce anume ne leagă, ar însemna să-i spun prin ce-am trecut, și nimeni nu poate afla acest lucru.

— De când ești aici? o întreb, uitându-mă în jur.

— Uf, ești la fel de nesuferită ca și Carrick. Schimbați imediat subiectul când nu vă convine o întrebare.

Calcă peste salteaua mea, încălțată în cizmele negre, de piele, și urcă în patul ei. Se așază pe margine, cu picioarele atârinate.

— Sunt aici de un an.

— De un an ești Defectă?

— De doi, îmi răspunde, evitându-mi privirea.

Întinde mâna spre dulăpiorul lucios de pe perete și apasă pe ușa fără mâner ca să o deschidă. Scoate niște cearșafuri și mi le aruncă pe pat. După care, calcă din nou peste salteaua mea cu cizmele ei mari din piele și sare pe podea, unde își face de lucru cu cearșafurile. Dau să o ajut, dar mă refuză cu o mișcare a mâinii și își vede de treabă în timp ce vorbește. Îmi dau seama că îi este mai ușor să-și spună povestea dacă are ceva de făcut.

— Ai mei m-au gonit de acasă după ce am fost însemnată ca Defectă. Tata mi-a zis: „Nu mai ești fata mea”.

Coboară vocea și adopta un ton glumeț, dar nu e nimic de râs în povestea ei.

— Mă aștepta cu bagajele deja făcute când am venit de la școală. M-a condus la un taxi, în timp ce mama ne privea de la fereastră. Mi-a dat bani cât să-mi ajungă o săptămână și ne-am despărțit, spune ea, cu o privire rece. Un an am trăit pe străzi ca Defectă adultă. Mai târziu, am auzit zvonuri despre fugari, oamenii aceia fascinanți care reușesc să trăiască fără să dea socoteală Fluierarilor și fără ca Ghilda să le sufle în ceafă. M-am gândit mereu că sunt doar un mit, că fugarii sunt precum zânele din basme, dar am descoperit că sunt cât se poate de reali. Într-un final, am ajuns aici. Cel mai bun lucru din viața mea.

O ascult, cu ochii mari de uimire, și abia acum realizez cât sunt de norocoasă că am o familie care m-a susținut în tot acest timp. Și ce îndură bunicul doar ca să mă apere.

— Cum te-ai descurcat? întreb.

— Un an întreg m-am ocupat cu diverse, am respectat regulile, am făcut tot ce mi-au zis Fluierarii. La un moment dat, m-am saturat, mi-am dat seama că nu e de mine. Nu găseam de muncă, nu mă angaja nimeni ca să-mi pot plăti chiria. Am trăit prin adăposturi pentru săraci. E rău să fii Defect chiar și atunci când ai un acoperiș deasupra capului, darămite când n-ai, spune ea și îi sclipesc ochii. Așa că am hotărât să vin aici.

Se întoarce spre mine.

— Ce-ai făcut de te-au declarat Defectă?

Lacrimile îi dispar imediat, ochii i se întunecă și învăț astfel prima regulă a Defecților. Niciodată să nu întrebi un Defect cum a ajuns Defect.

12

Ca de obicei, mă trezește din somn un coșmar. Mă bântuie. De fiecare dată, fug de Crevan. Alerg, sar garduri, dar nu sunt niciodată suficient de rapidă. Am senzația că sunt pe o bandă de alergat, fug și fug și nu ajung nicăieri. E epuizant și episodul se repetă toată noaptea, ca și când aș fi prinsă într-un cerc infinit. Singura diferență dintre coșmarul ăsta și celelalte este imaginea bunicului torturat în Camera Însemnării.

Mă trezesc cu noaptea în cap, lac de sudoare și gâfâind de frică. Trebuie să vorbesc cu Dahy, trebuie neapărat să sun acasă, să știu ce se întâmplă.

Lumina zorilor se strecoară pe fereastra barăcii. Ridic ochii și vad că Mona nu e în pat. A plecat probabil la muncă. Mă uit la ceas și nu-mi vine să cred că e amiaza.

Bate cineva la ușă.

Mă înfășor în cearșaf, îl trag până la gât ca să-mi acopere semnul din dreptul inimii și deschid ușa.

— Salut, spune Carrick, măsurându-mă cu o privire care îmi dă fiori. Am venit să-ți aduc astea, adaugă și îmi întinde o cană aburindă de cafea și o brioșă cu ciocolată. Sunt în pauză.

— Nu-mi vine să cred am dormit atât!

— Aveai nevoie, spune și mă fixează cu o privire pătrunzătoare. Ai trecut printr-o perioadă grea.

Cuprind cana în palme și îi simt căldura.

— Mulțumesc.

— Ceilalți mi-au zis să-ți transmit să vii în sala de agrement când ești gata. Majoritatea sunt în pauza de prânz

și vor să-ți arate ceva. Stai liniștită, nu te speria, zice și îmi oferă unul dintre rarele lui zâmbete.

— În regulă. Vin și eu repede. Carrick... nu mi-ai spus că ți-ai găsit părinții.

— Știu, spune el, încurcat și mohorât, căzând pe gânduri. N-am știut cum... e ciudat. E o experiență nouă și pentru mine. S-a întâmplat acum câteva săptămâni. Sunt aproape ca niște străini. Am senzația că ei mă cunosc, mai bine zis mama, că știe totul despre mine, dar eu nu știu nimic despre ea.

— E normal să fie ciudat. Eu am stat doar câteva zile la castel și, când m-am întors acasă, parcă nimic nu mai era la fel.

Relația cu soră-mea, Juniper, a fost tensionată în tot acel timp, nu ne înțelegeam deloc și nu ne-am împăcat decât cu câteva minute înainte de a fugi de acasă. A recunoscut că se simțea vinovată că nu-mi luase apărarea în autobuz și la tribunal. În mod curios, mă invidia, fiindcă, deși fusesem pedepsită, credea că eu procedasem corect, iar ea, nu. Am descoperit și că era complicea lui Art și că-l ajuta să se ascundă de mine exact când îmi doream mai mult ca orice să-l văd. Neînțelegerile noastre din acele câteva săptămâni erau, în mare parte, din cauza lipsei de comunicare.

— Cred că experiențele pe care le trăiești te pot... înstrăina de oameni, spun încet.

Mă gândesc la momentul reîntoarcerii la școală, când nu mai aveam niciun prieten, când profesorii refuzau să-mi predea, când patru colegi chiar m-au răpit și m-au încuiat într-o magazie. Mă gândesc la sfârșitul relației cu Art. Totul se schimbase, și nimic în bine.

Carrick încuviințează din cap și mă privește intens, dar se uită prin mine. Abia acum începe să înțeleagă anumite lucruri.

— Dar pe noi experiențele pe care le-am trăit nu ne-au înstrăinat, nu-i așa? mă întrebă.

— Așa e, răspund, fără nici cea mai mică ezitare.

— Dimpotrivă, ne-au întărit relația, spune Carrick.

— Ai dreptate, spun, cu un zâmbet timid.

Încuviințează din cap.

— Ne vedem în sala de agreement. Ai grijă să vii pe unde ți-a arătat Mona, să nu vadă și alții că ești aici.

Închid ușa și îmi simt corpul vibrând de energia pe care mi-a stârnit-o simpla lui prezență, chiar dacă ultima lui observație mi-a cam tăiat avântul.

Folosesc dușul din baracă și mă îmbrac repede, știind că mă așteaptă toată lumea. Deschid ușa și mă trezesc cu un pumn în față. Crezând că vrea să mă lovească, scot un țipăt și mă las pe vine.

Când văd că nu se întâmplă nimic, iar persoana din fața mea nu m-a lovit și nici n-a fugit, ci doar stă acolo, în fața mea, scot capul dintre mâini și ridic privirea.

Pumnul e încă în aer, iar băiatul se uită la mine șocat.

— Voiam să bat la ușă.

— Ah, am înțeles, spun și mă ridic în picioare profund rușinată.

— Îmi cer scuze că te-am speriat, spune el stânjenit și se înroșește la față ca racul. Mă cheamă Leonard, adaugă, uitându-se în pământ, la pereți, la ușă, oriunde, numai la mine, nu. Lucrez aici.

Flutură tulburat legitimația de la gât și mi-o arată prin ușa întredeschisă. *Leonard Ambrosio, tehnician laborant.* Seamănă mai degrabă cu un băiat din corul bisericii.

— Bună, Leonard, spun și deschid ușa un pic mai mult.

Mi-e frică să nu mă recunoască, dar, dacă lucrează în sectorul ăsta, nu e și el Defect? O fi de încredere? Mi se pare mie sau mă studiază cam insistent? Fața și numele meu apar mereu în presă. S-a zis cu mine?

— Îmi pare rău că te deranjez. Știi că ești nou-venită. Aici dormea iubita mea.

Aruncă o privire prin camera și mai încurcat decât mine.

— O chema Lizzie.

Mă cuprinde o stare de nervozitate. E iubitul căruia nu-i plac Defecții.

Se uită la mine nerăbdător.

— Abia am sosit. Nu știi nimic despre ea, îi spun pe un ton defensiv, în ideea că, dacă *ea* era Defectă, nu înseamnă că și *eu* sunt la fel.

— Nu? Bine. Atunci, dacă auzi cumva vreun zvon sau dacă o găsești sau îți amintești ceva despre ea... cine știe... poate ai întâlnit-o undeva...

Se uită din nou la mine, în speranța de a-mi fi trezit vreo amintire.

— Asta-i o poză de-a ei, continuă și mi-o întinde, examinându-mi fața. Ai aici numărul meu de telefon în caz de orice.

Îmi întinde o bucată de hârtie pe care și-a notat numele și telefonul.

— Dacă afli ceva despre ea sau auzi pe cineva pomenind de ea și unde ar putea fi, te rog să mă suni. Vreau neapărat să o găsesc.

— De ce? întreb pe un ton glacial.

Pare șocat de atitudinea mea.

— La ce te referi?

— De ce vrei s-o găsești?

Să nu-ți imaginezi că o să-ți spun unde e doar ca să o dai tu pe mâna Fluierarilor.

— Pentru că o iubesc, răspunde, cu o privire imploratoare. Îmi fac griji pentru ea.

Se uită prudent pe culoarul dintre barăci și coboară vocea mai mult.

— Știi cine e... ce e... Ai înțeles?

Nu-și ia ochii de la mine.

— Cred că i-a fost frică să-mi spună, dar nu mi-ar fi păsat. Am știut de la bun început și nu mi-a păsat. Adică... normal că mi-a păsat, dar nu am încetat să o iubesc. Dimpotrivă, am iubit-o și mai mult.

Se îmbujorează din nou, parcă rușinat de mărturisirea făcută.

— Vreau doar să știi că nu am nimic cu Defecții, spune, cercetând din nou camera. Dar, mai mult ca orice, vreau ca Lizzie să știe asta. Înțelegi?

— În regulă, spun și mă încrunt la gândul că pare exact opusul a ceea ce mi s-a povestit despre el, dar n-am nici cea mai mică intenție să mă implic în dramele altora.

Nu pot să nu mă întreb dacă nu cumva e o capcană. Se folosește de mine ca să o găsească și, pe urmă, să-i facă necazuri?

— Te înțeleg, dar, așa cum ți-am zis și mai devreme, nu o cunosc deloc.

După colț, se trântește o ușă. Ne uităm amândoi speriați pe culoar.

— Te rog... nu-i spune Monei și nici altcuiva că am trecut pe-aici. N-am voie în sectorul ăsta. Lizzie mi-a dat o cartelă magnetică ca să ne putem vedea. Chestia asta rămâne între noi doi, da?

Pare atât de sincer, de îngrijorat și de agitat, încât mai că-mi vine să-l cred. Din cuvintele lui înțeleg că eu nu trebuie să spun nimănui despre el, iar el nu spune nimănui despre mine. Închid ușa repede, neștiind dacă să-i povestesc Monei sau nu. Povestea lui nu se potrivește cu a Monei. Pe de altă parte, abia am sosit. Nu vreau să mă amestec într-o dispută cu nimeni, mai ales când nu e treaba mea.

Într-un final, ajung la sala de agrement.

— Ți-a luat ceva! spune Mona în gura mare. Aproape s-a terminat pauza de prânz.

— Scuze. N-am mai făcut de mult un duș fără să-mi fie teamă că dau buzna Fluierarii peste mine.

Râd toți și mă invită în încăpere. Înăuntru, mă salută câțiva Defecți pe care nu i-am văzut aseară. Evelyn vrea să-mi arate că știe să facă roata și începe să se învârtă prin cameră, sub privirea mamei sale, Cordelia, care încearcă să o oprească.

— Îmi cer scuze, spune Cordelia și se așază lângă mine. Evelyn e aici de când avea doi ani. E în culmea fericirii când vede fețe noi. Nu se întâmplă prea des.

— Nu-i nimic. E chiar drăguț, spun cuprinsă de milă pentru soarta fetiței.

— Bine-ai venit, îmi urează Bahee și îmi strânge mâinile în palmele lui calde. Sper că ai dormit bine.

— Excelent, răspund, cu un zâmbet.

— Mă bucur. Aveai nevoie de un somn bun după ultima călătorie. Nu uita că toți am trecut prin asta și înțelegem foarte bine cât de greu e să te adaptezi. O să dureze o perioadă, dar îți suntem alături.

— Vă mulțumesc. Nu vreau să mai plec de-aici. Mă simt atât de relaxată.

— Poți sta oricât dorești, zice el, cu un zâmbet cald.

— Mulțumesc.

Radiez de fericire.

Bahee bate brusc din palme.

— Prieteni, vreau să le mulțumesc celor care s-au adunat aici în pauză și celor care au venit, deși nu erau în pauză. Eddie o să vă omoare, dar vă rog să nu dați vina pe mine, zice el și se uită spre Mona, care râde în uniforma ei de îngrijitor. Haideți să-i arătăm lui Celestine cu ce ne ocupăm noi aici.

Scaunele sunt mutate în formă de cerc. Mă așez lângă Mona. Carrick stă mai în spate, în afara cercului, rezemat de perete, cu brațele încrucișate la piept și cu o figură gravă și vigilentă.

Kelly ia loc lângă mine.

— Noi două trebuie să purtăm o discuție, îmi spune ea entuziasmată și îmi face cu ochiul.

Mă prinde de mână și mi-o strânge. Înțeleg de ce Carrick se simte stânjenit de insistențele mamei lui. Femeia e atât de nerăbdătoare să intre din nou în viața lui, încât se agață de orice are legătură cu el. Adam stă alături de ea și o bate ușor pe picior, gest pe care îl interpretez ca pe un îndemn la calm. Kelly se scuză față de mine și îmi dă drumul la mână.

Rogan stă tot într-un colț întunecos, ca și noaptea trecută, cufundat într-un fotoliu de puf, lângă jocurile pe computer. Se trage mai aproape de cerc, ca să vadă ce se întâmplă, dar, în cele din urmă, ajunge să se uite insistent la Carrick, urmărindu-i fiecare mișcare.

— Mulți au venit în grupul nostru și la fel de mulți au și plecat. Toți au fost primiți cu brațele deschise, întâmpinați cu dragoste, spune Bahee. Înainte de a deveni Defect, când eram om de știință, am făcut nenumărate călătorii, aveam

laboratoare și fabrici în toată lumea, care mă purtau prin toate colțurile pământului.

Am senzația că discursul lui Bahee mă vizează direct.

— Astea sunt lucrurile care îmi lipsesc cel mai mult, să cobor dintr-un avion, să inspir aerul altei țări, să simt căldura toropitoare a soarelui african.

Pare prins în acea amintire și toată lumea așteaptă răbdătoare, probabil rememorând acele clipe de libertate pe care le-am tratat cu asemenea ușurință.

— Dar mă consider norocos să pot povesti despre călătoriile mele celor care nu au avut parte de așa ceva, adaugă el, uitându-se țintă la Evelyn. În voiajurile mele, am întâlnit tribul african Babemba, de la care țara noastră ar avea câte ceva de învățat. Tribul acesta crede că oamenii se nasc cu sufletul pur și că orice persoană nu-și dorește decât siguranță, pace, liniște și fericire. Uneori, însă, căutând aceste lucruri, oamenii mai și greșesc. Când cineva comite o greșală, vinovatul este adus în centrul satului. Toată lumea își întrerupe activitatea și se adună în jurul persoanei respective. În continuare, are loc o ceremonie minunată, în cadrul căreia fiecare sătean povestește lucrurile frumoase pe care persoana le-a făcut de-a lungul vieții sale. Sunt prezentate toate poveștile pozitive, faptele bune și calitățile acesteia. La final, se organizează o sărbătoare, iar persoana este, la propriu și la figurat, reprimată în sânul tribului.

— Ce frumos, spun visătoare.

De-ar sta lucrurile așa și în realitate.

— Astfel de zile sunt preferatele mele, zice Mona.

— Așadar, Lennox, ultimul sosit în căminul nostru, ridică-te, spune Bahee, în timp ce Lorcan, Fergus și Carrick îl aclamă.

Așezat pe un scaun în mijlocul camerei, Lennox rânjește ca o vedetă rock care intră pe scenă și ne face cu mâna de parcă am fi un public de mii de oameni.

Evelyn țopăie de emoție, fiindcă vrea să fie ea prima.

— Când a venit aici, Lennox s-a purtat foarte frumos cu mine. Mă căra în spate și se prefăcea că e tata-maimuță și eu sunt puiul, spune ea spre stânjeneala lui Lennox. A fost prima persoană pe care am auzit-o că râgâie alfabetul.

Toată lumea pufnește în râs.

— Lennox e mereu vesel și pus pe glume și asta îmi place la nebunie pentru că îi înveselește și pe ceilalți. Dar, într-o zi, l-am văzut că plângea de supărare în camera lui și l-am întrebat ce-a pățit. Se uita la niște fotografii cu el și soția lui; făcea surfing. Mi-a zis că-i este dor de mare. I-am spus că măcar el a văzut marea. Eu n-am văzut-o niciodată. Am trăit aici aproape toată viața. Cu prima ocazie când a reușit să se furișeze afară, Lennox mi-a adus o scoică. Mi-a zis să o pun la ureche și să ascult când vreau să aud sunetul mării. Când mă simt un pic tristă, o lipesc de ureche, închid ochii și, chiar dacă sunt cu mama în baraca noastră, îmi imaginez că sunt pe plajă, cu picioarele în nisip, că valurile se lovesc de țârm, eu sunt în costum de baie, am făcut o mulțime de castele de nisip și Lennox face surfing împreună cu soția lui. Așa că vreau să-i mulțumesc lui Lennox că mi-a dăruit marea.

Cordelia își șterge lacrimile de la ochi, lacrimi de compasiune, gândindu-se că fetița ei a ratat atât de multe experiențe de când trăiește în complex.

Kelly izbucnește în aplauze, iar ceilalți îi urmează exemplul.

Lennox își drege glasul.

— Aoleu, mă așteaptă clipe grele.

Așa și este, dar n-am văzut vreodată ceva mai frumos. O cameră întreagă de oameni care se întrec în laude la adresa unei persoane, iar poveștile lor îmi oferă informații neprețuite despre caracterul lui Lennox. Într-adevăr, e un șmecher și un zeflemitor, dar are suflet bun. Cu ocazia asta, aflu chiar mai multe amănunte. Dacă e, sau a fost, căsătorit, unde e soția lui? Ce s-a întâmplat? Ce-a făcut de a ajuns Defect? Din reacția Monei de aseară, am învățat că nu e potrivit să întreb asta. Totuși, nu mă pot abține să nu mă întreb ce-au făcut toți cei de-aici de au devenit Defecți, mai ales părinții lui Carrick.

Într-un final, eu și Carrick rămânem singurii care nu am spus nimic despre Lennox.

— Și cu asta s-a încheiat, anunță Bahee. Celestine, tu ești prea nouă aici ca să poți spune ceva despre Lennox. Mai întâi, trebuie să-i descoperi firea încântătoare.

Toată lumea râde.

— Carrick nu vorbește niciodată, îmi șoptește Mona, ca și când Carrick n-ar fi fost aici de doar două săptămâni.

— Un moment, intervine Carrick și toți amuțesc de uimire.

Își desface brațele și pleacă de lângă perete. Se vede că e rușinat, fiindcă se foiește întruna și își trosnește degetele.

— Super, mormăie Mona.

Carrick îi aruncă o privire furioasă și vâără mâinile în buzunare.

— Deci... Lennox, spune el încurcat, cu o voce gravă și solemnă. Acum două săptămâni, când ne-am cunoscut, nu știam mai nimic despre tine. Nici acum nu știu prea multe.

— Ce emoționant, chicotește Lennox.

— Dar am avut nevoie de ajutorul tău și mi-ai fost alături. Am primit un telefon de la Dahy și a trebuit să acționăm rapid. Din cauză că moacele idioților ăstora, spune el,

referindu-se la Fergus și Lorcan, au împânzit tot orașul. Am avut nevoie de tine și nu m-ai dezamăgit. Mi-ai acordat sprijinul tău fără să pui prea multe întrebări. M-ai ajutat să găsesc o persoană, adaugă și se uită la mine, moment în care simt un nod în gât și inima îmi bubuie în piept, o persoană care este extrem de importantă pentru...

Bum, bum, bum.

— ...cauza Defecțiilor.

Mona țâțâie dezaprobator.

— Și nu-ți voi putea mulțumi niciodată îndeajuns.

Lennox intervine, exact când simt că mă topesc sub privirea lui intensă.

— Banii sunt oricând bine primiți, spune el, stârnind hohote de râs.

— Haideți să nu intrăm într-o discuție despre „cauze”, îi întrerupe Bahee, cu un râset încordat. Singura cauză despre care ar trebui să vorbim este motivul de sărbătoare de ieri despre care am aflat abia azi.

Luminile se stâng brusc și răsună un cor de „La mulți ani!”. Kelly, care stătea lângă mine, dispare fără să bag de seamă și iese din bucătărie cu un tort imens în care sunt optsprezece lumânări. Evelyn se învârte în jurul tortului, cântând și lingându-se pe buze. Când tortul ajunge în dreptul meu, Evelyn mi se așază pe genunchi și mă ajută să suflu în lumânări. Am jurat să nu-mi mai pun dorințe și iată că, douăzeci și patru de ore mai târziu, îmi încalc cuvântul.

— Vă mulțumesc din suflet, spun, exultând de fericire.

Îmi taie o felie zdravănă, care depășește cu mult rația săptămânală de bunătați la care au dreptul Defecții.

— E bun? mă întrebă Evelyn. Ce-ți place cel mai mult?

Râd și mă uit la prăjitura pufoasă dintre straturile căreia se prelinge crema.

— Vanilia, răspund fără ezitare și mai iau o înghițitură.
Evelyn se încruntă.

— Dar ăsta e tort cu lămâie.

Simt că mă aprind la față și iau repede încă o îmbucătură, ca să evit răspunsul. Cu colțul ochiului, îl văd pe Carrick uitându-se la mine.

Kelly se așază lângă mine, mă cuprinde cu un braț de umeri și îmi șoptește la ureche:

— O să-ți revină gustul la un moment dat. Stai liniștită.

În timp ce înghit și următoarea gură de tort la fel de fadă, nu pot să nu mă întreb ce minciună a inventat mama lui Carrick.

13

Noaptea, după ce toată lumea s-a retras la culcare ori a plecat la muncă, Carrick vine să mă ia de la baracă. Mona ridică aluziv din sprâncene. Plec râzând. Nu e ce-și închipuie ea; eu și Carrick trebuie neapărat să vorbim. Deși îi înțeleg motivele, încercările lui Kelly de a fi mereu lângă Carrick și de a-i intra pe sub piele nu ne-au permis să discutăm. După care, a trebuit să aștept să-și termine tura și, când și-a terminat-o, am luat cina în grup, iar Kelly s-a pus între noi, crezând că astfel ne apropie mai mult, când, de fapt, Carrick n-a făcut decât să stea bățos la masă și să dea răspunsuri monosilabice, în vreme ce eu eram prea obosită ca să port o conversație.

Au fost două săptămâni extenuante, douăzeci și patru de ore înspăimântătoare, iar acum, când, în sfârșit, m-am oprit și efectul adrenalinei începe să treacă, mă dor toate, mă doare capul și mă simt de parcă aș putea dormi întruna.

Carrick mă conduce la bucătărie, sala cea mai îndepărtată de dormitoare și închide ușa. Ne așezăm la masă.

— Ai aflat ceva de la Dahy despre bunicul?

Azi, pe el și pe Lennox i-am întrebat asta de cel puțin zece ori. La un moment dat, Lennox mi-a aruncat o privire furioasă și mi-a zis: „North, îmi ești foarte simpatică, dar zău dacă nu te strivesc ca pe o muscă”.

— Da. Acum câteva minute. Părinții tăi l-au vizitat azi. Îl țin într-o celulă, dar se poartă frumos cu el. Îl interoghează și vor să-l mai rețină douăzeci și patru de ore pentru că e bănuț că a ajutat Defecți. Încearcă să-l acuze că și-ar favoriza angajații.

Sunt uşurată şi nu prea. Nu a fost pus sub acuzare, nici rănit. Deocamdată.

— N-au nicio dovadă, altminteri l-ar fi inculpat deja. Îl țin închis, ca să te mai perpelească puțin și să ieși din ascunzătoare.

Mă înfior.

— Scuze, spune el, dându-și seama de gafă. N-am vrut să sune așa.

— Nu-i nimic, îl liniștesc, zâmbind.

— M-am gândit la un plan ca să scăpăm de-aici.

— Vrei să pleci de la Vigor? îl întreb mirată.

— Tu nu?

Ar fi prostesc din partea mea să-i spun că-mi place aici? Că, pentru prima dată, după atâtea săptămâni, mă simt în siguranță. Înconjurată de oțel, metal, clădiri uriașe, carduri magnetice la toate intrările, măsuri sporite de securitate, care îi țin pe străini la distanță. Nu mă simt prizonieră, mă simt protejată, ca și când aș fi în siguranță pentru prima oară în viața mea.

— Mă simt protejată aici, recunosc până la urmă. Tu ți-ai găsit părinții, fratele. Știai că ai un frate? De ce-ai vrea să-i părăsești?

— Înțeleg ce simți, Celestine. Dar asta nu se poate numi viață. Asta nu e libertate. Săraca Evelyn are șase ani și n-a ieșit dintre zidurile astea din ziua în care a venit. Nu are prieteni de vârsta ei, probabil nici n-a cunoscut vreodată pe cineva de vârsta ei. Bahee nu vrea să luptăm pentru libertate. De câte ori ne aude că vorbim despre asta, ne spune să ne potolim, așa că nimic nu se va schimba aici.

— Am dormit zece ore azi-noapte, mă smiorcăi și el râde ușor.

— La fel m-am simțit și eu la început. Abia ai venit. O să vezi mai târziu.

— Ești sigur că nu fugi de altceva? întreb. Durează o vreme până când te reobișnuiești cu familia, Carrick. E normal să fie un pic... ciudat.

— Deci ai observat și tu, spune el sarcastic. Când am părăsit instituția, cea mai gravă ofensă pe care o puteam aduce Ghildei era să-mi găsesc părinții. Nu mă gândeam că Ghilda stă cu ochii pe mine. Dintre toți elevii, păream ultimul pe care l-ai fi suspectat de ceva. Credeam că i-am păcălit. Credeam că au încredere în mine. Experiența asta m-a învățat că, oricât de puternică aș fi crezut că e relația mea cu ei, tot cu suspiciune mă privesc. Decanul m-a vizitat când eram la castel.

— Îmi aduc aminte.

Mi-l amintesc pe domnul elegant care a intrat în celula lui. Aducea a avocat, dar Carrick alesese să se apere singur.

— Mi-a zis că nu s-a simțit niciodată atât de trădat. Se poate spune că mă luase sub aripa lui, îmi mărturisește Carrick, încuviințând din cap. Am crescut sub ochii lui, a venit să mă vadă la toate meciurile de fotbal, s-a bucurat de rezultatele mele la examene. Are și el copii. Dar tot nu reușea să priceapă de ce aș vrea să-mi găsesc părinții. Pe urmă, m-au însemnat ca Defect și m-au lăsat să-i caut. Nu există lege care să mi-o interzică. Mi se pare atât de absurd.

— E illogic, într-adevăr, confirm. Până la urmă, cum ți-ai găsit familia?

— Am primit un pont că ar fi aici. S-au mutat după procesul meu.

— Adică sunt aici de doar opt săptămâni? întreb șocată.

— Pare mult mai mult, nu-i așa? Tocmai de-aia locul ăsta e atât de ciudat. Ai senzația că timpul nu există. Oamenii vin

aici și nu mai pleacă niciodată. Sunt mulți Defecți pe care nu i-ai întâlnit încă. Mă îngrozesc când mă gândesc de cât timp sunt probabil aici.

— Exceptând-o pe Lizzie, spun.

N-am reușit să mi-o scot din minte. Unul dintre motivele pentru care prietenii mei mă considerau perfectă, înainte de a deveni Defectă, erau notele mele, zece pe linie, mai ales la matematică. Am minte de matematician. Înțelegeam întotdeauna teoremele și ecuațiile. Reprezentau o problemă ușor de rezolvat. Iar, dacă se găsea vreuna care să-mi dea bătăi de cap, nu mă lăsam până când n-o descifram. După toate prin câte am trecut, ai zice că mă pot schimba, dar nu este așa. Când ești înfierat de Ghildă, nu te schimbi efectiv ca persoană. Se schimbă doar percepția oamenilor asupra ta.

— Lizzie? întrebă el, ușor derutat de direcția în care a luat-o discuția.

— Ce știi despre ea?

— E o fată Defectă care a trăit și a lucrat aici. A plecat săptămâna trecută. Locuia în aceeași cameră cu Mona și erau destul de apropiate. Nu i-am dat mare atenție, fiindcă abia sosisem. Dacă e să ne luăm după zvonuri, se pare că i-ar fi mărturisit iubitului că e Defectă, iar, când l-a văzut că o tratează cu răceală, a plecat. Nu am ascultat bârfele. Țasta-i domeniul Monei. De ce te interesează?

— Îl cunoști pe iubitul ei?

— Din vedere. E genul de tocilar, pasionat de computere. De ce?

— E de încredere?

— Ai grijă, Celestine, mă avertizează Carrick. De ce vrei să știi?

— Eram doar curioasă. Fă-mi hatârul și răspunde-mi la întrebare. Sunt îngrijorată pentru soarta ei. Ai zis că cine

vine aici nu mai pleacă. Ea a plecat. A dispărut de pe fața pământului.

— Mă îndoiesc că iubitul ei a omorât-o și a tăiat-o în bucăți, dacă de asta te temi, mă tachinează el. Stai liniștită, oamenii de aici sunt, în general, cumsecade. Sunt sigur că unii ne privesc cu suspiciune, e posibil chiar să fi observat vreun semn la unii dintre noi, dar nu suflă o vorbă și nu se amestecă în viețile noastre.

Se oprește, dar parcă ar mai vrea să spună ceva.

— Ce e? îl încurajez. Spune-mi.

— Înțeleg de ce vrei să rămâi. Sunt mulți oameni cu suflet bun, e drept, dar trebuie să-ți pui o întrebare. Ce crezi că poți realiza aici? mă întreabă pe un ton blând. Care e rolul tău?

În momentele mele de reverie, mă vedeam făcând prăjituri în bucătărie, împreună cu Adam și Kelly. Alunecând pe patine din mături, împreună cu Mona, pe pardoseala acoperită de clăbuci de săpun. Spălând podelele noaptea, când toată lumea dormea, precum Pippi Șoșetica. Învățând-o matematică pe Evelyn. Devenind partenera lui Bahee, îmbrăcată în halat alb și examinând tot felul de lucruri în vasele Petri, prin ochelarii de protecție. Scrutând zarea, prin ochelarii de protecție cu infraroșii, alături de echipele de pază. Preț de cel puțin câteva ore, uzina asta era căminul meu.

— După ce Fergus și Lorcan au scăpat din încăierarea de la supermarket, îmi spune Carrick, fețele lor au fost difuzate la toate programele de știri. Ghilda i-a trecut pe lista celor mai căutați infractori. De acum încolo, nu pot lucra decât noaptea, ca să nu-i recunoască cineva și să-i denunțe. În momentul ăsta, fața ta e una dintre cele mai cunoscute din țară. Poate că agitația asta va trece la un moment dat, poate

că nu. Cât despre oamenii de aici, sunt convins că sunt cumsecade, dar într-o anumită măsură. Niciunul nu-și va pune viața în pericol pentru tine. Dacă Ghilda descoperă că ești aici, iar ei nu te-au denunțat, toată lumea dă de necaz. Nu-și vor asuma un asemenea risc. Va trebui să te ții la distanță o perioadă.

Modul în care lungește cuvântul „perioadă” mă duce cu gândul la o eternitate.

Ridică din umeri.

— Oricum, ca să știi și tu, faptul ca vreau să plec de aici n-are nicio legătură cu familia mea. Ține doar de mine. N-o să accept genul ăsta de viață și nici tu n-ar trebui s-o faci.

Tace și mă lasă să meditez.

Vreau să-mi văd familia, mă doare sufletul când mă gândesc la ei, la casa pe care am lăsat-o în urmă, la viața care-mi lipsește, dar mi-am luat adio de la ea cu opt săptămâni în urmă. Visez că mă vizitează mama, tata, Juniper și Ewan, transportați pe ascuns într-un camion alimentară. Visez la duminicile pe care le petreceam împreună, jucam fotbal sau ce altceva mai voia Ewan să facem în aer liber. Dar îmi dau seama cât sunt de absurdă. Bahee și ceilalți n-ar permite niciodată așa ceva. Carrick are dreptate. Sunt obosită, nefamiliarizată cu sentimentul de siguranță, un lucru atât de frumos, încât ar trebui să-mi doresc să lupt pentru el dincolo de aceste ziduri.

— Mda, nici mie nu-mi convine o viață ca asta, recunosc.

Carrick rânjește.

— Super. Fiindcă, atunci când am zis că vreau să scap de nenorocirea asta, nu mă refeream doar la uzină. Vreau să scap de toată viața de Defect. Mi-am făcut și un plan.

14

Carrick se apleacă în față, cuprins de entuziasm.

— M-am gândit la ce mi-ai spus aseară. Despre Crevan care vrea să găsească înregistrarea cu înfierarea. Realizezi ce avantaj important îți oferă chestia asta?

Cad pe gânduri. În afară de faptul că mă simt precum inamicul numărul unu și cea mai vânată persoană din univers, nu sunt convinsă ce putere mistică îmi oferă înregistrarea. Domnul Berry și Pia Wang știau de filmare și au dispărut. Între noi fie vorba, faptul că Crevan crede că aş avea acea înregistrare mă umple de groază, mă pune într-o situație delicată și, oricât i-aş repeta că *nu* o am, e puțin probabil să mă creadă.

Carrick își dă seamă că nu-i împărtășesc părerea.

— Celestine, te poți folosi de înregistrare ca să-ți *anulezi* verdictul. Mai mult decât atât, dacă publicul vede că Crevan a greșit o sentință, începe să se întrebe câte alte greșeli o mai fi făcut de-a lungul timpului. O chestie ca asta va pune la îndoială întregul sistem implementat de Ghildă.

Inima îmi bate în piept ca o tobă. Cred că există un adevăr în vorbele lui. E primul licăr de lumină pe care îl văd după atâta vreme. E o soluție mai bună decât răzbunarea, e o cale de scăpare. M-a convins, *chiar cred* că merită să încercăm, dar...

— Ce e, Celestine? Ar trebui să te folosești de asta. Să arăți filmarea cât mai multor persoane.

N-am înregistrarea. Spune-i, Celestine. Spune-i că nu o ai. Spune-i. Deschid gura. Mă gândesc cum s-o formulez. Ar trebui să fie simplu. N-am înregistrarea. Nu știu unde e. E

doar o *presupunere* că ar fi la mine, pentru că așa a zis persoana care pretinde că mi-a dat-o.

Carrick așteaptă nerăbdător să spun ceva. Închid gura. Nu mă lasă inima să-i tai avântul, se agață de planul ăsta, de parcă ar fi unca lui șansă de a îndrepta situația în care se află. În afară de asta, cine știe, *poate* filmarea chiar e la mine. M-aș putea furișa în casa mea, *poate* acolo e. Îmi trec o mulțime de gânduri prin minte. O să reușesc să merg acasă fără să mă vadă Fluierarii? Sau să încerc să iau legătura cu ai mei și să-i rog să o caute? O fi posibil?

— Nu-i nimic, spune el, dezumflându-se brusc. Îmi dau seama că nu e ușor ce-ți cer. Abia ai sosit, ești obosită. Nu trebuia să... În orice caz, adaugă el, ceva mai vesel, te-am adus aici cu un motiv anume.

Se ridică, deschide frigiderul, stinge lumina și pune două perne pe jos, în fața frigiderului deschis.

— Ia loc, te rog, spune.

Îl privesc nedumerită. Mă simt ușurată că am încheiat discuția despre înregistrare, dar nu-mi place să-i ascund ceva. Ar fi corect din partea mea să-i spun adevărul.

— Nu te frământa, Celestine. Vreau doar să te gândești la asta. Deocamdată, stai jos, te rog.

Mă așez pe una dintre pernele de pe podea, în camera luminată doar de becul frigiderului.

Carrick se așază în fața mea.

— Ținem o lecție. Ești gata să începem?

— Da, maestre Vane.

Se abține să nu zâmbească și mă întreb cum ar arăta dacă și-ar da frâu liber emoțiilor, dacă și-ar relaxa mușchii feței și ar zâmbi sincer sau, mai bine, dacă ar izbucni în hohote de râs. Oare cât de schimbat ar fi?

— Dintre toate simțurile noastre, mirosul e cel mai important. Animalele se bazează pe miros pentru a supraviețui. Un șobolan *orb* are șanse de supraviețuire, dar unul fără miros își pierde și gustul, prin urmare, nu poate nici să se împerecheze, nici să găsească mâncare.

Îmi dau seama unde bate.

— Ți-a zis mama ta că n-am simțit gustul tortului.

— A pomenit ceva, răspunde el cu blândețe și revine la subiect. Chiar dacă ți-ai pierdut gustul, nu ți-ai pierdut mirosul. Șaptezeci la sută din ceea ce percepem a fi gust provine, de fapt, din miros.

— Habar n-aveam.

— În săptămânile de după înfierarea pe limbă, abia dacă am putut să mănânc ceva, din cauză că aveam limba umflată și rănită. Au trecut două luni și încă nu simt niciun gust. Presupun că nu voi mai simți vreodată, ceea ce nu mă deranjează, fiindcă dieta Defecților nu e alcătuită din cine știe ce delicatose. Mai mult, poate că, în felul ăsta, am scăpat de gustul cerealelor și păstăilor pe care suntem nevoiți să le mâncăm.

Carrick își continuă lecția.

— Când mănânci, moleculele odorante din mâncare traversează canalul dintre nas și gură până la receptorii olfactivi din partea superioară a cavității nazale, aflată imediat sub creier, în spatele punții nasului.

Ridic din sprâncene.

— Dar enciclopedia pe care-ai înghițit-o ce gust avea?

— E doar meritul educației solide pe care am primit-o, îmi răspunde ironic. Nu simți gustul, dar *simți* mirosul, *precum* și consistența și temperatura mâncării. Trebuie să te folosești de ele.

Încuviințez din cap.

— Când eram la școală, a trebuit să dăm un test de simț. Ni s-au dat cinci obiecte: un con de brad, un bețișor de scortîșoară, o lămâie, o cârpă presărată cu pudră de talc și o biluță de naftalină. Ne-au cerut să-l adulmecăm pe fiecare până când ne vine în minte o amintire. La vârsta de opt ani, îmi uram părinții. Instituția m-a făcut să-i urăsc. Din cauza a ceea ce învățam despre Defecți și a faptului că n-au venit niciodată să mă ia, să mă salveze de acolo, îi uram mai mult ca pe oricine. Dar testul ăsta mi-a trezit amintiri de care uitasem. Amintiri frumoase, fericite. M-a făcut să pun la îndoială răutatea părinților mei. Iar, după ce m-am apucat să-mi scriu amintirile, nu m-am mai putut opri. Cum notam una, îmi venea alta, și alta, și tot așa. Mă temeam că, dacă nu le pun pe hârtie, o să le uit pentru totdeauna, așa că, în fiecare zi, scriam în jurnalul meu secret tot ce-mi aminteam despre mama și tata. Nu l-am dat nimănui altcuiva, trebuia să-l țin ascuns în camera mea. Cât ești închis acolo, vor să știe tot ce-ți trece prin minte.

Mă gândesc cum am prins-o pe Mary May citindu-mi jurnalul în dormitorul meu, încercând să-mi pătrundă în minte.

— După testul ăla, pentru mine totul s-a schimbat. Mi-am dat seama că tot ce-mi spuneau despre părinții mei era o minciună.

Îmi vine să întind brațele spre el, să-l îmbrățișez, să-i spun cât de rău îmi pare că a fost luat de lângă părinți la o vârstă atât de fragedă, dar, ca de fiecare dată, e ceva în atitudinea lui care mă oprește. Carrick este atât de reținut. Parcă ar fi înconjurat de un câmp de forță, ca și când geamul care ne despărțea la castel ar fi încă între noi. E în fața mea și, totuși, atât de inaccesibil.

Își drege glasul și reia lecția.

— Pe suprafața ochilor, nasului, gurii și gâtului există terminații nervoase. Ele identifică răcoarea minții, iuțea ardeiului. Folosește-te de ele. Nu ești singura care trece prin asta, să știi.

— Știu. Mama ta a pățit același lucru după înfierare, intuiesc eu.

Ce minciună a născocit?, îmi vine să-l întreb.

— Nu li se întâmplă doar Defecțiilor. Pierderea simțului gustativ se numește ageuzie.

— Există așa ceva? întreb mirată.

— Da, există.

Lucrul acesta mă bucură.

— Ți-am adus o pungă de gustat, zice Carrick și pune sacoșa jos. Și una de mirosit.

Mă pufnește râsul.

— Hm... o să folosim, spune el și se uită prin frigiderul încăpător, jeleurile lui Bahee.

— Jeleuri? râd. În frigider?

— E un tip ciudat. Consumă mai mult zahăr într-o zi decât Evelyn într-o săptămână. Și nu împarte nimic cu absolut nimeni, tocmai de-aia e o plăcere să i-o plătesc.

Ia o pungă cu jeleuri din frigider și îmi spune să întorc capul.

— Ce faci acolo? întreb.

— Zdrobesc jeleurile, ca să-și răspândească parfumul în punga de mirosit. Gata.

Bagă mâna în buzunarul blugilor și scoate o bandană.

— Închide ochii.

Trece în spatele meu și îmi leagă ușor bandana la ochi. Mă trece un fior și mi se ridică părul de pe mâini când îi simt atingerea degetelor pe piele. Ultima oară, m-au legat la ochi niște colegi de școală care mi-au jucat o farsă urâtă. M-au

dezbrăcat și mi-au studiat cicatricile cu o curiozitate diabolică, de parcă eram o ciudățenie expusă la circ. A fost o senzație cumplită, umilitoare, mi-am pierdut toată încrederea în oameni și orice speranță de a avea o viață normală. Acum însă sunt complet destinsă, încântată chiar, aș putea spune. Am încredere în Carrick.

— Gata, zice el, revenind în fața mea. Gustă.

— Sper că n-ai pus vreun ardei iute în ea, râd.

Casc gura și simt cum îmi pune un jeleu pe limbă. Închid ochii și mestec stresată. Nu disting niciun gust, lucru deloc surprinzător. Simt consistența, deși nu cred că aș fi ghicit că e vorba de jeleu dacă nu-mi spunea.

— Ia o înghițitură de apă.

Sorb printr-un pai.

— Acum miroase, zice Carrick și îmi pune punga la nas.

Inspir parfumul jeleurilor zdrobite.

— Căpșuni, ghicesc imediat.

Măcar am scăpat cu mirosul nevătămat.

— Acum gustă iarăși, spune și îmi mai pune un jeleu pe limbă.

Mă aștept să simt din nou aromă de căpșună, dar mă încrunt.

— Asta nu-i căpșună, spun nedumerită. Știu că nu e căpșună, dar nu-mi dau seama ce e.

— Aha, spune el, fericit. Facem progrese.

— Ura! exclam, încercând să mă înveselesc.

— Miroase.

Adulmec.

— Portocală.

— Gustă.

Degetele i se ating de buzele mele când deschid gura. Sunt atât de zăpăcită de povestea asta cu jeleurile, de tot ce se

întâmplă, încât abia reușesc să mă concentrez la ceea ce fac. Toate simțurile îmi sunt încordate la maximum. Încerc să mă concentrez. Miros și mestec și aștept ca terminațiile mele nervoase să recunoască dacă e o aromă amăruie, sărată, dulce sau acră. Îmi dau seama că gustul este același ca data trecută.

— Portocală.

— Da, spune el încântat. Hai să mai încercăm o dată.

Priceperea și perseverența lui Carrick sunt indiscutabile. Repetăm la nesfârșit până când cred că încep să mă lămuresc cum să-mi folosesc mirosul. A scos toate aromele din frigider. Le-am identificat pe majoritatea, fără să trebuiască să miros punga mai întâi.

— Bun. Ultima.

Îmi pune o bucățică pe buze și mă concentrez din rășputeri. Mi-a zis că am papile gustative în gât. Habar n-aveam, în timp ce mestec, pot să și miros. Mă simt ca un animal, absorbită doar de mâncare, adulmecând și mestecând pe nevăzute, în căutare de indicii și arome.

— Brânză cheddar? întreb, sperând să am dreptate.

— Perfect, îmi răspunde Carrick.

Zâmbesc. A trecut o veșnicie de când n-am mai auzit acest cuvânt, darămite să mă simt astfel.

15

Nu m-am culcat cu Art. Eram împreună de șase luni, eram cât pe ce să ajungem și acolo, dar n-am mai apucat, pentru că am fost înfierată, iar viețile noastre s-au schimbat complet. În ultimele zile de dinainte să plec, acum două săptămâni, mi-a spus că m-a iubit. Nu că mă *iubește* ci că m-a iubit. După câteva secunde de euforie, am realizat diferența subtilă și mi-a trecut toată veselia.

Când eram singuri, ne exploram trupurile, cu gesturi timide și stângace. Alături de Carrick, mă simt altfel. El a spart geamul transparent dintre noi imediat ce-am început testul de gust. Mă simt legată de el, simt că trupurile noastre au îndurat deja atâtea împreună, iar asta ne-a unit și mai mult. Avem o legătură fizică. Intenția lui Crevan a fost cu totul alta, aceea de a ne mutila, de a ne face să părem urâți, periculoși, diferiți, respingători. A declarat-o deschis când s-a dat sentința. Mă însemnase pe limbă astfel încât oricine va discuta cu mine, oricine mă va săruta să știe că sunt o mincinoasă. Îmi amintesc de aversiunea lui Art față de acest semn, indiferent dacă îl vedea sau nu. Crevan nu s-a gândit nicio clipă că voi ajunge să am asemenea sentimente față de Carrick, că oamenii pedepsiți pot găsi armonie și liniște împreună.

Nu știu pe unde e Art. Nu știu dacă s-a întors la tatăl lui sau a fugit. L-am întrebat pe bunicul o dată, dar mi-a tăiat-o scurt, nu din răutate, ci, probabil, ca să mă trezească la realitate.

— De ce te interesează băiatul ăla? m-a întrebat.

— Așa, ca să...

Am îngăimat ceva incoerent, rușinată să discut cu bunicul despre sentimentele mele față de Art, mai ales că nu i-a plăcut niciodată familia Crevan.

S-a oprit din treabă și m-a fixat cu o privire severă.

— S-a descotorosit de tine, fato. Ar fi bine să faci la fel.

Așa că nu l-am mai întrebat de atunci.

Îmi scot bandana și mă trezesc față în față cu Carrick, care mă țintuiește cu o privire intensă. De la lumina frigiderului, pupilele lui negre strălucesc precum ochii de pisică.

Spre mirarea lui, întind mâinile și îi desfac primii nasturi ai cămășii din denim. După trei nasturi, observ contrastul dintre pielea gâtului și cea ascunsă sub guler. Îi văd D-ul ars cu fierul încins, cu doar opt săptămâni în urmă, la fel de proaspăt ca și al meu, încă nevindecat, încă stingher și parcă negăsindu-și locul pe corpul lui.

Respiră greu, pieptul îi tresaltă, se uită aproape tulburat când la mine, când la degetele mele care se plimbă pe deasupra cicatricei. I le lipesc de piele și urmăresc cu arătătorul conturul literei D și linia curbă a cercului care o înconjoară. Semnul se voia un simbol al trădării sale față de societate și de Ghildă, pentru că îndrăznise să-și caute părinții după treisprezece ani petrecuți într-o instituție care se străduise să-l dezvețe de obiceiurile Defecților. Le întorsese spatele. Însă necredința față de ei nu face decât să-mi dovedească loialitatea lui față de tot ce este bun și drept, corect și cinstit.

Mă apropiu de el și îmi lipesc buzele de cicatrice. Scoate un geamăt. Ridic privirea să văd dacă l-am rănit, dar ține ochii închiși și își trece mâna prin părul meu, către tâmpla dreaptă. Îmi mângâie tâmpla cu degetul mare. Semnul meu.

„Pentru nesocotință, tâmpla dreaptă”, îl aud pe Crevan tunând în sala de judecată, atât de limpede de parcă ar fi lângă noi, în bucătărie.

Carrick îmi ridică mâna dreaptă și își plimbă degetul mare pe marginile palmei mele.

Pentru ca ai furat de la societate, vei fi înfierată pe mâna dreaptă. Ori de câte ori vei da mâna cu un cetățean cinstit, acesta va afla despre fapta ta.

Îmi sărută palma cu tandrețe.

Apoi întinde brațul, închide ușa frigiderului și ne afundăm în beznă.

— Carrick? murmur.

— Nu vreau să se dezghețe, îmi spune.

Zâmbesc satisfăcută și pufnesc în răs.

— Hai în baraca mea, îmi șoptește.

16

— Unde-i Lennox? întreb, în momentul în care intrăm în baracă și mă izbește mirosul bărbătesc din interior.

Mă prefac că nu îl observ pe Carrick când împinge un morman de rufe murdare sub pat.

— Nu-i aici.

Râd.

Baraca lui e la fel ca a mea și a Monei, dar mult mai dezordonată. Se așază pe patul dublu.

— Nu-mi vine să cred că ești aici.

— Trebuia s-o fac pe inabordabila? îl necăjesc.

— Voiam să spun că nu-mi vine să cred că te-am găsit. Ți-am promis la castel că te voi găsi, dar a fost mai greu decât mă așteptam. Erai bine păzită. Firește, voiam să-mi întâlnesc părinții, dar, acum că... te am lângă mine, putem să plecăm de aici. A venit momentul să mergem mai departe, îmi zice înflăcărat.

— Despre cine e vorba, mai exact?

— Despre mine, Fergus, Lorcan și Lennox. Poate și Mona. N-am discutat cu mama și tata încă. Bahee face crize de nervi când nu ne punem de acord la ce să ne uităm la televizor, darămite când vine vorba despre mișcarea Defecților.

— Deci, eu, tu, Fergus, Lorcan și Lennox vom schimba lumea?

— Nu lumea. Țara asta. Iar pentru a schimba o țară, trebuie doar să convingem câteva persoane.

Îl privesc surprinsă.

— Celestine, spune, apucându-mă de mână și trăgându-mă lângă el, pe pat, în ochii oamenilor, Crevan e

atotputernic. El controlează Ghilda, iar Ghilda a găsit o cale de a manipula guvernul, probabil pentru că i-au înfierat pe majoritatea membrilor, care sunt acum îngroziți de monstrul pe care ei l-au creat. O mare parte a publicului îl susține pe Crevan, *dar nu toată lumea*. Tu ai atras atenția oamenilor care până acum n-au luat niciodată în seamă astfel de lucruri. Am simțit dintotdeauna că ai ceva aparte. Acum îmi dau seama că ai o armă chiar mai puternică împotriva lui.

Cel de-al șaselea semn. Și filmarea torturii. Simt un nod în gât când mă gândesc că nu i-am spus că n-o am.

— Filmarea îl va demasca pe Crevan. Își va pierde credibilitatea, își va pierde autoritatea. Îl vei putea obliga să repare ce ți-a făcut. Știi bine că așa e. Dacă s-a înșelat în privința unui Defect, nu e exclus să se fi înșelat și în privința altora. Metodele lui vor fi puse sub semnul întrebării. Vom fi liberi. Dar numai tu poți îndrepta situația.

— E așa simplu? întreb îngrozită de idee. Nu trebuie decât să-l fac pe Crevan să revină asupra deciziei?

— Ai încredere în tine, Celestine, îmi spune cu blândețe.

— Sunt epuizată, Carrick, zic descurajată, în timp ce stau lângă el, pe pat. Nu mai rezist.

E tot ce reușesc și spun, fiindcă mă podidesc lacrimile, iar oboseala mă doboară.

Carrick îmi ia mâinile de pe față și mi le pune în jurul mijlocului său. Apoi mă trage spre el. Las capul pe pieptul lui și lacrimile mi se preling prin cămașa încă descheiată, peste cicatricea lui. Mă strânge în brațe și mă lasă să plâng câteva clipe.

— Știi la ce mă gândesc când îmi pierd încrederea în mine? mă întreabă.

— La stropi de ploaie și trandafiri? mă smiorcăi.

Nu râde. Nu e genul care râde.

— La tine.

Mă trag înapoi nedumerită.

— La ce-ai făcut în autobuz, în sala de judecată, în Camera Însemnării, îmi șoptește și amândoi rememorăm acele momente. Nu am văzut niciodată pe cineva care să facă un gest mai profund și mai curajos de-atât. Tu ești modelul meu, Celestine. De câte ori mă gândesc că n-am cum să reușesc, îmi aduc aminte de tine. Nu există altcineva ca tine. Curajoasă, al naibii de încăpățânată, iar acum toată puterea e în mâinile tale. Ești precum Superman, iar Crevan e Lex Luther.

Mă pufnește râsul, deși sunt abătută și speriată.

— Ce comparație groaznică!

— N-am glumit, spune el stânjenit.

— Ah, scuze.

— Când te urmăream în Camera Însemnării, am remarcat o forță extraordinară. Când m-au băgat acolo, eram mort de spaimă. M-am gândit tot timpul la tine. Voiam să fiu la fel de curajos ca tine. N-am scos un sunet, exact ca tine. Le-am povestit lui Lorcan, Fergus și Lennox despre tine. Le-am spus ca ai ceva special și că o să se convingă singuri. Poate că nu-ți dai seama, Celestine, dar forța asta iese din tine când te aștepți mai puțin, exact la momentul potrivit.

— O să trăiască o mare dezamăgire dacă m-ai prezentat ca pe un fel de Superman.

— S-au convins deja de ce le-am spus. Te-au văzut când i-ai ținut piept polițistului, la supermarket. Dar nu știu de...

— Șșst...

Îi pun un deget pe buze. Nu avem voie să pomenim despre al șaselea semn.

Pe sub ușa se întrezărește o umbră.

17

Carrick îmi urmărește privirea. Parcă simțind ca ne uităm la ea, umbra dispare rapid. Carrick țâșnește de pe pat și deschide ușa. Coboară în fugă de pe verandă, aud cum tălpile ghetelor i se izbesc de scările metalice.

Mă întind pe pat.

Se întoarce gâfâind.

— N-am apucat să vad cine e.

— Nu contează. N-ai apucat s-o zici cu voce tare, îi răspund sec, cu ochii în tavan, simțind cum tot optimismul de azi-dimineață începe să dispară.

Bineînțeles că are dreptate. Nu pot rămâne aici la nesfârșit. Mi-e dor de părinți, de Juniper și de Ewan. Mi-e dor de viața mea. Dar asta nu e tot. Locul ăsta ascunde secrete pe care nu le-am sesizat încă nici aseară, la sosire, nici astăzi. Nu-mi mai dă același sentiment de siguranță.

Carrick mai aruncă o privire pe culoarul dintre barăci și închide ușa.

— Te simți bine?

— Nu prea. Mi s-a spulberat iluzia unei vieți noi și liniștite.

Vine spre mine și se întinde pe pat deasupra mea, sprijinindu-se în coate ca să nu se lase cu toată greutatea. Mă săruta lung. Lung, lent, frumos. Cu o tandrețe neașteptată pentru un bărbat atât de puternic. Apoi se dă la o parte și mă întreabă din nou:

— Acum te simți bine?

— Aproximativ, șoptesc.

Zâmbește.

— Unde rămăsesem?

Îmi ia palma și mi-o sărută.

— Unu.

Mă sărută pe tâmplă.

— Doi.

Urmează gura.

— Trei.

Mă apucă de tivul tricoului și mi-l trage peste cap, dezvelindu-mi cicatricea de pe piept, dintre cupele sutienului. Face exact ca mine, își plimbă degetul pe marginile ei, înainte de a o săruta ușor.

— Patru.

După care, coboară încet, îmi sărută buricul – care nu e însemnat, dar nu mă plâng – și îmi scoate pantofii și șosetele. Talpa dreaptă a fost înfierată *pentru uneltire cu Defecții. Pentru că m-am luat după ei și m-am abătut de la regulile societății.* Îmi sărută piciorul, simt că șoptește „cinci”, cu buzele lipite de pielea mea, și aud în minte vocile, strigătele, furia, pocnetul ciocanului din sala de judecată. Mi se învârte capul.

Carrick se lasă în genunchi și mi privește.

Sunt tulburată. Îmi bate inima cu putere. Am jurat să nu-mi arăt vreodată slăbiciunea.

— Întoarce-te, îmi spune.

Încuviințez din cap și înghit în sec. Simt cum mi se pune un nod în gât.

Măinile lui uriașe mă prind de șolduri și mă răsucesc. Mă mișc după el și mă așez pe o parte. Se întinde în spatele meu, cu o mână peste șoldul meu. Nu știu dacă e dezgustat de semnul meu, pentru că nu mi-o arată. Al șaselea semn nu era planificat. Înnebunit de furie, Crevan mi l-a făcut fără anestezie. Am tresărit când am simțit arsura fierului încins pe piele. E un D hidos și neclar, la fel de brutal precum intervenția în sine.

Carrick pornește de la ceafă și coboară cu limba pe șira spinării până la mijloc. Acolo, îmi sărută semnul cel mai dureros, dar și cel mai important, din punctul lui de vedere.

Îl aud pe Crevan urlând peste vacarmul din cameră: „Însemnați-o pe șira spinării! N-am văzut o așa ființă Defectă până în măduva oaselor!”. Dar glasul lui se stinge treptat. Am scăpat de el. Mi l-am șters din minte.

— Șase, șoptim amândoi, într-un glas.

18

E cald în baracă. Fereastra micuță nu lasă să pătrundă nicio adiere a nopții calme de vară. Stăm pe pătură, eu, cu un picior întins peste Carrick și capul sprijinit pe pieptul lui. Țin mâna stângă pe pieptul lui, parcă apărându-i semnul, iar mâna lui stângă o ține pe a mea și îmi mângâie palma cu degetul. Nu știu dacă a remarcat și el că asta este poziția firească pe care am adoptat-o amândoi.

— Presupun că doi Defecți fac cât un perfect, spune el și eu chicotesc. Nu mă pricep la glume, adaugă, schițând un zâmbet.

— Nici nu trebuie. Fii în continuare serios, rău și sexy, zic și îi sărut maxilarul.

Art era amuzant, asta îmi plăcea cel mai mult la el. Mă făcea întotdeauna să râd și reușea să destindă chiar și cea mai tensionată atmosferă, aruncând câte un comentariu exact la momentul potrivit. De asemenea, știa să fie cuviincios de necuviincios, ceea ce e o mare calitate. Mă cuprinde un sentiment de vinovăție și devin brusc încordată.

— Ești bine? mă întreabă Carrick.

— Îhî.

Parcă îmi citește gândurile.

— Să știi că există o cale să-l atacăm pe Crevan. Ai asupra lui o putere mai mare decât îți imaginezi. Se pare că are o relație foarte strânsă cu fiul lui, mai ales acum. Crevan ar face orice pentru el.

Paralizez. Vrea și ne folosim de Art?

Sunt atât de scârbită de propunere, de momentul și felul în care a ales să o facă, încât mă zbat cu stângăcie să mă dezlipesc de corpul lui, dar Carrick e atât de puternic, încât

nu e deloc ușor. Într-un final, reușesc să mă eliberez și cobor din pat, dar numai pentru că cedează el. Mă îmbrac în grabă.

— Haide, Celestine, spune, ridicându-se în capul oaselor.

Cearșaful îi alunecă pe șold, dezvelindu-i tatuajul cu giruetă, despre care pretinde că și l-ar fi făcut la șaisprezece ani, cu ocazia unei excursii cu școala, dar nu vrea să-mi spună de ce.

— De-asta te-ai culcat cu mine? mă răstesc. Ca să mă vrăjești să-ți accept planul? Ca să te folosești de mine și să-l rănești pe Art și, prin el, pe Crevan?

— Nu, răspunde el iritat, dar calm.

Nu ridică vocea, nu are ieșiri teatrale, ca mine, ci îmi spune imperturbabil:

— Mi se pare normal să profităm de orice șansă ca să avem din nou o viață normală.

— *Fără* să rănim oamenii pe care-i iubim.

Se lasă liniștea.

— Îl iubești?

— Nu! Chiar nu!

— Încă porți brățara de gleznă pe care ți-a dat-o.

— De unde știi că mi-a dat-o el?

— Am auzit în Camera Însemnării.

Abia acum îmi amintesc. Refuzasem să o scot. Gardianul care m-a înfierat era însuși fierarul care o făcuse. Rămăsese șocat să mă vadă purtând-o, să o însemneze pe fata pe care, cu doar câteva zile înainte, o crezuse Perfectă, chiar dacă habar n-avea cine sunt.

— Deci, ai de gând să-l protejezi pe Art indiferent ce ți-a făcut?

— Ce-ți imaginezi că mi-a *făcut*?

După ce am fost înfierată, Art a fugit de acasă, s-a ascuns și nu i-a spus decât lui Juniper unde este, lucru care m-a

rănit profund. Am înțeles, între timp, că nu se ascundea de mine, ci nu voia să-mi facă rău. Nu voia să dea ochii cu tatăl lui, pe care îl ura pentru ce-mi făcuse. În orice caz, Carrick nu avea de unde să știe asta. N-a fost de față, iar eu nu i-am povestit.

— La ce te referi, Carrick? Ce crezi că mi-a făcut Art?

— Nimic, răspunde, cu o privire goală.

— Gata cu secretele. Spune-mi tot ce știi.

Îmi dau seama cât sunt de ipocrită, ținând cont că eu nu i-am mărturisit că n-am înregistrarea.

Îmi aruncă o privire impasibilă, apoi răbufnește.

— Dacă eram în locul lui, nu te părăseam în autobuz. I-a lăsat să te ia de lângă el fără să facă nimic. Eu m-aș fi bătut pentru tine. I-aș fi forțat să mă aresteze și pe mine. Ți-aș fi fost alături și în autobuz, și la tribunal. Aș fi spus presei adevărul. Toată lumea aștepta să spună ceva și el a tăcut mâlc.

— A încercat să mă apere la proces, spun încet.

— Cum? Cu istericalele alea de la final? Era deja prea târziu. Și ridicol, pe deasupra. A fost mai degrabă o criză de nervi împotriva lui taică-su. Eu n-aș fi permis să se ajungă până acolo, spune el sec.

Încep să realizez la ce se referea bunicul când mi-a zis că Art s-a descotorosit de mine. Nu am privit niciodată lucrurile din perspectiva lui Carrick. Am încercat să-l înțeleg pe Art, situația în care se afla, temerile lui, dar poate Carrick are dreptate, poate că Art ar fi putut să sară mai mult în apărarea mea.

— Ai venit zi de zi la proces, zic, rememorând acele clipe.

Carrick mi-a fost credincios, m-a susținut într-un moment în care iubitul meu de atunci nu a făcut-o.

— Dar m-ai urât când m-ai văzut prima oară, spun zâmbind și mă așez din nou pe pat.

— *Te-am urât*, confirmă el.

— Hei! exclam și îl plesnesc în joacă peste braț.

Mă prinde de mână și mă trage spre el.

— Te îmbrățișai cu Crevan, spune. Îmi amintesc cum stăteați toți adunați la masă – tu, părinții tăi și el – și încercați să găsiți o cale de scăpare. Îți înșiraseși toate hainele fițoase, de parcă alea aveau să rezolve totul.

Îmi imaginez povestea mea din punctul lui de vedere și nu-l pot acuza că mă detesta. Eram penibilă.

— Când ai încetat să mă urăști? întreb.

Mă privește intens.

— Acum vreun sfert de oră, răspunde.

Scutur din cap și încerc să-mi ascund zâmbetul.

— Într-adevăr, nu te pricepi deloc la glume.

— Când te-am văzut prima dată la tribunal.

— Când judecătoarea Sanchez a anunțat că nu voi fi judecată în libertate. Ți-ai dat seama că Ghilda nu e de partea mea.

— Nu. S-a întâmplat înainte de asta. Când ai intrat în sala de judecată, arătai absolut îngrozită. N-am văzut om mai speriat. Aș fi vrut să mă bucur de nefericirea ta, de injuriile pe care ți le striga lumea în curte, voiam să simt că meriți toate astea. Dar, când te-am văzut în sala de judecată, mi-am zis că fata asta nu se așteaptă să scape. Ținând cont cât de speriată erai la început, curajul tău e cu atât mai impresionant.

Mă rușinez la auzul atâtor complimente.

— Îmi pare rău că m-am enervat, spun.

— E de înțeles, spune Carrick. Mi-am ales cel mai prost moment.

— Se poate să dăm timpul înapoi cu cinci minute?

— Hai să-l dăm chiar mai mult, zâmbește el. Cu o jumătate de oră? Vreau să verific dacă îmi mai amintesc cifra. Oare cum era? Unu, doi, trei... Hm, trebuia să-l notez pe ceva, murmură și îmi sărută din nou semnele de pe piele.

Îi dispare capul sub tricoul meu.

— Am găsit unul, mormăie înăbușit.

Mă pufnește râsul.

În clipa aceea, răsună țiuitul unei sirene.

19

Carrick scoate capul de sub tricoul meu, sare din pat și își trage hainele pe el în cea mai mare viteză. Din fericire, eu sunt deja îmbrăcată și nu trebuie decât să-mi găsesc tenișii.

— Ce-i asta?

— Alarmă. N-am mai auzit-o până acum.

Lennox dă buzna în baraca lui Carrick, fără să se întrebe de ce sunt acolo la ora aia, iar Carrick este pe jumătate dezbrăcat.

— Fluierarii sunt la poartă.

— O, Doamne!

Simt un gol în stomac. Mi-au descoperit ascunzătoarea.

Aripa vestică, în care sunt cazați Defecții, e în clocot. Toți aleargă speriați de colo colo, pe jumătate adormiți, încercând să se dezmeticească. Muncitorii Defecți care erau în tură fug la barăcile lor, cu figurile îngrozite. Sunt câteva zeci de Defecți pe care n-am apucat încă să-i cunosc.

Își face apariția și Eddie, îngrozit și roșu tot la față.

— Ce se-ntâmplă, Eddie? întrebă Carrick.

— N-am idee, dar să fie clar, oameni buni. N-am auzit și nu știu absolut nimic, ne-am înțeles?

Mona îl privește dezgustată.

— Stai liniștit, Eddie, ești în siguranță. Treci și ajută-ne să fim și noi.

Cordelia se agață de Evelyn. Se vede clar că este îngrozită. Dacă ne găsesc Fluierarii, nu numai că ne vor aresta, dar o vor despărți pe Evelyn de Cordelia, pentru că e DDN.

— Care e procedura în astfel de situații? întreb și îmi aud tremurul din voce.

Eddie se plimbă agitat prin cameră» evitându-mi privirea.

— Presupun că aveți un plan de urgență, spun, uitându-mă la cei din jur.

— N-am avut nevoie până acum, răspunde Bahee stresat. De când sunt aici, au venit doar de câteva ori și, de fiecare dată, am fost avertizați în prealabil.

— Au știut exact când să vină în seara asta. Le-a zis cineva, spune Carrick înfuriat.

Mă uit panicată la Carrick. Se citește îngrijorarea pe chipul lui.

— Care dintre voi le-a zis? țipă el.

— Carrick, spune Kelly, cu blândețe, niciunul dintre noi n-ar face așa ceva.

Dă să îl atingă, dar el se ferește – insulta supremă. Nu e doar un gest de respingere a propriei mame, ci aproape o acuzație, o dovadă de neîncredere.

— Unde-i Rogan? întreabă Carrick.

Ne uităm în jur după fratele lui, nici urmă de el în vreun colț întunecat.

— Ce coincidență! se răstește Carrick. Cineva îi anunță pe Fluierari și fix atunci Rogan dispare.

— Cum îndrăznești? îl apostrofează mama lui, trăgându-i o palmă peste obraz.

Își retrage mâna imediat, aproape șocată, de parcă lovitura ar fi durut-o pe ea mai mult.

Scot un icnet, iar Adam se pune repede între ei.

— Controlează-te, Carrick, și potolește-te. Toți suntem stresați. Sunt sigur că Rogan se ascunde pe undeva. Știu că nu vă împăcați prea bine, dar băiatul n-ar face așa ceva.

— Zău? îi răspunde Carrick sfidător. Poate îl cunoașteți voi mai bine decât mine.

Deranjat de cearta iscată, Bahee încearcă să calmeze spiritele.

— Am legitimațiile de la laborator. Fluierarii nu vor putea intra până când nu au toate mandatele necesare. Vor trebui să aștepte până dimineața și birocrația o să-i omoare. Sunteți în siguranță dacă veniți cu mine.

Carrick îi aruncă o privire bănuitoare.

— În regulă, toată lumea să meargă cu Bahee. Eu, Lennox, Fergus și Lorcan ne despărțim. Celestine, tu rămâi cu mine.

Îmi dau seama că are un plan, așa că nu mă mai obosesc să-l întreb ce pune la cale. Am încredere în el.

— Poate să vină și Celestine cu noi, spune Bahee, cuprinzându-mă protector de umeri. E prea riscant să umble pe afară. Am eu grijă de ea în laborator. Pe cuvântul meu.

Carrick scutură din cap.

— Știm cum să ieșim de-aici. Ajungem direct la jeep. Dacă vrea să mai vină cineva, să vină, dar trebuie să plecăm imediat.

Mă apucă de mână și ieșim din baracă.

— Ai de gând s-o duci pe fata direct în brațele lor? strigă Bahee. Fluierarii vor bloca toate străzile din zonă. *Gândește*, Carrick.

Carrick pare nesigur.

— Ai încredere în noi, spune Kelly, printre lacrimi.

Mă uit la Carrick și văd că se simte vinovat pentru modul în care s-a purtat cu mama lui. Se uită la mine. Planul lui Bahee pare ceva mai solid decât al lui. Am mai mari șanse să scap dacă mă ascund decât dacă fug direct în brațele lor.

— Poate că ar fi mai bine să rămânem aici, îi șoptesc.

— Nu e bine să stăm toți laolaltă, zice el. Prefer să risc. Du-te și ascunde-te cu ceilalți. Pregătesc jeepul, îmi fac un plan și vin să te iau la momentul potrivit. Ai încredere în mine.

— Am, îi spun zâmbind.

Mă sărută în grabă.

Bahee îl bate pe Carrick pe spate.

— E pe mâini bune. Țineți-vă după mine, spune Bahee agitat, luându-mă de braț.

Îl urmăresc. Părăsim aripa estică, coborâm treptele și ieșim în aerul nopții. Soarele va răsări în curând, se zărește lumină la orizont. Mă întreb în ce stare ne vor găsi zorii. Alergăm în viteză, aplecați de spate, și traversăm complexul pe urmele lui Bahee, evitând drumurile principale. Deși nu a recunoscut, pun pariu că Bahee are bine întipărită în cap această ruta de scăpare și o folosește în fiecare noapte, pentru orice eventualitate.

Nici urmă de Rogan. Încep să mă întreb dacă nu cumva acuzațiile lui Carrick sunt întemeiate. E limpede că băiatul nu e tocmai fericit de apariția unui frate în viața lor, dar nu știu dacă ar fi în stare să uneltească așa ceva și să riște să fie descoperit, iar familia lui să se destrame. Poate că totuși Carrick are dreptate, iar vinovatul e unul dintre noi. Mă tem să nu fi fost Leonard și totul să se fi întâmplat din vina mea. Dacă i-aș fi spus lui Carrick că a venit la baracă și a vorbit cu mine, poate că am fi avut timp să punem la cale un plan de scăpare.

Oare cine trăgea cu urechea astă-seară la discuția dintre mine și Carrick?

Bahee ne-a luat-o înainte. Stă în dreptul ușii mari de securitate și o ține deschisă. Toată lumea se năpustește înăuntru și o ia pe un coridor. Imaginea ușii imense mă mai liniștește. E ca un soi de scut mare, din oțel care mă apără de Fluierari, iar zidul din jurul ei e plin cu tot felul de sisteme de securitate și încuietori. Încă puțin și sunt la adăpost.

Evelyn intră înaintea mea. Când îmi vine rândul, Bahee se pune în ușa.

I-a dispărut zâmbetul de pe chip, iar, în spatele lentilelor fumurii, i se distinge privirea de gheață. Ține clanța strâns.

— Bahee? spun, cu o voce tremurândă.

— Tu ai adus nenorocirea asta pe capul nostru. Nu trebuia să vii aici.

Și îmi trânteste ușa în nas.

20

Rămân șocată pe acoperiș, în timp ce armata de Fluierari ia cu asalt complexul. Uniformele roșii sunt stridente și amenințătoare, ca un pârau de sânge care se revarsă în curte.

Sunt echipați de luptă, cu căști negre și scuturi. Ce-or fi crezând ca o să se-ntâmples? Că o să se lase cu împușcături?

Apoi îmi dau seama că totul e o mascaradă pentru presă. Ca să arate publicului cât de periculoasă este Celestine North.

E prea târziu să mă mai ascund. Sunt complet expusă pe acoperiș, nu trebuie decât să ridice ochii și mă văd. Sunt înconjurată. N-am cum să cobor de acolo, cel puțin, nu în viață.

Fluierarii se cațără pe scara metalică de incendiu. Mă cuprinde un fior de panică. S-a terminat. S-a zis cu mine după toate astea. Totuși, ca prin minune, se deschide o trapă lângă mine și iese un cap. Fug și mă ghemuiesc într-un colț, crezând că e un Fluierar.

— Vino, șuieră Leonard.

Am doar o secundă să mă decid dacă să am încredere în el sau nu. Mă învinovățesc că nu am mers cu Carrick de la bun început. E singura persoană în care am încredere. Cizmele Fluierarilor zăngănesc pe treptele din metal. Leonard pare să fie sincer, iar Carrick mi-a zis că pot să am încredere în el. Dar bunicul mi-a spus să nu mă încred în nimeni. Tata zice să am încredere în bunicul. Am încredere în bunicul. Mi se învârte capul.

Neavând de ales, decid să mă arunc în necunoscut și mă năpustesc prin trapă. Mă străfulgeră o durere prin picior în

momentul în care aterizez pe podeaua metalică mai repede decât mă așteptam. Leonard închide repede trapa, fără să facă vreun zgomot. Ne aflăm într-o conductă îngustă, nu știu dacă e de la sistemul de ventilație ori de la încălzire, dar îți dă o senzație de înăbușeală și claustrofobie. Stăm ghemuiți, cocoșați.

Leonard duce un deget la buze, avertizându-mă să nu fac gălăgie. Nu e nevoie să-mi atragă atenția, sunt paralizată de frică și evident că și el e la fel de speriat, judecând după gâfâielile pe care le scoatem în spațiul acela îngust. Deasupra, auzim zgomotele făcute de cizmele Fluierarilor care nu reușesc să se lămurească prin ce miracol a dispărut Celestine North.

Îmi bate inima cu putere, iar fruntea lui Leonard strălucește de sudoare. Simt mirosul fricii ieșindu-i prin toți porii. O parte din cei pe care i-am iubit m-au șocat făcându-mi rău, iar alții, la care nu mă așteptam, mi-au redat încrederea în omenire. Descoperirea asta îmi frânge inima și mă uimește în permanență. Probabil că Juniper ar fi prevăzut asta, ea analizează mereu oamenii și situațiile mai bine decât mine. Dacă m-ar privi în acest moment, cred că mi-ar spune: „În sfârșit, înțelegi și tu cum stau lucrurile, Celestine!”. Ea rezolva rapid intrigile de la televizor, eu eram mai înceată și mă minunam de abilitatea ei de a interpreta corect orice situație.

Pașii grei de deasupra noastră se învârt în cerc, se frământă neliniștiți, dezorientați, precum un șir de furnici care au pierdut mirosul mâncării. N-am știut de existența trapei până nu s-a deschis, capacul fiind doar o linie subțire care se confundă ușor cu acoperișul. Sper să nu o vadă nici ei, dar sunt Fluierari, sunt antrenați să observe totul, să nu le scape nici cel mai mic detaliu.

— N-o pot deschide din exterior, șoptește Leonard.

Îi simt răsuflarea fierbinte pe gât.

— N-au cum să intre pe partea aia.

Îmi arată spre panoul din tavan, care se deschide numai cu ajutorul unei cartele magnetice.

— Dar e doar o chestiune de timp până când vor găsi altă cale să ajungă la noi.

Bocănelile pe deasupra trapei încetează, în schimb, se aud bătăi în ușa lui Bahee. Mă gândesc la părinții lui Carrick, la Cordelia, micuța Evelyn, Mona, care stau înghesuiți înăuntru, crezându-se la adăpost.

Tu ai adus nenorocirea asta pe capul vostru, îi întorc furioasă vorbele lui Bahee. El, liderul pacifist. Dacă el e cel care a pus la cale percheziția ca să scape de mine, atunci tocmai teama lui de schimbare va produce o schimbare mai mare decât ar fi făcut-o vreodată prezența mea și, inevitabil, îi va răni chiar pe oamenii la care ține mai mult.

Mă simt datoare față de Leonard.

— Am întrebat-o pe Mona despre Lizzie, îi șoptesc și, în ciuda a tot ce se întâmplă deasupra noastră, reușesc să-i captez atenția. Mi-a zis că Lizzie ți-a mărturisit că e Defectă, dar n-ai vrut s-o ascuți, așa că a fugit cu inima frântă.

— Nici vorbă de așa ceva! protestează el ofensat și furios.

Vorbește prea tare. Îi astup gura cu o mână. Se uită la mine, cu ochii holbați, și-și cere scuze printr-o înclinare a capului, dornic să reluăm discuția.

— Ți-am zis, spune el în șoptă, că am știut de la bun început că e Defectă. Sau, cel puțin, am bănuit. Avea semnul pe piept. Se purta foarte ciudat când voiam s-o ating... adaugă, înroșindu-se la față ca racul. Nu-mi păsa de asta, Celestine. Nu m-aș fi despărțit de ea pentru nimic în lume. Nu pricep de ce i-a spus Monei una ca asta.

Mă încrunt. În sfârșit, încep să pun lucrurile cap la cap.

— Nici nu i-a spus. Bahee e cel care i-a povestit Monei ce s-a întâmplat. A spus că Lizzie a venit să-i ceară sfatul după ce ți-a zis că e Defectă, iar tu n-ai vrut să mai ai de-a face cu ea. Era supărată. I-a zis lui Bahee că nu mai poate rămâne aici, ca trebuie să plece.

— Ce nemernic! spune Leonard furios. Lui Lizzie nu i-a plăcut niciodată de el. Nu i-ar fi cerut în veci sfatul.

— Tot el m-a lăsat pe dinafară, la ușa laboratorului. Cred că el i-a chemat pe Fluierari. Probabil, se temea că Lizzie o să-ți spună că e Defectă, așa că a rezolvat singur problema.

— S-a descotorosit de ea? întrebă, uitându-se la mine îngrijorat. Ce crezi că i-a făcut?

Scutur din cap.

— Habar n-am. Dar o să aflăm, îi spun pe un ton ferm.

Pașii Fluierarilor coboară pe scara de incendiu.

— Mulțumesc, Leonard. Îți sunt recunoscătoare că ți-ai riscat viața pentru mine.

— Nu fac decât să-ți urmez exemplul, răspunde. La proces ai declarat că l-ai ajutat pe bătrân pentru că așa se cuvenea. Așa ți-au dictat compasiunea și rațiunea. Susțin Partidul Vital.

Zâmbesc.

— Hai s-o ștergem de-aici, în caz că le vine ideea să caute altă cale de intrare. Pe aici.

Pleacă. Mă țin după el prin labirintul care se întinde pe toată suprafața uzinei.

Leonard mă duce într-un loc ferit, de unde îi vedem pe Fluierari adunați în curtea de la intrare. Îi încercuiesc pe părinții lui Carrick, pe Cordelia și Evelyn, Bahee și Mona, și pe toți cei care s-au crezut la adăpost în laborator. Îmi bubuie inima în piept. Dacă au ajuns în situația asta din

cauza mea, ar trebui să mă predau. Eu în schimbul libertății lor, așa ar fi corect.

Bum, bum, bum.

Înainte.

— Ce faci? șuieră Leonard.

— Nu-i pot lăsa să fie arestați. Din cauza mea au ajuns aici.

— N-ai de unde să știi asta, îmi spune. Vino înapoi, Celestine!

Evelyn scoate brusc un țipăt în momentul în care o înșfacă un Fluierar. Mă îndrept de umeri și iuțesc pasul. Dacă se uită cineva înapoi, o să mă vadă. O mână mă apucă din beznă și mă trage. Dau să mă zbat, dar, imediat ce îi simt corpul, realizez că e Carrick. Îi recunosc parfumul. Mă lipesc de el și mă strânge în brațe. Am obosit să mă tot îndoiesc de mine. Cum aș putea să am dubii în privința lui Carrick?

— Nici să nu-ți treacă prin cap, îmi șoptește.

— Nu-i pot lăsa să fie arestați.

— Dacă te predai, te arestează și pe tine, și pe ei. Crezi că rezolvi ceva? Gândește-te un pic, Celestine.

Își păstrează întotdeauna calmul, chiar și în cele mai tensionate situații, rostește totul lent, ca și când mintea lui ar analiza totul în timp real, în vreme ce a mea zboară de colo colo, printre imagini, gânduri, neliniști și spaimi.

— Cum ai scăpat? mă întrebă.

Le spun pe scurt lui Lennox, Fergus și Lorcan ce s-a întâmplat pe acoperiș. În ciuda aversiunii pe care i-o poartă lui Bahee, în afară de Leonard și Carrick, ceilalți se arată surprinși de povestea mea, chiar ușor neîncrezători. E posibil ca Bahee să mă fi lăsat pe dinafară ca să-și salveze pielea, dar asta nu înseamnă că el i-a alertat pe Fluierari. Iar, dacă

nu el e făptașul, înseamnă că trădătorul e încă printre noi. Mă gândesc din nou la Rogan, fiindcă e singurul absent.

Mă ghemuiesc lângă Carrick. Un Fluierar o târăște pe Evelyn care țipă și se zbate din toate puterile. Țipă și Cordelia, îndurerată să-și vadă copilul smuls de lângă ea, în timp ce doi Fluierari o țin bine ca să nu scape.

— Of, Doamne, suspin, cu fața îngropată în mâini.

Nu vreau să mă uit, dar trebuie să o fac.

— Nu asta ne-a fost înțelegerea! strigă Bahee și toți ochii din jur și din ascunzători se întorc spre el, absolut șocați.

Un Fluierar se îndreaptă spre el și Bahee se retrage rapid, prea speriat ca să mai protesteze. N-ar îndrăzni să înfrunte un Fluierar. Zecile de Fluierari se dau la o parte din calea Fluierarului-șef, care se oprește în fața lui Bahee. Când își dă jos casca, rămân șocată să vadă că e Mary May.

Scot un geamăt și Carrick îmi astupă gura cu palma.

— Înțelegerea era să vă lăsam aici și să o luăm pe Celestine. Nu am găsit-o pe Celestine și nimeni nu a anunțat prezența unui copil DDN în această incintă. Fata trebuie luată imediat de aici. Trebuie să primească îngrijirile și tratamentul de care are nevoie, deși s-ar putea să fie prea târziu, spune Mary May, uitându-se dezgustată la Evelyn.

Îl simt pe Carrick crispându-se lângă mine. El cunoaște mai bine ca oricine ce înseamnă îngrijirile din instituțiile speciale.

— Tu ai făcut asta, Bahee? țipă Mona.

— Ce-ai făcut? urla Cordelia.

Bahee se face mic și pare atât de slab, încât până și o adiere de vânt l-ar trânti la pământ.

— Luați-o de aici, poruncește Mary May, fluturând din mână.

N-am mai văzut-o într-o uniformă ca asta. De regulă, poartă uniforma de Mary Poppins Fluierar, cea în care îmi făcea vizite la domiciliu, verifica dacă respectam programul impus, regimul alimentar și toate decretul zilnice anti-Defecți. Nici măcar acea Mary May care venea să mă caute la ferma bunicului nu seamănă cu femeia aici de față, ceea ce înseamnă că a decis să treacă la măsuri mai drastice. Mintal, pare să fi pășit deja pe câmpul de luptă. Echipament de intervenție, cască și tot tacâmul, e limpede că nu se va da în lături de la nimic pentru a mă găsi. Mai am vreo șansă de scăpare?

Evelyn se opune din răspuțeri. Îi trage un șut între picioare unui Fluierar, bărbatul înjură cu voce tare, se îndoiaie de mijloc și îi cade cască din cap. Îmi stă inima în loc. Îl simt pe Carrick strângându-mă și mai tare și îmi acoperă din nou gura cu palma, fiindcă își dă seama că-mi vine să țip.

Fluierarul nu e altcineva decât Art.

21

Părul blond și rebel al lui Art îi cade pe Lângă obraji, în câmp ce o strânge pe Evelyn de braț, cu fața schimonosită de durere și furie.

Cordelia urlă după copilul ei.

O parte din Fluierari par să se uite amuzați la Evelyn și la Art, deși sunt și ei ființe umane și sper ca, sub căștile de pe cap, măcar unora să li se rupă sufletul de milă.

— Nu putem să le luăm pe amândouă? întreabă Art, iar glasul lui mă întristează nespus. Și mama și fata?

— Da! Da! exclamă Cordelia și se ridică din genunchi, nerăbdătoare să fie luată pe sus, dispusă să meargă până la capătul lumii, pentru a fi alături de copilul ei.

Atât de mult am tânjit să aud vocea lui Art și iată în ce context nefericit mi se îndeplinește dorința! Arată ciudat în uniformă. Ca un băiețel costumat în soldat; nu e de mirare că i-a căzut casca de pe cap. Cred că îi e prea mare chiar dacă are o claie de păr. E de-o seamă cu Carrick, dar nu are stofă de soldat, cu fața lui de copil pus pe șotii. Singurul moment în care se concentra cu adevărat era când cânta la chitară, dar, chiar și atunci, inventa tot felul de cântece caraghioase, preferatul lui fiind despre zebra cu buline. Elefantul fără trompă, tigrul care și-a făcut manichiura, girafa care nu-și găsea un pulover cu guler pe măsura ei, brocoliul care nu voia să mănânce legume. Chestii de genul ăsta.

E nefiresc pentru el să se afle în situația de față, e mult prea dură pentru el. Nicio glumă nu-l mai salvează de aici. Răpește un copil din brațele mamei sale, o experiență pe care

el însuși a trăit-o când și-a pierdut mama. Nu se poate să facă așa ceva. Nu va face așa ceva.

— Luați-mă pe mine în locul ei, răsună o voce din partea cealaltă a porții.

Apare Rogan. Scăpase, era liber, ce naiba face?

Fluierarii se întorc spre el.

— Și eu sunt DDN, continuă el, cu glasul tremurător, dar încercând să se țină tare.

— Nu, Rogan! țipă mama lui Carrick.

— Ce dracu' are în cap? spune Carrick, foindu-se.

E rândul meu să îl trag înapoi. Îmi sare și Lennox în ajutor.

— Lăsați-o în pace pe Evelyn. Luați-mă pe mine, insistă Rogan. Am paisprezece ani. Părinții mei sunt Defecți. Am trăit toată viața în afara sistemului. Luați-mă pe mine!

Mary May abia dacă îi aruncă o privire. Dă semnalul de retragere și toți Fluierarii se pun în mișcare. Trec nepăsători pe lângă Rogan, unii izbindu-se de el ori îmbrâncindu-l și aruncându-i glume ironice.

— Luați-mă pe mine! țipă el deznădăjduit, ridicând brațele spre cer.

Trec pe lângă el și urcă în dube.

— Nu sunt suficient de bun pentru voi? urlă băiatul. Frate-miu a fost, și eu nu?

Mă uit la Carrick care scutură furios din cap, cu o privire sumbră.

Kelly se năpustește spre mezinul ei și îl cuprinde în brațe, amândoi cutremurați de plâns. Rogan e epuizat după cât a țipat.

Fluierarii o urcă pe Evelyn în dubă. Țipetele fetei încă răzbat din interiorul acesteia. Cordelia stă în genunchi și plânge amarnic. Îmi amintește de ziua în care vecina mea,

Angelina, a fost luată de lângă familia ei, chiar sub ochii mei. Urletul copiilor smulși de lângă mamele lor, gemetele mamelor sfâșiate de durere. Arestarea Angelinei a fost prima acțiune a Fluierarilor la care am asistat. O să am grijă ca asta să fie ultima.

Dubele roșii se fac nevăzute și, odată cu ele, dispare și Evelyn.

22

— Ce mama dracului ai făcut? se răstește Carrick, lipindu-l pe Bahee cu spatele de peretele sălii de agrement.

Ne-am adunat acolo, turbați de furie, măcinați de suspiciuni, ca să lămurim ce s-a întâmplat. Bahee scâncește, simțindu-și trupul firav strivit de perete.

— Vă rog, imploră el, ridicând brațele ca să se apere.

Lennox, Fergus, Lorcan și Mona îl încercuiesc, precum hienele înfometate. Mă țin deoparte, căci sunt prea năucită ca să spun ori să fac ceva. Am remușcări că eu le-am adus necazul asta pe cap, chiar dacă Bahee e principalul vinovat. Nu ar fi recurs niciodată la un asemenea gest dacă nu aș fi venit aici.

— Mă sufoc... Nu pot să... icnește el.

— Carrick, îl atenționează tatăl său.

Carrick își descleștează degetele de pe gâtul lui Bahee, care încearcă să-și recapete suflul.

— N-am știu că se va ajunge aici. Nu așa ne-am înțeles, spune el speriat, în vreme ce Cordelia plânge în hohote și strânge la piept iepurașul roz al lui Evelyn. Știți că o iubesc pe Evelyn. N-aș fi acceptat niciodată să se întâmple așa ceva. Vă rog să mă credeți că am făcut-o cu bune intenții.

După care, își ia o mină dușmănoasă.

— *Ea* n-are ce căuta aici, spune și arată spre mine și toate privirile se întorc în direcția mea. Știu că sunteți de aceeași părere cu mine. Nimeni n-a vrut s-o spună, dar o spun eu acum. N-are ce căuta aici. Am trăit în liniște *ani buni* și era cât pe-acți să distrugă totul.

— Nu-i adevărat. *Tu* ai distrus totul, spune Carrick, scrâșnind din dinți.

Îl mai lipește o dată cu spatele de perete, apoi îi dă drumul și se îndepărtează.

— Până la urmă, tot ar fi găsit-o, afirmă Bahee, ca să-i atragă pe ceilalți de partea lui, prinzând mai multă încredere, acum că are ocazia să arunce vina pe altcineva. Normal că ar fi găsit-o. Muncesc sute de oameni aici, iar Celestine North este una dintre cele mai cunoscute figuri din țară. Sigur ar fi văzut-o cineva și ar fi anunțat Ghilda. Eu am făcut-o ca să protejez familia noastră.

— Familia noastră? îl apostrofează Mona. Te-ai țicnit de tot.

— Trebuia să ne consulți și pe noi, intervine Adam.

Mă surprinde că tatăl lui Carrick nu sare în apărarea mea.

— Pe de altă parte, fiule, și tu trebuia să ne consulți înainte de a o aduce pe Celestine aici.

Carrick rămâne trăsnit.

— Să *vă* consult? strigă el și face un pas în față, cu pumnii încleștați.

— Fiule, îl avertizează Adam, văzându-l cum ține pumnii strânși.

— Nu e fiul tău, murmură Rogan, dintr-un colț întunecos.

Carrick se întoarce spre el.

— Mai spune-o o dată și-o să-ți pară rău.

— Nu - ești - fiul - lui, spune Rogan lent și mai tare.

Se ridică în picioare.

— *Eu* sunt fiul lui. Când ai apărut tu? Acum două săptămâni? Eu le-am fost alături *toată* viața. Ai idee ce sacrificii am făcut eu? Am trăit numai prin ascunzători. Ne mutam odată la câteva săptămâni, luni, dacă aveam noroc. N-am mers la școală, n-am avut prieteni. În timp ce tu ai trăit ca un rege. Am văzut eu la televizor cum arată

instituțiile alea. Au piscine, restaurante, vă duc în vacanțe, vă învață să schiați. Tu ce sacrificii ai făcut?! urlă băiatul.

Kelly scoate un suspin și își astupă urechile, nesuportând să-și audă fiii că se ceartă.

— Ce sacrificii am făcut? întrebă Carrick, ca și când Rogan ar fi greu de cap. Mi-am pierdut părinții!!! zbiară atât de tare, încât până și Cordelia se oprește din plâns și ridică privirea. Oamenii care mă iubeau. Aveam cinci ani. Eram singur și speriat. Ai impresia că m-am distrat?! Am așteptat ca mama și tata să vină după mine, dar n-au venit. În fiecare zi, mi se spunea că părinții mei sunt niște monștri. Crezi că am avut parte de un tratament regal? N-am avut pe *nimeni* aproape. Nu am avut încredere în nimeni. În fiecare zi, mi se spuneau atâtea minciuni, încât nici nu mai știam pe cine să cred. Așa că, scuză-mă că nu mi-e milă de tine. Am renunțat la libertate ca să vă găsesc și, când ajung aici, descopăr că *aveți deja un fiu*. Că, în timp ce eu mă gândeam că vă e dor de mine, voi v-ați refăcut viața. Astea-s sacrificiile pe care le-am făcut eu, adaugă și se întoarce spre tatăl lui. Și, pentru asta, mă așteptam să mi se arate un strop de încredere, fiindcă n-am adus aici o persoană oarecare.

Îi zvâcnesc venele de la gât și strânge din pumni. Toată lumea se trage în lături, de parcă ar fi un monstru gata să explodeze.

— Înțeleg ce simți pentru Celestine, spune tatăl lui, răbdător, ca și când au uitat că sunt și eu acolo.

— Lasă ce *simt*. Nu discutăm despre vreo poveste de-a mea de *amor*. Habar n-ai ce putere are Celestine asupra lui Crevan și cât e de importantă pentru Mișcarea Defecților.

Câteva persoane dau ochii peste cap când îl aud pomenind de mișcare.

— Aha, râde Bahee. Vorbești întruna de puterea asta, dar eu nu văd să aibă vreuna. Fata a zis cu gura ei că nu vrea să plece de aici.

Toate privirile se întorc spre mine. Mă legăn de pe un picior pe altul stânjenită.

— Asta a fost înainte.

— Înainte de ce? rânjește ironic Bahee. Înainte de cuvintele dulci pe care ți le șoptea la ureche azi-dimineață? Celestine, nu lăsa oamenii să te împingă în față și să te folosească pe post de paravan pentru convingerile lor.

Deci el a tras cu urechea la discuția mea cu Carrick. M-a auzit când spuneam că nu vreau să plec și l-a auzit pe Carrick încercând să mă convingă să vin cu el. Nu-mi dau seama ce îl sperie mai rare pe Bahee, ideea că aș putea să plec sau că aș putea să rămân.

— E ridicol, spune Carrick exasperat. Discuția asta e o pierdere de timp. Trebuie să plecăm. Avem multe de făcut, indiferent dacă veniți cu noi sau nu. Nu contează dacă Celestine are sau nu influență asupra lui Crevan, important e că oamenii sunt alături de ea în număr tot mai mare. În ochii lor, Celestine e un simbol. Compasiune și rațiune, asta e noul slogan de campanie al Partidului Vital. Când ați mai pomenit ca un partid să citeze un Defect?

— Termină cu prostiile, zice Bahee disprețuitor. Enya Sleepwell a riscat și va pierde. Nu face altceva decât să le dea speranțe deșarte Defecților. Când ne-a ajutat cineva? Amintiți-vă de Lizzie! A părăsit-o iubitul după ce i-a zis că e Defectă. S-a întâmplat chiar aici, în comunitatea noastră. Cât de îndrăgostită era!

Bahee râde furios.

— Sunteți nebuni de legat dacă vă imaginați că o să primiți cel mai mic sprijin de la cineva.

— Nu-i adevărat, spune Rogan încet.

Ne întoarcem spre el,

— La ce te referi, fiule? întreabă Adam.

— Nu-i adevărat că Lizzie a plecat din cauza lui Leonard, zice Rogan cu glas tremurător.

Privește în jos, de parcă s-ar teme de ceva.

— Să nu credeți o iotă din ce îndrugă! sare repede Bahee.

— Taci! îl repede Carrick, după care continuă pe un ton mai blând. Zi-ne ce știi, Rogan.

Băiatul arunca o privire spre Bahee, apoi lasă capul iar în pământ. Redevine posac.

Mona se apropie de el și se lasă pe vine.

— Spune-ne adevărul. Nu-ți fie frică de Bahee.

— L-am văzut când a luat-o.

— Cine? Pe cine ai văzut?

— Pe Bahee, spune băiatul cu ochii în lacrimi. A urcat-o pe Lizzie în jeep cu forța. Ea nu voia să meargă. Plângea. L-am auzit când îi spunea că nu-i va permite să ne distrugă viața. Lizzie voia să-i spună lui Leonard că e Defectă. Chiar la el mergea atunci. Bahee n-a vrut s-o lase. L-am văzut când a luat-o.

Toată lumea se uită la Bahee.

— Ceva mai devreme, chiar fratele lui îl bănuia că ar fi trădător, așa că n-aș da prea mare crezare cuvintelor lui. E tânăr. Aiurit. Toată lumea știe că n-am ieșit din complex de ani buni.

Carrick se năpustește asupra lui Bahee și îi trage un pumn în față.

Bahee urlă de durere.

— Mi-ai fracturat-o, geme și se rostogolește pe jos de durere.

Nu-i sare nimeni în ajutor.

— Unde-ai dus-o pe Lizzie? îl întreabă Mona, mergând spre el.

Bahee se zvârcolește și zbiară că are nevoie de doctor. Mona nu se lasă impresionată de suferința lui.

— Unde-ai dus-o pe Lizzie?! mai urlă o dată.

În cele din urmă, Bahee îi aruncă o privire de gheață.

— Pe-aproape. În oraș. I-am zis să plece, să-și găsească alt loc în care să trăiască.

O spune cu asemenea nepăsare, de parcă n-ar mai fi același om care a organizat petrecerea de bun-venit pentru Lennox, de parcă ar avea două personalități, una atât de caldă și alta atât de rece. Perfect și defect într-o singură persoană, ca două fețe ale aceleiași monede.

— Am făcut-o ca să vă protejez. N-aveți idee câte-am făcut de-a lungul timpului ca să vă protejez. Până să apară Celestine, am trăit fericiți și în siguranță. V-a convenit să conduc eu, dar, dacă doriți s-o urmați pe ea, vă săpați singuri groapa.

Se lasă un lung moment de tăcere.

— O știu pe Celestine doar de o zi, spune Mona. Deocamdată, nu i-am văzut nici calitățile de lider, nici „puterea” despre care vorbește Carrick. Dar chiar nu i s-a părut nimănui bizar că au venit *doisprezece* Fluierari să o caute într-un laborator guvernamental de mare securitate? Sigur are informații compromițătoare despre Ghildă, adaugă și mă privește curioasă. Oricare-ar fi astea, mă bag și eu.

— Și eu, spune Lorcan.

— Și eu, spune Fergus.

— Eu m-am băgat de la bun început, rânjește Lennox.

23

Ușa se trântește de perete și intră Eddie.

— Mă bucur că ai scăpat cu viață, șefu', glumește Lennox, destinzând atmosfera.

— Nu mai sunt șeful tău, răspunde Eddie, roșu la față și clătinându-se pe picioare, de parcă ar fi la un pas să facă atac de cord.

— Cum așa? Te-au concediat? întreabă Bahee încă zdruncinat.

— Nu! se rățoiește Eddie, măsurându-l din cap până-n picioare. *Pe voi v-au concediat.* Proprietarul companiei v-a angajat cu bună-credință, cu condiția să nu divulgați secretul. V-ați încălcat promisiunea.

— Nu poate să facă așa ceva! spune Bahee, albindu-se și mai tare la față. Spre deosebire de voi, eu chiar îl cunosc pe proprietar. N-am spus nimănui cine este, m-am ținut de cuvânt. A promis că o să fiu protejat aici.

— Nu v-ați ținut promisiunea, nu și-o ține nici el. A zis să dispăreți până la prânz. E riscant să mai rămâneți aici. Din cauza voastră, toți ochii sunt pe uzină. Cum să explice toate astea?

— Unde să mergem? întreabă Bahee, văzând cum viața i se ruinează sub ochi.

— Nu știu și nici nu vreau să știu. Cu cât știu mai puține, cu atât mai bine. Până în prânz, veți *scăpa* cu toții de vigilența forțelor mele de securitate. Pe înțelesul vostru, vă lăsăm să plecați.

În pragul ușii, se întoarce și îmi aruncă o privire piezișă.

— Mult noroc.

Cordelia se pune din nou pe plâns, apoi, deodată, parcă ajunsă la capătul răbdării, se ridică furioasă și țipă la mine.

— Nu trebuia decât să te predai, Celestine!

Încremenesc.

— O lăsau în pace pe Evelyn dacă te predai de bunăvoie. N-ai vrut. Am așteptat, dar *n-ai vrut*. Știu că ești tânără, dar Evelyn nu are decât *șase ani*. Ce lider e ăla care îi sacrifică pe alții în folosul său? Voi doi, spune ea, uitându-se nervoasă la mine și la Bahee, sunteți exact la fel.

E o insultă greu de înghițit, tocmai fiindcă mă tem că are dreptate. Carrick întinde mâna spre mine, dar ies din sală valvârtej și mă duc la baraca mea. Deschid telefonul cu cartelă pe care mi l-a dat bunicul și formez unul dintre numerele salvate în agendă. Nu mă gândeam că voi ajunge vreodată să fac asta, că voi ajunge să dau acest telefon, dar e o situație de urgență.

O oră mai târziu, cei douăzeci de Defecți fugari se adună în fața porții companiei Vigor. Eu, Carrick, Lennox, Fergus și Lorcan stăm ascunși. Nimeni nu știe la ce să se aștepte, nici măcar Carrick, dar e șansa mea să-mi demonstrez calitățile celor care se îndoiesc de mine.

În zare, își face apariția o mașină neagră. Eddie îmi aruncă o privire ezitantă. Îi fac semn din cap și mă retrag în întuneric, alături de Carrick.

— Ce se întâmplă? întreabă Carrick.

Stau cu brațele încrucișate pe piept și nu-i dau atenție. Mă uit la poarta care se deschide lent și mă rog ca planul meu să funcționeze. Mașina de oraș cu geamuri fumurii se oprește la poartă. Nu intră în curte. Ceilalți se întorc spre mine îngrijorați. Mă țin tare. Capul sus. Trebuie să meargă. Se deschide portiera.

Coboară Evelyn. Închide portiera după ea și fuge la mama ei, care se prăvălește în genunchi, plângând. Cordelia scoate un strigăt puternic.

— Mi-ai adus-o înapoi! spune ea printre sughițuri. Îți sunt pe veci recunoscătoare.

Mașina întoarce și pleacă în direcția din care a venit. Porțile uzinei se închid la loc. Nu e nicio păcăleală, toată lumea e în siguranță.

— Cum ai reușit asta? întreabă Lennox.

— Da, explică-mi și mie cum ai reușit? repetă Carrick.

Se uită cu toții la mine uluiți. Nedumeriți. Stupefiați.

Mă simt bine.

24

— Mă bag și eu! răsună brusc vocea lui Rogan în curte.

— Și noi, spune Adam, cerându-și iertare de la Carrick, dând ferm din cap.

— Bun. Atunci, să trecem la treabă, spun cuprinsă de un val de adrenalină. Ne facem bagajele și plecăm de-aici. E timpul să mergem mai departe.

Mă întorc la baracă și îmi pun puținele lucruri pe care le am în rucsac, abia reușind să-mi stăpânesc tremurul mâinilor. Îl pun pe umăr și întind mâna spre clanță. În loc să deschid ușa, o încui și mă ghemuiesc într-un colț al camerei. Pun capul pe genunchi și izbucnesc în lacrimi, căci abia acum încep să realizez ce se întâmplă.

Art e Fluierar. Mary May îl instruieste. A venit aici ca să mă aresteze. Îmi bubuie inima în piept din cauza potopului de gânduri care mi se învârt prin minte. Nu există trădare mai cumplită decât asta. Carrick știa de la bun început că Art e Fluierar. La asta se referea când mi-a sugerat să ne folosim de Art împotriva lui Crevan, *după câte mi-a făcut*. Nu voia să profite de mine, în cel mai rău caz, mi-a ascuns adevărul ca să nu sufăr.

— Cum ai reușit să faci asta? m-a tot întrebat Carrick după ce am eliberat-o pe Evelyn.

Toți mă priveau ca pe o zeităte, ca pe o ciudățenie a naturii. Nu i-am spus. Îi voi spune când vom fi singuri. Cred că e mai bine pentru mine să păstrez misterul, chiar dacă, înlăuntrul meu, sunt cu nervii la pământ.

Încă tremur ca frunza după ce am dat telefonul în urma căruia a fost eliberată Evelyn.

— Alo? spun, plimbându-mă prin camera mică. Doamna judecătoare Sanchez?

Sanchez este unul dintre cei trei judecători care prezidează alături de Crevan în cadrul Ghildei. E și vina ei că am fost declarată Defectă, dar s-a străduit să-l submineze pe Crevan pe toată durata procesului. Întâmplarea a făcut să fiu prinsă la mijloc. Sanchez m-a prins când eram urmărită și a încercat să mă convingă s-o ajut să-l doboare pe Crevan. Nu am avut încredere în ea, dar mi-a dat drumul, tocmai pentru a-mi dovedi că e sinceră. Când i-am spus bunicului despre ea, m-a sfătuit să fiu prudentă. Nu e om de încredere, iar o înțelegere cu ea mi-ar putea aduce mai multe necazuri decât foloase.

— La telefon, răspunde ea.

— Sunt Celestine North.

Urmează câteva secunde de liniște.

— Măi, măi, măi. Ia te uită cine scoate capul din vizuină. Am auzit că iar i-ai scăpat printre degete. Trebuie să recunosc că mă distrează enorm joaca asta de-a șoarecele și pisica. N-aș putea spune același lucru despre Crevan.

— Acum două săptămâni, mi-ați zis că sunteți dispusă să mă ajutați.

— Cu o condiție, din câte-mi amintesc.

Nu știe cu ce îl am la mână pe Crevan, ci doar că e foarte speriat de ceva și trimite Fluierarii peste tot, în căutarea mea. A tras anumite concluzii din asta.

— O să vă ajut. Dar, mai întâi, vreau să faceți ceva prin care să-mi demonstrați că pot avea încredere în dumneavoastră.

— Cred că am făcut deja. Ți-am dat drumul. Sau ai uitat?

— S-au mai schimbat lucrurile de atunci. Bunicul e închis într-o celulă. Nu mi se pare deloc un gest care să-mi câștige încrederea.

— La te uită ce repede ai învățat. Cu ce te pot ajuta?

— Acum o oră, a fost luată o fetiță de la stația CC. O vrem înapoi.

— E imposibil.

— Atunci nici eu nu vă pot ajuta. La revedere.

— Stai, spune ea, apoi face o pauză. Lasă-mă o oră.

Acum, după minunea săvârșită, toată lumea așteaptă să vadă ce urmează. Oamenii au încredere în mine, contează pe mine. Nu le pot spune că arma pe care Carrick își imaginează că o am, adică filmarea în care Crevan este surprins ieșindu-și din minți și aplicându-mi în mod ilegal cel de-al șaselea semn, într-un acces de mânie, nu se află în mâinile mele. Nimeni nu trebuie să știe că nu o am. E singurul meu avantaj. E singura speranță de care ne agățăm noi, Defecții. Fără ea, suntem pierduți.

Deocamdată, unicul lucru care îmi dă forță este încrederea oamenilor. Iar eu îi mint pe toți cu nerușinare. În fond, la ce te-ai aștepta din partea unui Defect?

24

Următorul pas este să cauți un înger. Firește.

Raphael Angelo.

Singurul avocat care a reușit vreodată să anuleze condamnarea unui Defect.

Am aflat despre el de la bunicul, în timpul procesului, când a venit să mă vadă la Castelul Highland. La momentul acela, am făcut abstracție de aiurelile lui, considerând că sunt obișnuitele lui teorii ale conspirației. Pe atunci, credeam că s-a făcut o mare confuzie și Crevan mă va ajuta să scap basma curată. Nici prin gând nu-mi trecea că va veni clipa în care îmi voi pune toate speranțele în acea discuție și în toate discuțiile generate ulterior.

După ce stau ghemuită într-un colț al barăcii, parcă strivită de lumea și de amploarea evenimentelor din jurul meu, mă adun, îmi șterg lacrimile și îmi fac un plan de bătaie. Mă așteaptă oamenii.

O sun din nou pe judecătoarea Sanchez.

— Vă mulțumesc, spun imediat ce-mi răspunde.

— Suntem chit, Celestine. E momentul să ne vedem.

— Nu încă. Vreau să-mi faceți rost de o adresă.

— Altă favoare?

— Nu uitați că *eu* vă ajut pe dumneavoastră, spun, încercând să-mi ascund tremurul din glas. Când va veni momentul, ne vom vedea în sala de judecată a Ghildei și veți ști exact ce aveți de făcut. Vreau să-mi fie revocată condamnarea. Vreau să fie anulată, ca să-mi pot relua viața, să mă întorc la școală, la familia mea, și totul să revină la normal, adaug cu voce stinsă.

— Celestine, Celestine, oftează ea. Aveam așteptări mai mari de la tine. Știi bine că șansele nu sunt în favoarea ta. Nu s-a întâmplat niciodată ca sentința vreunui Defect să fie anulată.

— Nu-i adevărat, spun. Jessica Taylor.

Se lasă un moment de tăcere.

— Cum ai aflat de asta? Informația n-a fost dată publicității.

— Știu o mulțime de chestii la care nici nu v-ați aștepta, spun, regăsindu-mi tonul încrezător, ba chiar ușor arogant. În plus, știu o mulțime de chestii pe care *dumneavoastră* nu le știți. De ce credeți că e așa agitat Crevan?

— Cine o să te reprezinte la proces? întreabă.

— În niciun caz, domnul Berry, ținând cont că a dispărut de pe fața pământului. La fel și gardienii care au fost în Camera Însemnării și Pia Wang, care a început să pună întrebări în dreapta și-n stânga.

Tace pentru câteva secunde. Știe și ea lucrurile astea.

— Așa e. Până la urmă, ce s-a întâmplat în Camera Însemnării? Mor de curiozitate.

— Poate-au plecat într-o excursie de team-building. Vă simțiți aiurea că v-au lăsat pe dinafară?

— Nu degeaba am rămas pe dinafară. Crevan nu trebuie să afle de discuțiile noastre, ca nu cumva să pară că am pus la cale ceva. Te protejez, dar trebuie să mă protejezi și tu pe mine.

— N-am pus nimic la cale. O să aflați când va veni momentul și o să am nevoie să mă sprijiniți.

— A cui adresă îți trebuie?

— A lui Raphael Angelo.

Chicotește.

— Hm, interesant. Din păcate, Celestine, n-am cum să te ajut. Ar însemna să ajut un Defect, ceea ce, din poziția mea de prim-judecător al Ghildei, ar fi o faptă de neiertat. Trebuie să te descurci singură. Sună-mă când găsești ceva de care să mă pot folosi.

Ținând cont că doar ce m-a ajutat să eliberez un copil DDN, ipocrizia ei este cu atât mai evidentă.

Îmi vine să mă ghemuiesc la loc, în colțul barăcii. Mi-a prins bine prima dată, dar decid să n-o fac. Trag o înjurătură, arunc telefonul pe pat și mă plimb nervoasă prin cameră. Afară, pe verandă, se aud glasurile celor care mă așteaptă. Sunt pregătiți. Dar ce anume așteaptă de la mine?

Gândește, Celestine, gândește. Folosește-te de ceea ce ai la îndemână. Folosește-te de ceea ce ai la îndemână. Dacă ai o problemă, rezolv-o, îmi șoptește spiritul meu de matematician. Pe ce mă pot baza? *Pe cine* mă pot baza? Aha! Iau telefonul și caut site-ul Castelului Highland. Nu durează mult, imediat ce intru pe pagina principală, dau peste numărul de urgență la care se poate suna pentru a oferi informații despre cea mai căutată fugară, Celestine North.

Sun.

— Castelul Highland, serviciul de urgență, îmi răspunde o femeie.

Dau ochii peste cap la auzul numelui și îmi schimb vocea ca să nu fiu recunoscută, în caz că apelurile sunt înregistrate.

— Fiți amabilă, aș dori să vorbesc cu Fluierarul Kate. Am informații pe care i le voi dezvălui doar ei.

— Vă fac imediat legătura.

Nu se poate să fie atât de simplu.

Se aude un țârăit, apoi vocea ei. Cine știe pe unde cutreieră în căutarea mea?

— Kate la telefon.

Bănuiesc că și telefoanele Fluierarilor sunt ascultate.

— Sunt fata din copac, spun.

Tace. O aud plecând din locul în care se află. Fondul sonor se schimbă.

— Scuze, nu te aud. E slabă conexiunea. Așteaptă puțin și te sun eu de pe un telefon fix. Îmi dai numărul tău?

Ezit.

— Nu, spun.

— Bine. Atunci, sună-mă tu pe numărul ăsta peste două minute.

Scotocesc printre lucrurile Monei după un pix. Nu găsesc nimic, doar produse de machiaj. Iau un ruj roșu și notez pe perete.

Kate închide. Mă plimb agitată prin cameră. Două minute.

Poate de plictiseală ori de emoție – habar n-am din ce motiv –, iau rujul roșu și încep să desenez pe peretele alb V-ul roșu de pe logoul Vigor care seamănă cu o rădăcină pătrată.

√

Îl analizez câteva secunde, întrebându-mă pentru a mia oară unde l-am mai văzut.

Bate cineva la ușă.

— Imediat, spun.

Îmi aud tremurul din voce și trag aer în piept ca să mă calmez.

Ușa se deschide oricum. Oamenii stau înșirați pe culoar, cu bagajele în brațe, gata de plecare. Atmosfera e tensionată. Până și Carrick pare stresat. Sunt convinsă că nu-i este ușor să lase pe altcineva să preia conducerea.

— Jumătate au plecat. Au găsit unde să meargă. Trebuie să plecăm și noi, Celestine, spune Mona. Eddie o să ne dea

afară cât de curând. Avem o singură șansă să scăpăm de aici cu ajutorul lor, altfel s-a zis cu noi.

Toți ochii sunt ațintiți asupra mea. Câtă încredere, câte speranțe își pun în mine! Mă simt copleșită. Nu pot conduce o echipă când nu știu nici măcar care va fi următorul pas. Problemă, soluție, sunt lucruri la care ar trebui să mă pricep.

Îmi dreg glasul și iau o mină mai autoritară.

— Trebuie să ne despărțim, spun. Eu, Fergus și Lorcan nu puteam călători împreună. Suntem mult prea ușor de recunoscut.

Toată lumea e de acord cu mine.

— În primă fază, eu și Carrick vom acționa singuri. Ceilalți veți aștepta la adăpost să primiți indicații de la noi.

Oamenii se uită ezitanți unii la alții.

— Și, mă rog, unde-ai vrea să așteptăm? întrebă Mona, începând să se îndoiască de calitățile mele de lider.

Gândește, Celestine, gândește. Rezolvă problema, ăsta-i punctul tău forte.

— Ce naiba ai făcut pe perete? zice ea, strângând din ochi și încercând să descifreze.

Întorc capul și văd numărul mâzgălit cu ruj roșu, iar alături, logoul Vigor. Îmi pică fisa deodată și inima îmi bubuie cu putere.

Îmi amintesc o discuție de acum câteva săptămâni cu profesorul Lambert. Soția lui este profesoara mea de matematică. Ea m-a invitat acasă la ei sub pretext că organizează un grup de sprijin pentru familiile afectate de problema Defecțiilor. Era mai degrabă o întrunire, o tentativă de a atrage sprijin pentru cauza Defecțiilor și ne-am trezit cu Fluierarii la ușă. În timp ce mă ascundeam, l-am cunoscut pe soțul ei, profesorul Lambert, la rândul său Defect. Fusesse

un savant renumit. Pe pereții îmbrăcați în lambriuri de lemn atârnavă o mulțime de fotografii în rame de aur care îl înfățișau alături de diverse personalități. Avea chiar și o poză alături de Crevan, din vremurile mai bune. Se cunoșteau de mult, dar Crevan nu ezitase să îl înfiereze. Știam că este un om inteligent, dar băuse cam multe pahare de whisky, așa că nu am ținut seama de sfatul pe care mi l-a dat la despărțire. Abia acum, când mă chinuiesc să găsesc o soluție, vorbele lui încep să capete sens.

— *Ai auzit de George Pólya? m-a întrebat.*

— *Bineînțeles.*

— *Am cumpărat o carte de-a lui pe vremuri. Îmi plăcea filosofia lui. [...] Pólya spunea că, dacă nu poți rezolva o problemă, atunci există una mai ușoară pe care o poți rezolva, trebuie doar să o găsești.*

Sfatul profesorului Lambert mă poate ajuta din mai multe puncte de vedere. Nu mi-a trecut prin minte să îl întreb cum anume se folosește de statutul lui de om de știință, dar acum știu. Pentru că logoul Vigor este același logo pe care l-am văzut în biroul secret al profesorului Lambert, imprimat pe lucrările lui, pe spatele fotografiilor, pe articolele de papetărie, pe plachete. Profesorul Lambert conduce acest complex.

— O să ne ajute proprietarul complexului. Tot el o să vă ofere și adăpost, spun cuprinsă de un val de adrenalină, pe măsură ce planul meu începe să se contureze.

Bahee pufnește disprețuitor.

— Nici măcar nu-l cunoști pe proprietar. Nimeni nu-l cunoaște în afară de mine, iar Eddie ne-a spus clar că nu vrea să ne mai ajute.

— Îl cunosc personal, spun pe un ton încrezător. Este profesorul Lambert.

Carrick mă privește surprins.

— E drept că nu vrea să mai stăm aici, dar n-a zis că nu ne va ajuta. El și soția lui, Alpha, vă așteaptă chiar acum acasă la ei.

Mai bine zis, îi vor aștepta peste câteva minute. Alpha îi va primi cu brațele deschise, mai ales că sunt și doi copii DDN printre ei.

— De unde știi de profesorul Lambert? se bâlbâie Bahee. E... anonim... e...

Bahee mă privește mirat, nedumerit, furios, impresionat. I se citește totul pe fața julită, în timp ce se uită șocat la mine și la Carrick.

— De unde știe asta?

— V-am zis eu că e puternică, nu glumă, spune Carrick trufaș.

— Vă rog să mă scuzați câteva minute, dar am de dat un telefon important, spun și le închid ușa în nas.

Mă reazem cu spatele de ușă și iau o gură de aer înainte de a forma numărul.

Kate răspunde după primul țârâit.

— Eu sunt, spun.

— Conversațiile pe mobil sunt interceptate. Asta e o linie securizată. Cu ce te pot ajuta?

Îmi vine să plâng de ușurare.

— Ești de partea mea?

— Trebuia să te denunț imediat ce te-am văzut. Dacă nu eram de partea ta, de ce te-aș fi lăsat acolo?

— Nu mai știu ce să cred.

— Ești o fată puternică. Eram sigură că o să scapi cu bine. Ai reușit să fugi, nu-i așa?

Se pare că asta e impresia pe care le-o dau oamenilor, deși, în realitate, e exact pe dos.

— Sunt două chestii importante. Mai e un Fluierar de partea noastră. Îl cheamă Marcus și e Fluieratul profesorului Lambert.

Marcus l-a ajutat pe bunicul să se ascundă de Fluierari în casa profesorului Lambert și a avut grijă să nu fie văzuți.

— Trebuie să iau legătura cu el. Am câțiva oameni care au nevoie de adăpost.

Kate tace.

— Alo? spun.

— Marcus e soțul meu, șoptește ea.

Zâmbesc mirată și ridic pumnul prin aer, recunoscătoare pentru astfel de coincidențe fericite.

— Deci, poate duce oamenii la adăpost?

— Da. Îl sun imediat.

— Mai e ceva. Am nevoie de adresa unui domn numit Raphael Angelo.

— Raphael e următorul tău obiectiv?

— Da.

— Te înțeleg, dar nu l-a mai văzut nimeni de ani buni. Crevan l-a pus pe fugă cu mult timp în urmă.

— Înseamnă că avem ceva în comun.

25

Raphael Angelo trăiește în munți, la două ore de mers cu mașina de Vigor, undeva în adâncul pădurii, pe un teren stâncos. Locul e mai mult decât izolat. De una singură, nu l-aș fi găsit nici într-o mie de ani. Chiar și cu indicațiile clare primite de la Kate, ne-a fost extrem de greu să ajungem acolo.

În vreme ce restul iau jeepul de la Vigor ca să meargă acasă la Alpha și la profesorul Lambert, Leonard ne încredințează mie și lui Carrick mașina personală. Nu îl voi putea răsplăti niciodată pentru sprijinul acordat, mai ales că ajutorul Defecților se pedepsește cu închisoare, dar voi încerca să fac tot ce îmi stă în putință pentru el.

Călătoria prin munți este primul moment de intimitate cu Carrick după noaptea trecută. N-am apucat să mă gândesc la cele întâmplare, dar, odată ieșiți din oraș și ajunși pe drumurile de munte ferite, devenim amândoi mai relaxați. Carrick coboară geamul, pornește muzica la volum redus, evitând posturile de radio care anunță că am scăpat încă o dată de Fluierari.

Dacă postul e deținut de Crevan, voi fi prezentată drept o fugară periculoasă. În cazul în care e un post obișnuit, se va pune problema de ce este atât de vânată o fată de optsprezece ani și dacă e, într-adevăr, atât de ușor să ocolești sistemul. Nu cumva sistemul în sine este Defect? Există vreun motiv ascuns pentru care un Defect să fie atât de strict monitorizat, chiar dacă duce o viață liniștită și nu provoacă probleme? Ce vrea Ghilda să dovedească? Întrebări absolut întemeiate.

Cu toate acestea, orice astfel de îndoieli sunt ignorate de presa lui Crevan, care face din mine țap ispășitor pentru toate revoltele care izbucnesc în oraș.

— Ești bine? mă întreabă Carrick, întinzând brațul și prinzându-mă de mâna pe care o țin în poală.

— Da.

— Mă refeream la ce s-a întâmplat aseară... e totul în regulă?

Îi spuseseam că era prima dată pentru mine, așa că a fost foarte atent și înțelegător, întrebându-mă în mod constant dacă eram bine. Și, cu toate că nu mi-a spus-o, știu că pentru el nu a fost prima oară. Băieții din instituție au o reputație nu tocmai morală, cel puțin, așa mi-a zis Mona. Iar instinctul îmi șoptea că știe despre ce vorbește și chiar contribuisese la consolidarea acelei reputații. Nu cu Carrick, totuși, sunt sigură că ei doi nu au avut niciodată o relație.

— A, la *aia*... da, e în regulă, spun îmbujorându-mă.

Zâmbește. Zâmbetul îi transformă chipul. Sunt obișnuită să-l văd tensionat și serios, iar zâmbetul îl face să pară mai puști.

— Cum ai aflat că profesorul Lambert e proprietarul Vigor? mă întreabă, privindu-mă curios.

Pufnesc în răs.

— Carrick, tu le spui oamenilor că am puteri magice, iar, când îmi iese ceva bine, te minunezi?

— Exact.

— Am recunoscut logoul companiei. Inițial, nu mi-am amintit unde l-am mai văzut, abia pe urmă, mi-am dat seama. Îl mai văzusem în biroul lui. În plus, e tipic pentru el să investească într-o companie de genul ăsta, spun, râzând.

Carrick se încruntă.

— Cum adică?

— Carbonul e un deșeu poluant. Așa că Vigor găsește o modalitate de a-l folosi ca resursă.

— Așa e, spune el încă nedumerit.

— Și pentru asta au angajat Defecți. *Noi suntem carbonul*, spun, chicotind. Lucrul pe care nu-l vrea nimeni. *Noi transformăm problemele în soluții*. Se potrivește la fix cu profesorul Lambert. Mi-a dat un sfat la un moment dat, pe care nu l-am înțeles până acum, adaug, apoi îmi schimb tonul. Profesorul și Alpha mi-au zis că, după ce ai părăsit instituția, ai fost plasat în grija lor.

— Ei le numesc case învecinate, zice el furios. Sunt mai degrabă centre de reeducare, unde îți urmăresc fiecare mișcare. Scapi dintr-o închisoare și nimerești în alta. Sarcina lor e să te ajute să te reintegrezi în societate sub îndrumarea lor. În realitate, te țin acolo ca să stea cu ochii pe tine și să poată raporta instituției tot ce faci.

— Crezi că profesorul Lambert și Alpha te-au denunțat Ghildei? întreb mirată.

— Ideea e că eram sub îngrijirea lor când am început să-mi caut părinții și m-am trezit luat pe sus și dus la Castelul Highland. Practic, conducând organizația caritabilă care consiliază familiile Defecților, Alpha lucrează pentru Ghildă, explică el furios.

— Asta e de fațadă. De fapt, o folosește ca să atragă sprijin pentru cauza Defecților. Ca să poată aduna oamenii la un loc. Se zbate să desființeze instituțiile DDN. A încercat să mă coopteze și, prin mine, pe tine.

Carrick analizează informațiile. Se vede că trece prin aceeași criză de încredere ca și mine. Nimic nu este simplu când ești Defect, devii marioneta multora. Oricât de milă mi-ar fi de el, mă alină gândul că mai sunt și alții care trăiesc aceeași experiență.

— Profesorul Lambert mi-a spus că, dacă mai rămâneai la ei, te ajuta să-ți găsești părinții. Asta au urmărit de la bun început, dar erai la ei de nici douăzeci și patru de ore. Nu le-ai dat nicio șansă să-ți demonstreze că sunt de încredere.

Gândesc cu voce tare.

— După ce te-au închis la Castelul Highland, părinții tăi au fost duși la Vigor ca să fie protejați. Când te-au eliberat, ai primit un pont despre locul în care se află. Dacă stăm un pic și ne gândim, sunt sigură că Alpha și profesorul Lambert au aranjat în așa fel încât să-ți reîntâlnești familia, întrebarea mea e: cum ai aflat de Vigor?

Nu-mi răspunde. Tace, cufundat în gânduri, încearcă să înțeleagă, să-și clarifice lucrurile care, altădată, îi păreau certe. Carrick a fugit din casa celor doi ca să-și caute părinții. Dacă ar fi rămas la ei, i-ar fi găsit și nici nu ar fi fost îmfierat. Nu e exclus să-și fi sacrificat libertatea în zadar. Nu vreau să duc discuția mai departe, dar mai e un subiect de discutat care nu suferă amânare.

— Știai că Art s-a făcut Fluierar, nu?

Se foiește stânjenit pe scaun și îmi dă drumul la mână ca să se concentreze la drumul șerpuitor care urcă pe panta abruptă.

— Credeam că știi, se justifică. Au anunțat la știri.

Probabil bunicul știa, dar nu mi-a spus.

— Când am pomenit de el, în pat, credeam că ești la curent. Abia după ce i-ai luat apărarea, mi-am dat seama că nu știi nimic.

Și eu care-l acuzasem pe Carrick că s-a culcat cu mine ca să îl rănească pe Art. De ce nu pot să am încredere în nimeni? Oftez.

— Iartă-mă. Trebuia să-ți fi spus atunci, spune pe un ton blând. Dar mi-am ales așa prost momentul să aduc vorba de

el, încât mi-a fost teamă să nu înrăutățesc și mai mult situația.

— Stai liniștit. Nu m-am supărat. De fapt, sunt mai supărată ca oricând, dar nu pe tine.

Acum, că am deschis subiectul, simt brusc că mă apucă toți nervii. Mi se face rău când mă gândesc la Art în uniformă de Fluierar. Nu s-a numărat niciodată printre opțiunile lui profesionale, el voia să studieze Științe. Visul lui era să lucreze chiar în laboratoarele uzinei pe care a percheziționat-o. Să devină un savant excentric, cu părul lui ciufulit, și să găsească un leac pentru cancerul care i-a răpit mama. Noi doi aveam un plan. Un plan clar, îndelung discutat. Urma să mergem la Universitatea Highland, unde el avea să se specializeze pe științe, iar eu, pe matematică. Urma să ne întemeiem o familie. Dar iată ca eu am ajuns Defectă, iar el, Fluierar.

Vânatul și vânătorul.

A ales să devină Fluierar ca să-mi facă în ciudă. E o palmă peste față, un pumn în stomac, e modul lui de a-mi transmite că își susține tatăl și e de acord cu sentința Ghildei. E modul lui de a-mi spune: *Cred că ești Defectă, Celestine. Defectă până în măduva oaselor, cum zice tata. Sunt de acord cu chinurile la care te-a supus, meriți tot ce ți s-a întâmplat. Și, când te voi găsi...* Ce va fi atunci? Ce-mi va face?

Carrick mă privește îngrijorat.

Oricât aș fi de furioasă, nu pot să-l urăsc dintr-odată pe cel pe care l-am iubit cândva atât de mult. Nu pot trece atât de rapid de la un sentiment la altul. Nu sunt robot. Vreau să înțeleg mai întâi. Ce-i în mintea lui Art? De ce face asta? Poate că, în realitate, Art încearcă să mă ajute.

— Poate că joacă teatru, spun deodată. Poate că s-a făcut Fluierar ca să mă ajute.

— Cum crezi că face asta? mă întrebă sec.

— Habar n-am, spun, storcându-mi creierul în căutarea unui răspuns. Poate așa încearcă să găsească. Poate că e de treabă, la fel ca Marcus și Kate.

Pe măsură ce rostesc toate astea, încep să cred în această teorie. Stau pe scaun dreaptă și plină de speranță. N-am cum să mă înșel. Mă uit la Carrick și îi văd din nou mina severă de soldat. E nervos și posac.

Într-un an, eu și Juniper am primit inele termo-cromatice. Își schimbau culoarea în funcție de temperatura corpului. Dacă îți era cald, deveneau roșii, dacă îți era frig, deveneau mov sau albastre. Noaptea, când stăteau pe noptierele de la capul patului, erau negre. Ochiul lui Carrick îmi amintesc de acele inele. Mă chinuiesc de atâta vreme să le deslușesc culoarea și abia acum înțeleg de ce este atât de greu. Culoarea lor se modifică în funcție de starea lui de spirit. Din acest motiv, păreau negri când eram închiși în celulele Castelului Highland, căprui cu irizații verzi aseară, în pat, iar acum... ei, acum nici măcar nu vrea să se uite la mine.

Oprește mașina într-o curbă periculoasă, ca și când n-ar observa ori nu i-ar păsa. Dacă vine cineva din spate, nu va avea timp să ne vadă și ne va lovi. Mă sperie. Mă privește furios, cu ochi căprui acum, fără niciun strop de verde, niciun strop de lumină.

— Te amăgești singură dacă-ți închipui că *joacă teatru*. Azi l-am văzut luând-o pe Evelyn de lângă mama ei. Bunicul tău încă zace într-o celulă la Castelul Highland. Nu crezi că ar ști la cine să apeleze dacă ar vrea să tragă niște sfori? A făcut parte din echipa trimisă să te caute la o uzină finanțată de stat. Vrei să fii salvată de el, Celestine? Asta-i problema?

— Nu! mă răstesc la el.

— Nu știu dacă ai observat, dar *eu* sunt aici, lângă tine, și mi risc viața *pe bune* ca să te ajut.

— Și eu mi-o risc! țip la el.

Timp de patruzeci și cinci de minute, nu ne mai spunem nimic. Mă doare gâtul de la cât am stat îndreptată spre fereastră, ca să nu-i văd fața.

Spumeg de nervi. Durează ceva până izbucnesc, dar, când o fac, îmi dau seama că eu sunt de vină, sunt furioasă pe mine. Pentru că știu că are dreptate. Art nu vrea să mă ajute. Dacă ar fi vrut, ar fi făcut-o până acum.

E momentul să renunț la el.

PARTEA A DOUA

26

Casa lui Raphael Angelo e situată la cinci minute de mers cu mașina de poarta principală. Tăblița pe care stă scris „Cimitir” îmi cam taie elanul. Clădirea ne apare brusc în față. E o cabană masivă, din lemn, cu geamuri mari în care se reflectă pădurea din spatele nostru. Puținele cărămizi par a fi un miraj, cărămizi ce plutesc în mijlocul pădurii, ca și când casa ar încerca să se camufleze. Cobor din mașină și îmi întind picioarele, cu inima strânsă de emoție. Nu știu ce să spun, am nevoie de ajutor, dar, după ce ne-am certat, nu prea îmi vine să apelez la Carrick.

— Vorbești tu sau vorbesc eu? îl întreb încet. Trebuie să ne facem un plan.

— E cam târziu, mi-o retează, evitându-mi privirea.

Se duce direct la ușă și apasă pe sonerie. Încăpățânat ca de obicei. Mă reped după el, dar ușa se deschide înainte să îl prind din urmă.

Bărbatul din prag are puțin peste un metru și douăzeci de centimetri.

Se uită la mine, apoi la Carrick și din nou la mine.

— Hm, viața mea a devenit brusc mai interesantă. Haideti înăuntru.

Deschide ușa mai larg și face câțiva pași înapoi.

Intrăm într-un vestibul spațios, prevăzut cu o scară de lemn care duce la nivelul superior cu balcon și o bucătărie deschisă, ale cărei ferestre imense dau înspre grădina sălbatică și pădurea din spate. Interiorul este un amestec de grinzi, pereți și podele de toate tipurile, culorile și texturile. E luminos, modern și elegant. Dar și frenetic. Oriunde mă uit, văd copii. De la adolescenți până la un bebeluș într-un

scăunel cu măsuță, unii suferind de nanism. Se împrăștie când intrăm și se adună în jurul unei mese lungi, de lemn. Sunt mânjiți de vopsea din cap până-n picioare.

— Ash, ți-am zis să nu mai mănânci vopsea, spune Raphael. Aspen, dă-i și lui Elm niște pensule. Hazel, apa în care-ți înmoi pensulele nu e de băut. Micuța Myrtle lucrează la o capodoperă, zice îndreptându-se spre noi. Lui Myrtle îi ies toate maro. E și ăsta un talent din punctul meu de vedere.

Mă uit spre peretele pe care mi-l arată. Fiecare copil are bucata lui. Ash, Aspen, Elm, Hazel, Holly, Cedar și Myrtle¹. Bucata lui Myrtle e în întregime maro.

— Toți au nume de arbori, remarc.

— Dang! spune Raphael, imitând sunetul clopoțelului de la concursuri.

O femeie pufnește în răs și se strecoară pe lângă noi ca să facă ordine la masă.

— Soția mea, Susan. O adevărată sfântă.

Femeia se apleacă și îl sărută prelung când trece pe lângă el.

— E geniul din spatele succesului meu. Susan, copii, salutați-i pe Celestine și Carrick.

— Bună, spun ei, în cor.

Eu și Carrick schimbăm o privire nedumerită, neînțelegând de unde ne știe numele.

Susan rânjește și ne expediază cu o fluturare a mâinii.

Îl urmăim pe Raphael. Ochii lui Carrick sunt acum mai degrabă verzi decât căprui. Privește totul cu mirarea inocentă a unui copil. Intră într-o cameră în care se află o masă de scris. Ne uităm în jur uluiți. Nu e un birou obișnuit. Totul a fost adaptat la înălțimea lui, cu excepția canapelei pentru

¹ Frasin, Plop, Ulm, Alun, Laur, Cedru, Mirt (engl.). (N.t.)

noi. Raphael se așază pe scaunul lui, iar noi, pe canapeaua din față. Pe podea e întins un covor în formă de cowboy, cu o față turtită din cauciuc și pălărie de cowboy. Calc cu grijă pe cizme, ca să nu mă împiedic de pinteni. Pe șemineu tronează un cap de om – sper să nu fie adevărat – împodobit cu coarne de cerb. Îi aparține unui bărbat cărunt, care zâmbește, dezvelind un dinte de aur. Canapeaua pe care stăm pare făcută dintr-o piele albă și pistruiată.

— Nu e nimic de origine animală, spune el, observându-ne reacția. Tocmai asta e ironia. E o păcăleală. Sunt vegan. Nu sunt de acord cu uciderea animalelor pentru hrană, modă sau design interior. Toate sunt imitații, inclusiv pantalonii de piele de pe jos. L-am botezat Wayne. Știu, e surprinzător. Un liliputan vegan. E greu să iei masa la restaurant, cu atât mai mult pentru sora mea. Suferă de celiachie. Glumesc, spune el pe nerăsuflăte, fără să zâmbească măcar puțin. N-am soră.

Se ridică și se duce la bufet ca să-și toarne un pahar cu whisky.

— V-aș servi și pe voi, dar sunteți Defecți și legea spune că nu aveți voie să beți alcool. Poftim apă, zice și ne aruncă fiecăruia câte o sticlă de plastic pe care o prindem.

Carrick se uită bănuitor la sticlă.

— Stai liniștit. Nu e o farsă. Niciun animal nu a avut de suferit în procesul de ambalare a apei. Uitați care e treaba. Sunt înnebunit după filme.

Întinde mâna și deschide un sertar plin cu DVD-uri.

— Mă uit cam la trei pe zi și știu cum stau lucrurile. Polițistul bătrân mai are puțin până la pensie, dar rezolvă un ultim caz și e împușcat. Hoțul bătrân acceptă să dea o ultimă lovitură înainte de a se lăsa de meserie. Situația se complică și e arestat. E inevitabil. De ce te temi nu scapi, arta imită

viața, viața imită arta și tot așa, și, chiar dacă nevastă-mea o să-și facă o mulțime de griji...

— Fă-o și te părăsesc! strigă femeia din cealaltă cameră.

— Chiar dacă nevasta mea iubitoare o să-și facă o mulțime de griji, o să mă *gândesc* serios dacă vă preiau cazul. N-o să sfârșesc nici împușcat, nici arestat. Sunt un avocat care n-a pierdut niciodată un proces, așa că, în cazul meu, finalul filmului va fi că revin în domeniu și pierd.

În sfârșit, mă uit la Carrick.

— Asta e scenariul cel mai sumbru. Eu nu pierd niciodată și n-am de gând să încep acum. Presupun că nu aveți bani. E greu să aveți o slujbă și să mă plătiți dacă fugiți de lege, ceea ce mă pune și pe mine într-o postură delicată și îmi îngreunează sarcina. Dar nu-i nimic. Sunt obișnuit cu situațiile complicate. Sugestia mea ar fi să vă reprezint separat, te rog să nu mi-o iei în nume de rău, Carrick. Am observat că te-a mirat că-ți știu numele, dar urmăresc știrile și ce se mai întâmplă prin instanță și, cu toate că nu ești la fel de celebru ca prietena ta aici de față, am avut ocazia să citesc câte ceva despre planul tău eșuat. O intenție onorabilă, dar prostească. Celestine e vedeta noastră. În orice cuplu renumit, unul dintre parteneri este mai puțin proeminent, lucru care generează tensiuni. Dar nu te descuraja, exista și persoane care reușesc să depășească aceste probleme. Manifestări exagerate de afecțiune publică, aventuri pasionale secrete, unul dintre parteneri îl sufocă pe celălalt, iar acesta se lasă condus și se mulțumește să fie doar un simplu spectator din umbră. Sunteți tineri amândoi, așa că o să mă abțin să vă explic în detaliu ce sunt în stare să-și facă unul altuia îndrăgostiții. Bănuiesc că ați venit la mine pentru că sunt singurul avocat din istorie care a reușit să revoce sentința unui Defect. N-am idee de unde ați aflat, e

o chestiune strict secretă, nu există documente doveditoare, dar o să-mi povestiți cu altă ocazie. Nici măcar bunul vostru amic, domnul Crevan, n-a avut de câștigat de pe urma acestui rezultat. Cum am reușit? Am avut *dreptate*. Iar dreptatea câștigă întotdeauna. Susținută, bineînțeles, de muncă asiduă, perseverență, sume uriașe de bani, amenințări, înșelăciuni și un avocat dispus să se implice. Iar eu, când mă implic, mă implic, nu glumă. În fiecare săptămână, primesc zeci de cereri de la tot felul de Defecți care mă roagă să le preiau cazul și n-o fac. Eu sunt avocatul ideal, avocatul de vis, nu pentru că ar ști că am anulat o sentință, ci datorită reputației pe care mi-am câștigat-o în sala de judecată. Sunt un *titan* în lumea proceselor Defecților. Ironic, nu? Tocmai de-aia mă aflu aici. M-am retras din activitate de tânăr și îmi duc viața la adăpost, în munți, departe de agitația lumii. Nu știu cum mi-ați dat de urmă, dar sunt impresionat. Se vede pe fața ta, Celestine, că nu crezi că sunt la adăpost în munți. Te-ai încruntat când am spus-o. Ai oarecare dreptate. Prietenul tău, Crevan, e o problemă. Am ajuns la concluzia că cel mai bine e să stăm la distanță unul de celălalt. Omul nu știe să piardă, ca să nu spun mai mult. Dar știe unde sunt dacă vrea să ajungă la mine și mi-o reamintește în mod constant.

Raphael se apleacă în față și mă analizează bine pentru prima oară de când am sosit.

— Tu însă i-ai scăpat de sub nas, ceea ce îmi ridică două întrebări. Cum ai reușit și de ce vrea să pună mâna pe tine? Sunt curios să aflu de ce, dar nu vreau ca asta să-mi influențeze decizia de a vă prelua cazul sau nu. Sunt OK și dacă nu știu.

Se lasă pe spătarul scaunului și bate gânditor cu degetul în barbă.

— Dacă te-ntreb de ce te supraveghează Crevan, îmi spui adevărul, Celestine?

Carrick dă să intervină, dar i-o iau înainte.

— Doar dacă acceptați mai întâi să mă reprezentați. Vreau o declarație în scris.

Raphael zâmbește.

— Din păcate, indiferent ce este între rine și judecătorul Crevan, nu sunt convins că pot câștiga cazul. De la început mi s-a părut ciudat. Ai ajuns Defectă nu pentru că ai ajutat un Defect, infracțiune care se pedepsește cu închisoarea, ci pentru că ai mințit. Tu singură ai recunoscut la proces. După ce ai mințit, ceea ce ridică deja semne de întrebare asupra caracterului tău. Dar realitatea este că *vreau să știu* ce anume l-a pus pe Crevan pe jar. Și stau și mă gândesc dacă merită să sufăr o înfrângere doar ca să aflu adevărul, spune el, uitându-se meditativ la mine. În momentul de față, înclin să spun da.

Se ridică și începe să se plimbe prin cameră, călcând peste Wayne, covorul-cowboy.

— Aha!

Se oprește și zâmbește, ca și când mi-ar fi auzit pledoaria nerostită.

— Acum înțeleg. Vrei să pledezi pentru întreaga cauză a Defecților, care ține de drepturile omului și, în mod normal, ar fi judecată de Înalta Curte, ceea ce ți-ar anula cazul, fiindcă niciun avocat nu a reprezentat vreodată un Defect în afara Ghildei, de teama să nu fie perceput ca un susținător al Defecților, indiferent de câți bani ar fi vorba. Tu oricum n-ai niciun ban, așa că nu se pune problema astfel. Ai nevoie de sprijinul unei persoane ca Enya Sleepwell de la Partidul Vital care să se bată pentru tine. Iubitul tău știe prea bine cum

stau lucrurile ținând cont de relația strânsă pe care o are cu ea și de implicarea lui în campania ei.

Inițial, mă gândesc că se referă la Art, apoi observ că se uită la Carrick. Sunt complet bulversată.

— Cred că vă înșelați, domnule Angelo. Carrick nu are nimic de-a face cu Enya Sleepwell, spun.

— Ups! Bag de seamă că fata nu știe de tine și Enya Sleepwell. Nu-i așa, Carrick?

Carrick înghite în sec.

27

— Ce anume nu știu? întreb, uitându-mă când la Raphael, când la Carrick.

— Misiunea iubitului tău, în caz că o acceptă, era să te salveze și să ducă la îndeplinire planul de acțiune, în așa fel încât Enya Sleepwell să te poată folosi în campania ei. Vrea să obțină voturile Defecților și niciun politician nu a încercat până acum să câștige cu ajutorul voturilor Defecților. După cum știi probabil, Defecții, prin tradiție, *nu* votează la alegeri, deși e printre puținele drepturi pe care le mai au. Ce rost are să voteze un politician care conduce o societate din care, practic, ei sunt excluși? Să țintești voturile Defecților este o strategie isteată, dar totodată riscantă. Enya nu se poate baza doar pe sprijinul lor și, pentru a-și atinge obiectivul, are nevoie de oameni care cred în cauza Defecților. Cum poate convinge lumea să creadă în cauza Defecților? Aici intră în scenă eroina Celestine. E un cerc vicios. În ce măsură depinde campania ei de tine, Celestine? spune Raphael și se întoarce spre Carrick. Bag mâna-n foc că într-o măsură prea mare.

— De unde... Nu e chiar ce... se bâlbâie Carrick.

— Hm, spune Raphael și se uită din nou la mine. Judecă și tu singură, Celestine.

Sunt atât de șocată de cele auzite, de gândul că Enya Sleepwell și Carrick sunt în căldășie, încât nu-mi pot lua ochii de la el. Își ferește privirea, ține capul în pământ și își freacă stânjenit mâinile de genunchi.

— Vă păruiți, vă înjurați și vă bateți mai târziu. Ochii la mine, ochii la mine, spune Raphael, zâmbind.

Se duce la birou, deschide un sertar și scoate o foaie de hârtie. O semnează și mi-o întinde.

— E un contract-standard între avocat și client, dar nici nu ne trebuie altceva.

Îl citesc pe îndelete. E un contract simplu și concis în care se menționează că Raphael Angelo se angajează să reprezinte interesele lui Celestine North. Nu pare nimic dubios.

— Acum spune-mi, zice Raphael, așezându-se pe un taburet pentru picioare și aplecându-se spre mine. Care sunt acele informații atât de compromițătoare de a ajuns vulpoiul de Crevan să o vâneze pe sărmana Celestine?

— Nu-i spune, intervine Carrick, în momentul în care mă ridic de pe scaun. Nu știm dacă e de încredere.

— Încredere? strig furioasă. Știi tu ce-i aia?

Carrick întoarce privirea și clatină nemulțumit din cap.

— Să începem, zice Raphael oftând și-și pune mâinile în sân.

Mă întorc cu spatele la el, îmi ridic tricoul și cobor talia pantalonilor.

Tăcere.

Raphael trage aer în piept.

— Al șaselea semn. Pe șira spinării.

Se apropie ca să îl examineze mai bine.

— Nu e menționat în documentele Ghildei. Iar oamenii ăia sunt renumiți pentru meticulozitatea cu care se ocupă de toate actele, de toată birocrăția. E cuvântul tău împotriva cuvântului lui.

— Există o filmare pe care se vede când Crevan dă ordin să mai fiu înfierată o dată. De-aia mă caută.

— O filmare? Ei, asta schimba situația.

— Gardianul a refuzat să mă înfiereze, explic. Nu eram anesteziată și încălca directivele Ghildei, așa că m-a înfierat chiar Crevan cu mâna lui.

Raphael se holbează la mine. Se ridică și începe să se plimbe gânditor prin cameră. Se citește încântarea pe chipul lui, chiar dacă încearcă să o ascundă, ceea ce îmi confirmă că am un atu. Îl am la mână pe Crevan.

Se oprește. Îmi aruncă o privire compătimitoare și dintr-odată foarte tristă. Sincer tristă.

— Trebuie să mă ierți, Celestine. Mă tem că te-am dezamăgit. M-am lăsat păcălit de cea mai veche șmecherie din filme și am reacționat impulsiv, crezând că nu mă mai poate surprinde nimic. Nu m-am gândit că ar putea fi o chichiță la mijloc. Sunt un om care vede lucrurile în alb și negru. Așa cum nu mă lasă sufletul să ofer alcool unui Defect, nu mă lasă nici să ajut un Defect fugar în propria-mi casă. Am șase copii și prea multe de pierdut.

Carrick devine crispat.

— Toată zona e împânzită de camere de filmat performante. Din cauza amicului Crevan le-am montat. V-am văzut venind de la distanța. I-am spus dragei mele soții, Susan, să anunțe Fluierarii.

Carrick trânteste o înjurătură și sare în picioare, cu pumnii încheștați. Se apleacă amenințător peste Raphael.

— Dar, continuă Raphael, ridicând un deget la Carrick, nu degeaba locuim în sălbăticia asta. Cel mai apropiat Fluierar e la cel puțin o oră distanță, ceea ce înseamnă că avem o oră la dispoziție să punem la cale un plan. Așadar, spune Raphael, măsurându-l pe Carrick cu o privire agitată, curioasă și ușor amuzată, să trecem la treabă.

28

— Hai să plecăm dracului de-aici, Celestine, spune Carrick furios, înăbușindu-și dorința foarte evidentă de a-l stâlci în bătaie pe Raphael.

— Ce reacție de macho din partea ta, spune Raphael amuzat.

— Încetați odată amândoi! mă răstesc. Avem nevoie de ajutorul lui, Carrick.

— *Ajutorul* lui?! Mă întrebă revoltat. A chemat Fluierarii să ne aresteze!

— Doar pe Celestine. Nu cred că s-ar fi mișcat mai repede dacă pomeneam și de tine.

Mă uit când la Carrick, când la Raphael, cu inima îndoită. Am bătut atâta drum. Alt plan nu am. Raphael Angelo este singurul avocat din istorie care a reușit să obțină anularea sentinței unui Defect. *Am mare nevoie de el*. Fără el ce mă fac? Cum o să ajungă cazul meu pe masa judecătorei Sanchez?

— N-ai decât să rămâi, spune Carrick. Eu mă car. N-am încredere în individul ăsta. Dacă mai stăm un pic, ne trezim iar închiși în Castelul Highland.

— Stai puțin, Carrick. Pot să vorbesc cu el între patru ochi?

— Bineînțeles. Tic, tac, tic, tac, spune Raphael, uitându-se la ceasul de deasupra șemineului.

Abia acum observ că are forma a două mâini de om cu arătătorul întins, îmbrăcate în mănuși galbene. Raphael iese din cameră.

Carrick se întoarce spre mine, cu brațele încrucișate pe piept și maxilarul încleștat.

— Nu putem avea încredere în el.

— Încredere, spun cu voce ezitantă. Ce-a vrut să zică despre Enya Sleepwell?

În ciuda eforturilor de a-și păstra calmul, limbajul corporal îl trădează.

— Celestine, spune Carrick, prinzându-mă de mâini cu blândețe, nu e momentul potrivit să discutăm despre asta.

— Ba e chiar foarte potrivit. Vreau să știu adevărul.

Oftează, iritat că pierde vremea cu astfel de lucruri.

— Enya Sleepwell m-a abordat în timpul procesului tău. Voia să ia legătura cu tine. Să te ajute. Campania pe care o duce se bazează în întregime pe principiile tale, „Compasie și Rațiune”. Sunt cuvintele tale, le-ai văzut pe toți stâlpii și pe toate panourile din oraș. I-am zis că o s-o ajut să te găsească, dar n-a fost ușor. Presa te urmărea și acasă, și la școală. N-aveam cum să iau legătura cu tine. Pia Wang se ocupa de cazul tău.

— De-aia ai venit după mine? Fiindcă te-a rugat Enya Sleepwell? Întreb și îmi dau seama că îmi tremură vocea.

Parcă îl aud spunându-mi acele cuvinte, în timp ce mă îndrept spre Camera Însemnării. *Te voi găsi.* În săptămânile următoare, l-am așteptat cu sufletul la gură, imaginându-mi că e altceva la mijloc, că s-a creat un soi de legătură între noi, dar nici vorbă de așa ceva. M-a căutat doar ca să ajute ori să-i facă pe plac unui politician.

— Stai o clipă, Celestine. Ascultă-mă! îmi spune exasperat. Enya mi-a fost alături când s-a încheiat procesul și mi-au dat drumul să plec.

— Ea te-a ajutat să ajungi fugar?

Carrick se uită în jur și coboară tonul.

— N-aș spune asta. M-a îndrumat. Mi-a dat anumite ponturi. Pe cine mă pot baza, pe cine nu pot. A primit o

informație anonimă cum că părinții mei ar fi la Vigor, informație despre care știm acum că a venit de la Alpha și profesorul Lambert. Habar n-aveam pe atunci, dar presupun că el îi finanțează campania. Enya dispune de resurse imense. Tot prin ea i-am cunoscut pe Fergus, Lorcan și Lennox.

— Cu alte cuvinte, recrutează Defecți ca să-și facă o mică armată, spun cu amărăciune. Se folosește de noi ca să-și urmărească interesele murdare.

— Are proiecte pentru Defecți. Adună în jurul ei oameni care împărtășesc aceeași viziune. Cu cât suntem mai mulți, cu atât suntem mai puternici. Campania ei are nevoie de tine. Rolul tău este vital. Vrea să te întâlnească, dar nu poate din cauză că ești urmărită de autorități. Enya nu e dușmanul nostru, Celestine. Dimpotrivă, încearcă să ne ajute.

— Știe că am un al șaselea semn?

— Nu, răspunde ferm.

Îl cred.

— Abia acum îmi aduc aminte că am văzut-o în încăierarea de la supermarket.

Carrick înlemnește.

— Lorcan și Fergus erau și ei acolo. Și tu. Nu m-am întrebat niciodată asta, dar ce căutați toți acolo?

Tace mâlc.

— Spune, Carrick.

— Aflaserăm că o să fii acasă la Alpha.

Alpha mă invitase la o întrunire și aveam senzația că mă păcălise. Am fost invitată să urc pe scenă, în fața a sute de oameni, și să-mi spun povestea la microfon. Voiau un discurs care să înflăcăreze spiritele. N-am reușit să scot un sunet. M-am blocat. Nu aveam ce să le spun acelor oameni care

așteptau atât de multe de la mine. Ironia sorții a făcut să fiu salvată tocmai de intervenția Fluierarilor.

— Veniserăm acolo după tine, spune Carrick. Mi s-a părut cea mai bună metodă de a lua legătura cu tine. Bineînțeles că n-am mai putut intra când au apărut Fluierații. După raid, v-am urmărit pe tine și pe bunicul tău. V-am văzut când ați intrat în supermarket.

— Mi-ai întins o cursă la supermarket, spun brusc, iar expresia de pe chipul lui îmi confirmă bănuielile.

Îngaimă o poveste printre bâlbâieli, dar, oricum ar da-o, nu mai are cum să repare cele întâmplare.

— Mi-ai întins o cursă, spun apăsător.

— Trebuia neapărat să te gădesc.

— Puteai să mă bați pe umăr și să-mi zici: *Salut, Celestine. Sunt Carrick, mă mai ții minte?* îl înțep, cu glas tremurând. Nu era nevoie să iscați o încăierare.

— Trebuia să le arăt celorlalți cât ești de bună, cât ești de curajoasă. Enya trebuia să vadă asta. În situații tensionate, te comporti ca o adevărată eroină, Celestine.

— Nu sunt eroină! Sunt doar o fată obișnuită care a procedat așa cum se cuvine. Nu e nimic eroic în gestul meu! spun agasată.

— Am ajuns atât de apăsați de teama de a nu face greșeli, încât nimeni nu mai acționează din instinct. Tu ești o ființă rară. Crede-mă, Celestine, avem nevoie de Enya, așa cum și Enya are nevoie de tine. Trebuia să vadă că meriți să fii sprijinită, că oamenii cred în tine. Fergus și Lorcan s-au convins imediat după evenimentele de la supermarket și, de atunci, te-au susținut fără rezerve. Am vrut ca lumea să vadă cât ești de puternică. Asta nu schimbă cu nimic ceea ce simt pentru tine.

Mi se învârte capul.

— Mi-ai întins o cursă! urlu, lăsându-l pe Carrick mut de uimire. Din cauza ta, din cauza celor întâmplare la supermarket, am fost nevoită să-mi părăsesc familia, adaug cu voce stinsă. A trebuit să fug de lângă oamenii pe care-i iubesc. *Tu m-ai nenorocit.*

— Nu, Celestine, nu! spune și întinde mâinile spre mine, de parcă ar încerca să împlânzească un cal năvălaș.

— Nu ești cu nimic mai presus de Art! răbufnesc cuprinsă de furie și amărăciune.

Am îndurat atâtea numai și numai din cauza lui Carrick. Nu făcusem altceva decât să respect regulile, iar Lorcan și Fergus se așezaseră lângă mine, la coadă. Defecții nu au voie să se adune în grupuri de trei sau mai mulți. Și, pentru a doua oară, viața mea s-a schimbat pentru totdeauna.

— Dacă Enya Sleepwell tot vrea să mă ajute, de ce să nu stăm cuminți până la finalul alegerilor? După ce ajunge la putere, n-are decât să desființeze ea Ghilda, să elibereze Defecții și ce-o mai vrea să facă.

— Așa cum ți-a explicat Raphael, are nevoie de tine ca să convingi lumea că Ghilda merită desființată. Ești singurul Defect care s-a bucurat vreodată de susținerea publicului. Datorită ție, ne percep ca pe niște ființe umane, ne ascultă poveștile, fiindcă singura cale de a schimba ceva este să ne facem poveștile auzite. Cu cât te vânează Crevan mai mult, cu atât oamenii încep să-și pună mai multe întrebări cu privire la motivele lui. Dar, mai presus de orice, tu deții arma care poate produce această schimbare. Ai filmarea. Iar lumea trebuie să o vadă.

Dar nu o am. Un secret pe care i l-am ascuns. Simt că mă aprind la față. Îl acuz pe el de minciună, când eu însămi sunt o mincinoasă. Dar oare minciuna lui nu e mai gravă?

— Enya Sleepwell e doar o altă persoană care vrea să mă folosească pentru a-și promova cauza. Nu pot să am încredere în ea. Încearcă să atragă voturile Defecților pentru a-și propulsa cariera. Cine știe ce-o să facă dacă va fi aleasă prim-ministru? Poate că o să-și încalce toate promisiunile din campanie. Ce-o să se aleagă de mine atunci? Ai dreptate, Carrick. Sunt pe cont propriu. Toată lumea își vede de propriul interes, trebuie să încep și eu să mă gândesc la mine. N-am nevoie de nimeni. N-am nevoie de tine.

Clipește surprins, vizibil ofensat. Ochii i se schimbă din negru în maro, din maro în căprui și apar licăririle verzui.

— Te rog să pleci, spun repede, ca să nu apuc să mă răzgândesc. Mă descurc și singură.

Ies din cameră și îl caut pe Raphael, care, în mod sigur, trage cu urechea la discuția dintre mine și Carrick. Îl găsesc în bucătărie, hrănind bebelușul cu piure de banane.

— Mai sunt patruzeci și cinci de minute până ajung Fluierarii, mă anunță. Tic, tac, tic, tac. Rămâi?

Încuviințez din cap.

— Singură?

Ușa din față se trânteste și se aude motorul mașinii. Acum chiar sunt singură.

29

— Am primit răspunsul, spune vesel și dă lingura înapoi bebelușului, dar mâncarea îi zboară în față, pe masă și prin toată camera, parcă lansată cu catapulta. Bravo, bonsaiul meu mititel! Își felicită fiul pentru îndemânarea demonstrată. Stai liniștită! Celestine, n-ai rămas blocată aici. Am o mașină pe care poți s-o iei. Ai furat-o după ce mi-ai amenințat copilul și m-ai obligat să-ți dau cheile. Nu-i așa, Holly? spune, întorcându-se spre copii.

Fata încuviințează serioasă din cap, cu ochii ei mari și albaștri.

— M-a speriat de moarte, tati! declară copila, pe un ton dramatic, alarmant de credibil, iar ceilalți pufnesc în răs.

— Foarte bine, spune Raphael. Acum, să trecem la treabă.

Ieșim în grădina din spatele casei și ne așezăm la masa cu bănci din lemn, doar noi doi și copacii din jur.

— Cine mai știe de al șaselea semn? mă întrebă.

— Gardienii...

— Mă interesează numele.

— Tina, June, Funar, Bark, Tony, Crevan. Mai era și domnul Berry, spun, apoi fac o pauză. Și Carrick.

Mă privește cu atenție ca să vadă dacă vorbesc serios.

Nimeni nu știa chestia asta despre Carrick.

— Dacă știam asta mai devreme...

— Ce?

— Ideea e că... Carrick are rolul lui în povestea asta. E foarte important. E *martor*, Celestine. Dacă știam asta, nu-l lăsam să plece.

Închid ochii, scot un geamăt și pun fruntea pe masă.

— Iar domnul Berry a filmat totul, continuă el.

— Da, spun, cu nasul în masă. Din camera de observare. Între timp, a dispărut. La fel și gardienii care au fost de față.

Raphael ridică surprins ochii. Din carnetel.

— Și Pia Wang știe de al șaselea semn. Când a început să pună întrebări, a dispărut și ea.

Raphael își scoate ochelarii.

— Ai avut încredere în Pia Wang? mă întreabă, uitându-se la mine de parcă aș fi fost nebună.

— Publică și sub pseudonimul Lisa Life.

Rămâne cu gura căscată.

— Îi căuta pe gardieni ca să-i intervieveze. Pregătea un articol împotriva lui Crevan. Nu mai știi nimic de ea de peste două săptămâni. Mama și tata știu de semn, dar n-au fost de față și habar n-au că mi l-a făcut Crevan. Nu le-am zis. Nu sunt sigură dacă știe și soră-mea, n-am discutat niciodată. Ghilda mi-a lăsat familia în pace. Oarecum. Dar l-au luat pe bunicul ca să-l interogheze acum două zile. El știe de al șaselea semn și știe că mi l-a făcut Crevan.

N-au trecut decât două zile?

— Vor să-l acuze că ajută Defecți. În plus, mai știi și câțiva colegi de școală. M-au răpit, m-au închis într-o baracă, m-au dezbrăcat și m-au fotografiat. E vorba de Logan Trilby, Natasha Benson, Gavin Lee și Colleen Tinder.

La auzul acelor nume, Raphael scapă ochelarii pe masă și mă privește șocat.

— Hai înăuntru.

Îl urmez în bucătărie, unde dă televizorul pe Defect TV. Copiii bombăne nemulțumiți. Știrile sunt prezentate de o înlocuitoare a Piei Wang. O blondă frumoasă, cu buze și obraji roz și lucioși, precum Vrăjitoarea cea bună, care își recită zâmbind discursul înveninat. Pe ecran, apar pozele lui Logan, Colleen, Natasha și Gavin. Fotografia care o

înfățișează pe Natasha e un selfie pe care și l-a făcut imediat după ce și-a mărit buzele. Arată caraghios, ca un pește-balon. Nu mi-e foarte clar de ce mă uit la pozele lor, la fețele alea care zâmbesc prosteste. Par atât de inocenți. Dar eu știu ce se ascunde în spatele acelor măști.

Brusc îmi dau seama despre ce e vorba. Sub fiecare poză, apare un cuvânt.

DISPĂRUT.

30

Au dispărut acum două zile. Părinții habotnici ai lui Logan mă consideră vinovată de dispariția fiului lor. Dau un interviu în exclusivitate pe Defect TV.

Raphael oprește televizorul.

— Șansele nu sunt de partea ta. Zi-mi tu cum să procedez, ținând cont că toți cei care știau despre asta au dispărut, iar tu te-ai certat cu singurul martor existent?

Se uită la copiii lui și, pentru prima oară, îi citesc îngrijorarea pe chip.

Susan ne gonește înapoi afară mormăind:

— Nu vreau să știu nimic. Nu vreau să știu nimic.

Trebuie să îl câștig de partea mea. Trebuie să-i dau mai multe amănunte.

— Judecătoarea Sanchez e de partea mea. Nu mă întrebați cum și de ce, pur și simplu, e de partea mea. Planul meu era să vă găsesc și să vă conving să redeschideți cazul. Când va fi pus în fața înregistrării, Crevan va fi nevoit să anuleze al șaselea semn, făcut pe nedrept. În plus, odată ce a comis o greșală, sigur a comis și altele, iar, din cauza asta, va ajunge el însuși Defect. Va trebui să-și ceară scuze, ceea ce va trezi îndoieli asupra întregului sistem Defect. Crevan va fi umilit, obligat să demisioneze, adică exact ce vrea Sanchez.

Raphael zâmbește și îmi aruncă o privire în care mi se pare că citesc admirație.

— Vrei să-l acuzi pe Crevan că e Defect?

Îmi mușc nervoasă buza de jos.

— Știu că e neconvențional...

— Și eu sunt un om neconvențional. Dar, mai întâi de toate, vreau să văd filmarea.

Ah!

— Avem o problemă, spun, cu un nod în gât. O problemă mare. Nu am filmarea.

Tăcere.

— Soțul domnului Berry *zice* că o am. Mi-a spus asta la telefon, iar Crevan a interceptat convorbirea. Dar nu-i la mine. Habar n-am unde e.

Raphael pare să fie cât pe-acți să mă strângă de gât. Din fericire, se abține. Inspiră și expiră profund de câteva ori.

— Domnul Berry ți-a făcut vreo vizită acasă după proces? mă întrebă.

— Nu.

Primele zile au fost dificile. Am dormit aproape tot timpul din cauza analgezicelor, dar sunt sigură că nu a venit în vizită. I-aș putea număra pe degetele de la o mână pe cei care au venit în vizită. Doctorul. Angelina Tinder.

— Tina a trecut pe la noi, îmi amintesc deodată. Era unul dintre gardieni. Un gardian cumsecade.

— Înseamnă că *ea* ți-a dat filmarea.

Îmi trec o mulțime de gânduri prin minte. Rememorez evenimentele de acum opt săptămâni. Am senzația că a trecut o eternitate de atunci.

— Nu. Mi-a adus brișe făcute de fiica ei. Îmi amintesc că mi s-a părut un gest egoist din partea ei, fiindcă nu aveam voie să mănânc. O singură delicată pe săptămână, iar o brișă depășește aportul caloric permis.

— A pus ceva în brișe, sugerează Raphael.

— Nu. I le-am dat fratelui meu.

Mă ridic și mă plimb de colo colo.

— Cred că aș fi observat dacă înghițea o... o... nici nu știu ce. Până la urmă, domnule Angelo, noi ce căutăm de fapt? Un fișier? Un CD? Un cip?

— Bănuiesc că e vorba de un stick. Sau de cardul de memorie din telefonul domnului Berry.

Mai am un sfert de oră și trebuie să plec.

— Sigur ți-a mai dat ceva.

— Nici măcar n-am dat ochii cu ea, spun și îmi storc creierii în căutarea vreunui detaliu. Mă simțeam rău. Mama n-a lăsat-o să intre la mine. I s-a părut nepotrivit.

— Chiar așa și era, nu? spune Raphael gânditor. A fost o vizită total nepotrivită și riscantă pentru ea. Trebuie să fi avut un scop precis. E foarte probabil să-i fi dat filmarea mamei tale.

— Mai era un glob de cristal, îmi amintesc brusc. Un glob în care se afla miniatura Castelului Highland. Când îl agitai, cădeau fulgi roșii ca o ninsoare de sânge. Mi s-a părut cel mai oribil cadou pe care îl puteam primi după câte îndurasem. Chiar m-am întrebat ce i-a venit de mi l-a dat.

— Acolo e, spune Raphael și se ridică. E în glob. Unde-i globul?

Îl privesc deodată cu suspiciune și mă întreb dacă pot avea încredere în el. I-am spus totul, poate i-am spus mai mult decât trebuia. Dacă rămân fără filmare, sunt pierdută.

Mă prefac dezamăgită. Pun capul pe masă. Storc ușor câteva lacrimi. Oricum mai aveam puțin și izbucneam în plâns.

— L-am aruncat. L-am aruncat de un perete. S-a făcut țândări. Mama l-a aruncat la gunoi. Au trecut câteva luni de atunci. S-a dus.

Raphael e furios, dar pare să mă creadă. În tot acest timp, nu mă gândesc decât cum să pun mâna pe glob. Dacă sun acasă, sunt sigură că vor intercepta convorbirea. Crevan a aflat despre filmare după ce a ascultat discuția dintre mine și soțul domnului Berry. Cât de naivă eram pe atunci!

În zece minute trebuie să plec.

Raphael pare neliniștit. Se așază încet pe bancă.

— Gândesc neconvențional. Trăiesc neconvențional. Astea sunt atuurile mele, Celestine. Un om ca mine nu ajunge până la vârsta asta fără să se fi călit și să fi luptat. Când ești adolescent, nu e lucru mai cumplit decât să fii diferit de ceilalți. Cu cât înaintezi în vârsta, realizezi că asta e, de fapt, arma ta, armura ta, punctul tău forte. Darul tău. În cazul meu, acesta este gândirea creativă, adică să faci exact acel lucru pe care crezi că *nu* trebuie să-l faci.

— Și care e acela?

— Tu ce faci de două săptămâni încoace?

Mă încrunt și meditez la întrebare. Fug, mă ascund, bocesc, îmi plâng de milă. Îmi pierd virginitatea, deși sunt sigură că nu la asta se referă. Mă uit la el, temându-mă de ce îmi va spune.

— Mă feresc de Crevan.

— Exact. Iar acum e momentul să dai piept cu el.

31

Odată planul stabilit, Raphael intră în casă ca să-mi aducă cheile de la mașină. Și-a lăsat telefonul pe masă. Îl iau. După ce le-am sunat pe judecătoarea Sanchez și pe Fluierarul Kate de pe mobilul meu secret, nu vreau s-o sun și pe Juniper tot de pe el. E posibil să fi fost interceptat între timp. Am aflat de la bunicul că Juniper lucrează la o cafenea din oraș. E ciudat să vezi cum alții încearcă să-și vadă de viețile lor, cum sunt forțați să meargă mai departe, în timp ce a mea stă pe loc.

Persoana acuzată că este Defect trebuie să-și angajeze un avocat care să o reprezinte. În cazul în care este găsită nevinovată, Ghilda plătește cheltuielile de judecată, în caz contrar, le plătește Defectul. Domnul Berry era cel mai bun și mai scump avocat din cadrul Ghildei și îmi dau seama că onorariul său a lăsat o gaură adâncă în economiile părinților mei.

Pe lângă asta, mama, care este fotomodel, a pierdut o parte din contracte, iar la altele a renunțat de bunăvoie, nemaidorind să reprezinte standardele de perfecțiune pe care le promovau respectivele companii. Nu cred că mai primește bani de undeva. Tata lucrează ca editor la News24, dar sunt convinsă că e la mâna noului manager, Candy Crevan, sora lui Crevan. Nu-i va permite tatei să ia nici cea mai mică decizie, mai ales când fiica lui e nelipsită din jurnalele de știri.

Așadar, Juniper s-a angajat. E vară, deci amândouă am fi fost oricum nevoite să ne luăm slujbe sezoniere, înainte de a pleca la universitate, dar îmi dau seama că situația e destul de tensionată acasă. Cu toate că Juniper e mai mare decât

mine, diferența dintre noi nu este nici măcar de un an, iar lumea crede că suntem gemene. În săptămânile în care presa forfotea în fața casei noastre, Juniper m-a înlocuit deseori, am aruncat-o în ghearele fotografiilor, ca să mă pot furișa pe ușa din dos. Totuși, oricât de mult am semăna fizic, ca personalitate suntem diametral opuse.

Eu iubeam școala și eram o elevă strălucită, Juniper o detesta și trebuia să facă eforturi mari din cauza dislexiei. Eu aveam o gașcă de prieteni, Juniper avea o singură prietenă bună. Eu eram încrezătoare, Juniper, mai timidă. Și, cu toate că eu luam note mai bune, Juniper a fost dintotdeauna mai deșteaptă decât mine. Era mai perspicace, judeca mai bine oamenii și situațiile, de parcă, observând de la distanță ce se întâmpla în jur, învăța mai multe decât mine, care aveam o viață socială activă.

Juniper nu se ferea să-și exprime tranșant opiniile de câte ori venea Crevan în vizită. Mi s-a părut mereu că e la fel de obsedată de teorii conspirative ca bunicul. În ziua aceea, în autobuz, parcă am schimbat rolurile, ea ar fi trebuit să-l ajute pe bătrânul Defect. Din anumite puncte de vedere, cred că ar fi mai fericită dacă ar fi Defectă, fiindcă s-a simțit dintotdeauna marginalizată de societate. Pentru Juniper, statutul de Defect ar fi aproape o distincție. Am atâtea de învățat de la ea. Mi-e atât de dor de ea.

Când stăteam la bunicul, am sunat-o de două ori la cafenea. Mi-a răspuns o singură dată. Nu voiam decât să îi aud glasul, n-am scos niciun sunet de teamă să nu-i fac necazuri, deși știam că, dacă Ghilda s-ar uita pe desfășurătorul convorbirilor bunicului, nu li s-ar părea ciudat că-și sună nepoata la serviciu.

— Coffee House, îmi răspunde o voce de bărbat.

— Cu Monica, vă rog.

Aflasem și că și-a schimbat numele. Nimeni nu e dispus să angajeze o persoană a cărei soră se află pe lista celor mai căutați infractori. Monica și Veronica erau numele pe care ni le alesesem când eram mici. Ne îndesam perne sub tricouri și ne prefăceam că suntem două doamne grăsuțe care dețin o cofetărie. Stăteam ore în șir și făceam prăjiturele din noroi în grădina din spatele casei și le serveam unor clienți imaginari și, deseori, lui Ewan care voia să le mănânce, spre amuzamentul nostru și spaima mamei.

— Discuțiile personale sunt interzise, mă anunță el.

— I-a murit bunica! mă răstesc și bărbatul lasă repede receptorul.

— Alo? spune Juniper cu o voce îngrijorată.

— Bună, Monica. Sunt Veronica, de la cofetărie.

Tace câteva secunde.

— Chiar tu ești? spune în șoaptă.

— Da, răspund și mă podidesc lacrimile.

Am atâtea să-i povestesc surorii mele, dar mi-e teamă să nu-i dezvălui mai mult decât trebuie. Timpul mă presează, trebuie să plec imediat, înainte să se întoarcă Raphael și să vină Fluierarii.

— O, Doamne. Ești bine?

— Da, dar am nevoie de ajutorul tău. Îmi trebuie ceva din casă. Poți să mi-l aduci?

— Încerc, șoptește ea. E greu. Vin mereu pe la noi. Fac percheziții. Femeia aia a luat tot ce aveai în cameră. Îmi pare rău, dar n-am avut cum s-o oprim.

Ghicesc imediat la cine se referă. Mary May.

— A doua zi după ce-ai fugit, a venit și ți-a răscolit dormitorul și, după faza cu bunicul... *a luat* absolut totul. Toate lucrurile tale. Caută ceva. De multe ori, mi se pare că nici măcar nu e vorba de tine, ci de altceva.

— Ai dreptate, îi spun scurt. Unde le-a dus?

— Nu știu, dar nu era îmbrăcată în uniformă și a venit cu mașina personală. A pus totul în saci menajeri și a plecat.

A făcut-o după ce l-au arestat pe bunicul și nu m-au găsit la fermă. Deci, s-a întâmplat acum două zile. Dar încă mă caută, ceea ce înseamnă că n-au găsit filmarea. Sper doar să nu fi aruncat globul la gunoi. Cunoscând-o pe Mary May, e puțin probabil s-o fi făcut.

Aud pașii lui Raphael și mă grăbesc să închei conversația.

— Mi-ai fost de mare ajutor, spun în grabă. Te iubesc.

Închid și pun telefonul la loc pe masă.

— I-am spus secretarei lui Crevan să-l anunțe să mă sune imediat ce se întoarce, zice Raphael și îmi pune un pahar cu apă în față. O să-și dea seama despre ce e vorba, sigur l-au avertizat că ai venit aici. Iar orice apel de la mine are prioritate.

Pare speriat de lupta la care s-a angajat. Ori de persoana împotriva căreia s-a angajat și lupte – judecătorul Crevan.

N-am de gând și aștept până când sună Crevan ca să fiu o țintă ușoară pentru Fluierari. Nu mai știu în cine să am încredere. Dar, în loc să-mi bat capul cu incertitudini, mai bine mi concentrez pe ceea ce este sigur.

Știu în cine *nu pot* avea încredere.

Știu exact cum să dau de Crevan cu un singur apel.

32

— Art, spun, cu telefonul la ureche, în timp ce cobor pe drumul denivelat de munte, în Mini Cooper-ul lui Raphael.

Îmi bate inima cu putere, o simt vibrându-mi în urechi, cu o furie nestăpânită. Îmi vine să-i strig: Știu ce-ai ajuns!

— Celestine? întrebă mirat. Stai o clipă.

Se aude ca și cum s-ar mișca, fie departe de urechile curioșilor, fie spre urechile curioșilor, habar n-am.

— Bună, spune, într-un final.

Nu observ dacă peisajul s-a schimbat sau nu, fiindcă mașina gonește nebunește pe munte. Oricum nu-mi pasă. Pun telefonul pe difuzor și apuc volanul cu ambele mâini, ca să nu-mi scape.

— Unde ești? mă întrebă printre zgomotele de fundal.

— Trebuie să ne vedem, îi spun pe un ton hotărât, concentrându-mă la drum. Vreau să-ți arăt ceva.

— Ce?

— O filmare. Cu mine și tatăl tău.

— Poftim? Ce tot spui acolo? Despre ce filmare e vorba?

— Ne vedem peste două ore. La locul nostru obișnuit.

— Bine, spune după câteva secunde de gândire.

Închid.

Carrick avea dreptate dintr-un punct de vedere. Art e momeală. Și este perfect pentru următorul meu plan.

33

Mă ascund în vârful dealului, la adăpostul întunericului. Mi-e greață. Înainte să plec, Susan a insistat să mănânc ceva cu gust nedefinit, ca să mai prind putere, dar care stă acum să se revolte în stomacul meu. Aștept pe culmea cu vedere la oraș, vechiul loc al întâlnirilor mele nocturne cu Art. E prima oară când ajung înaintea lui, îl găseam mereu așteptându-mă; încă un indiciu că rolurile noastre s-au inversat.

Secera lunii e sus pe cer, nu mai e aceeași lună plină și perfectă de la ultima noastră întâlnire, noaptea în care mi-a dăruit brățara de gleznă cu trei cercuri, simbol al armoniei geometrice, al perfecțiunii, noaptea de dinainte ca viața mea să se schimbe pentru totdeauna. Mă gândesc cum eram atunci și realizez cât eram de naivă, mă credeam atotștiutoare, îmi imaginam că pot planifica totul, că nu există problemă de nerezolvat, că totul este alb și negru. Îmi imaginam că pot avea încredere în oameni.

Încă port brățara de gleznă de la Art. O singură dată mi-a trecut prin minte s-o rup și s-o arunc – momentul în care l-am văzut îmbrăcat în uniformă de Fluierar. Dar, precum cel de-al șaselea semn imprimat adânc în coloana mea vertebrală, brățara asta îmi dă putere. Acum știu că am primit-o de la un Fluierar, fiul celui care m-a înfierat. Iar asta mă face Perfectă. Toți sunt o adunătură de ipocriți.

Aud trosnet de pași pe pietriș și mă retrag. Blugi, un hanorac de culoare închisă, o claie de păr cârlionțat, ochii blânzi, buzele care par mereu să rostească vreo glumă. Art. Trebuie să mă conving că e singur. Îl las să aștepte un minut, apoi două. Nu se vede nimeni altcineva. Deocamdată.

Ies la lumină.

— Bună, îmi spune, parcă speriat de mine.

Mă măsoară din cap până-n picioare. Se uită în jur, temându-se să nu-l vadă cineva. Mă întreb dacă o să țâșnească și Crevan de undeva și o să mă prindă acum sau o să aștepte să terminăm discuția. Dacă misiunea lui Art este să scoată informații de la mine sau dacă își dă măcar seama că se folosesc de el. Săracul Art, mi-e un pic milă de el, fiindcă e prins la mijloc în toată afacerea asta. Dar mila dispare rapid. El singur a ales tabăra greșită.

— Bună, spun, pe un ton mai blând decât mi-aș fi dorit.

Aud pași în spatele lui și mă pregătesc de ce va urma. Spre surprinderea mea, mă încearcă o oarecare dezamăgire că nu am apucat să petrec câteva clipe cu Art. Nu apare vreun echipaj numeros, nici vreo trupă speciali de Fluierari în echipament de intervenție. E doar Crevan, așa cum mă bănuiam. Eram sigură că nu o să vină însoțit de o armată ca să discute despre filmare. Nu vrea să afle cineva despre ea. Poartă blugi, hanorac, e un fel de Art mai bătrân, într-o vizită neoficială.

— Tată! exclamă Art, întorcându-se brusc.

Mă bucur să văd că este sincer surprins.

— Ce cauți aici? îl întreabă apoi furios. M-ai urmărit?

— Am primit mesajul de la tine, îmi spune Crevan, cu un aer superior, fără să-l bage în seamă pe Art.

După care, îi pune o mână pe umăr.

— Du-te acasă, fiule. Mă ocup eu de aici încolo.

— Ce se întâmplă? Despre ce mesaj e vorba?

— Îmi pare rău, dar dacă te-ai făcut Fluierar, toate convorbirile tale sunt interceptate de oamenii de la castel. Apelul de la Celestine ne-a atras imediat atenția. Discutăm mai târziu, îi spune pe un ton ferm, apoi se întoarce spre mine. Art nu mai poate pierde nopțile ca pe vremuri. Noua

slujbă nu-i mai permite, îmi explică, iar colțurile ochilor i se încrețesc într-un zâmbet.

Mă uit furioasă la Art.

— Cred că ești mândru de fiul tău. A ajuns exact ca tine.

Art lasă ochii în pământ. Abia așteaptă să plece de lângă mine, acum că știe că am aflat despre înrolarea lui în rândurile Fluierarilor. Ne aruncă o privire și se face rapid nevăzut.

— Ce ironie ca tocmai eu să am de câștigat de pe urma infrajecțiilor tale! Datorită lor mi-am recăpătat fiul. Suntem mai apropiați ca oricând, spune Crevan și face un pas spre mine.

Vântul aduce cu sine un parfum cunoscut de mentă. Ori de antiseptic. Nu-mi dau seama. Poate că mestecă gumă. Poate că îmi amintesc mirosul din viața anterioară, când eram prieteni cu Crevan, aproape ca o familie.

— N-ar fi călcat nicicând pe urmele mele dacă nu-l trădai, dacă nu ajungeai fugară.

Îmi vine să mă năpustesc spre el, să-l lovesc cu pumnii și picioarele, să urlu la el, să-i adresez cele mai abjecte înjurături, dar știu că n-ar avea niciun efect. Este impenetrabil. Orice simpatie sau sentiment de afecțiune mi-ar fi purtat cândva a dispărut de mult. Acum cred că stă ore întregi și se gândește cum să mă distrugă, cum să distrugă relația pe care o am cu fiul lui.

— Ziceai să vrei să-i arăți ceva lui Art, spune, încântat de expresia de pe fața mea. Presupun că e vorba despre așa-zisa filmare. Dă-mi-o.

Se străduiește să pară calm, dar îmi dau seama că e agitat. De două săptămâni, răscolește țara în căutarea ei.

Zâmbesc.

— Chiar îți imaginezi că o s-o iau la mine?

Îi dispăre zâmbetul de pe buze.

— L-am sunat pe Art, *tocmai în ideea* că îți va spune că urmează să ne întâlnim. Crezi că nu știam că e Fluierar? Normal că știam. Dar nu mă gândeam că n-o să-ți spună. Se pare că relația tată-fiu de care vorbeai nu e chiar atât de puternică pe cât credeai, spun bucuroasă că îl pot răni. M-am schimbat mult de când m-ai înfierat. M-am deșteptat. Ironia sortii face ca și eu să fi avut de câștigat de pe urma ta.

Se întunecă la față în momentul în care realizează că mi-a făcut jocul.

— N-am venit aici ca să-i arăt filmarea lui Art. Am venit să vorbesc cu tine. Am venit să-ți spun că ai făcut o mare greșală. Dar cred că ți-ai dat seama și singur. Încerci să mușamalizezi totul, dar nu reușești. Gardienii, elevii, o jurnalistă, un avocat... nu ți se pare că ai întrecut măsura? Ai impresia că toate astea o să treacă neobservate? Că nimeni n-o să pună lucrurile cap la cap? Nu poți înfiera pe toată lumea, Bosco.

— Crezi că o amărâtă de filmare o să conteze prea mult? râde Crevan.

— Sunt convinsă. Pentru că știu ce conține. Ai uitat că am fost de față? Și văd că te dai peste cap s-o găsești și să mă prinzi. Ești speriat. Realizezi și tu că minciunile nu te mai pot salva de data asta. Când vor vedea filmarea, oamenii își vor da seama că ești o bestie. Un monstru nestăpânit pe mâna căruia nu mai poate fi lăsată o asemenea putere.

Înghite în sec, prefăcându-se că nu-i pasă de cuvintele mele, dar eu știu că-l macină. Nimeni nu îndrăznește să-i vorbească așa.

Trag aer în piept.

— Pot să te scap de problemă. Îți dau filmarea, dacă recunoști că nu sunt Defectă. Că ceea ce am făcut în autobuz

nu a fost o greșeală. Căiește-te, Crevan, spun, repetând ceea ce mi-a spus în Camera Însemnării.

Pare surprins.

— N-aș face în veci așa ceva. Dacă fac asta, toți Defecții îmi vor cere același lucru.

— Accepți sau nu, zic, ridicând din umeri.

Oftează. Îi cad umerii, bagă o mână în buzunar, iar cu cealaltă se freacă obosit pe față.

— Bine. Cum vrei tu.

Rămân șocată de viteza cu care acceptă. Sfatul lui Raphael a dat roade, dar trebuie să bat fierul cât încă e cald.

— Mai e o persoană pentru care vreau să faci același lucru. Carrick Vane.

Cu toate că m-a mințit despre relația lui cu Enya Sleepwell, asta nu șterge ce s-a întâmplat între noi, experiențele prin care am trecut amândoi la castel și ce-am trăit aseară în baraca lui. M-a rănit, dar el a crezut în mine mai mult decât oricine altcineva și tocmai asta m-a ajutat să ajung până aici. Este meritul lui.

Crevan se uită la mine cu ochii mijiți. Încerc să mă țin tare. Sunt ușor panicată că am divulgat numele lui Carrick și legătura dintre noi.

— Dă-mi filmarea, *toate copiii* existente și fac ce-am promis pentru tine și prietenul tău. Dar am și eu o condiție. Trebuie să părăsiți amândoi țara. Nu vreau să mai aud de voi. Dacă puneți vreodată piciorul înapoi în Humming, o luăm de la capăt.

Sunt absolut șocată că s-a rezolvat atât de ușor. Să părăsesc țara? Nicio problemă. Să fiu liberă? Mai întrebi.

— Toată afacerea rămâne între noi. Nimeni nu trebuie să afle că v-am anulat sentințele. Veți fi liberi. Autoritățile locale vor ști, dar nu și publicul. Totul rămâne secret.

Exact același lucru s-a întâmplat și cu ultimul caz al lui Raphael Angelo. Dacă accept, înseamnă că nimeni nu va putea invoca cazul meu pentru a-și recăpăta libertatea. Nu îl vom putea acuza pe Crevan că e Defect. Enya Sleepwell nu mă va putea folosi în campania ei, iar drepturile Defecților vor avea de suferit. Sanchez nu va putea să-l înlăture pe Crevan de la putere.

Dar voi fi liberă.

Îmi vin în minte vorbele pe care mi le-a spus Cordelia când eram la Vigor. „Ce lider e ala care îi sacrifică pe alții în folosul sau?”

— Nu, spun pe un ton șovăitor. Nu pot accepta o asemenea condiție.

Crevan țâțâie dezaprobat.

— Cât pe ce să reușești, Celestine.

Vigilența mă trădează. Sunt mult prea pătrunsă de consecințele deciziei mele, încât reacționez cu întârziere. M-am crezut deșteaptă, dar nu sunt suficient de deșteaptă. Crevan scoate mâna din buzunar și îmi înfige un ac în pulpă. Mă prăbușesc la pământ.

34

Mă trezesc pe un pat de spital. De jur-împrejur văd doar draperii albe, pereți albi, tavan alb, cearșafuri albe, lumină orbitoare de neon. Clipesc. Sunt îmbrăcată într-o cămașă roșie de spital.

Încerc să mă ridic în capul oaselor, dar nu reușesc. Partea superioară a corpului e înțepenită, dar se mișca, brațele și trunchiul răspund la comenzi, însă de la mijloc în jos nu simt nimic. Nicio senzație. Sunt paralizată!

Mă zbat și gem de atâta efort. Mă dezvelesc și încerc să-mi ridic picioarele cu ajutorul mâinilor. Deși sunt grele, reușesc să le mișc, dar nu simt absolut nimic. Le lovesc, le plesnesc, încerc să le fac să reacționeze, să le oblig să mă asculte.

Draperia e trasă într-o parte și tresar speriată. Dau cu ochii de Tina.

Tina, gardianul care fost lângă mine în Camera Însemnării, gardianul care a dispărut. Gardianul despre care *credeam* că a dispărut odată cu ceilalți. Poartă uniformă de Fluierar și toate certitudinile de până acum încep să se spulbere. Teoria convenabilă potrivit căreia ea era de partea mea și îmi adusese filmarea pe ascuns, iar Crevan o făcuse dispărută, toate acestea se năruiesc. Ea e dușmanul.

Tina se uită la mine și duce un deget la buze, făcându-mi semn să tac.

— Ți-a făcut o injecție ca să te paralizeze, îmi șoptește. Vor să-ți facă o grefă de piele ca să ascundă al șaselea semn.

— Ce? zic eu printre dinți.

— Șșșt. Ghilda a chemat-o pe doctorița Greene ca să efectueze operația. Îmi pare rău, Celestine. Situația e mai mult decât încurcată.

— Credeam că ai dispărut. Mi-am făcut griji pentru tine.
Se apropie de pat și mă prinde de mână.

— Ne-a amenințat pe mine și pe fiica mea. Am văzut ce-au pățit ceilalți. N-am putut să... spune, cu lacrimi în ochi. Am încercat să te ajut pe cât mi-a stat în putință. Ai găsit filmarea pe care ți-am adus-o?

— În globul de cristal?

Tina se luminează la față de ușurare.

— Funar i-a adăugat un postament fals. Nu știam dacă o să-ți dai seama, dar el era sigur că o să te prinzi. *E fată isteată*, așa mi-a zis, spune Tina, zâmbind. Mă gândeam să-ți las un bilețel, dar mi-a fost teamă să nu ajungă în mâinile cui nu trebuie. N-am avut cum să iau legătura cu tine și nu eram sigură dacă o s-o găsești.

— M-am prins prea târziu. Mary May a luat toate lucrurile din dormitorul meu. Nu cred că știe că e în glob, altminteri n-aș mai fi aici. Unde-o fi pus globul?

— Nu știi, spune, cu o privire speriată.

Dacă Fluierarii descoperă filmarea ascunsă în glob, Tina o să aibă mult de suferit.

— Te rog, Tina, află unde îl ține.

Se deschide ușa.

Tina se întinde spre mine. Am impresia că vrea să-mi tragă o palmă, dar îmi împinge capul înapoi pe pernă și îmi pune mâna pe pleoape ca să închid ochii.

— Nu s-a trezit încă, doamnă doctor Greene, spune pe un ton calm.

— Doamne, n-am văzut om care să doarmă atâta!

— Presupun că e epuizată după cât a fugit, explică Tina.

I se simte compătimirea în glas.

— Hm, spune doctorița Greene sceptică. Ești sigură că nu ia vreun tratament?

— N-am de unde să știu, răspunde Tina prudentă. Nu mi s-a cerut decât să o supraveghez.

— În general, o asemenea operație se pregătește cu câteva săptămâni înainte, ca să fim siguri că medicația nu afectează coagularea sângelui.

Îi vorbește Tinei cu neîncredere, parcă așteptând să admită ca m-a drogat.

Se lasă o tăcere apăsătoare. Cele două femei se uită la mine.

— Discutați cu judecătorul Crevan.

— Am discutat deja.

Știu amândouă că insistențele sunt inutile.

Mă străduiesc să respir regulat. Îmi vine în minte momentul în care m-am ascuns sub pământ, în groapa de gătit. Cel puțin, acum am aer. Lucrurile încep să se mai îndrepte. Deși paralizia e ceva nou pentru mine.

— Ai văzut semnul? întrebă în șoaptă doctorița Greene.

— Am asistat la înfierare.

— Nu-mi vine să cred că fata și-a făcut-o cu mâna ei. Cum a reușit să ia instrumentul de înfierare de la gardian? Credeam că Defecții sunt imobilizați.

— Poftim? întrebă Tina surprinsă.

— Judecătorul Crevan mi-a spus că n-ați reușit s-o împiedicați să se înfiereze singură.

Tăcere.

— Trebuie să îndepărtăm stigmatul cât mai rapid. Acuzațiile pe care fata i le aduce judecătorului Crevan ar putea avea urmări grave. Știai că le spune tuturor ca *el* i l-a făcut? Nici nu mă mir că a fost atât de disperat să o găsească.

Tina nu scoate o vorbă.

— Așa s-a întâmplat, nu? întrebă doctorița ezitantă.

— S-a trezit? răsuna vocea lui Crevan dând buzna în salon.

— Nu încă, domnule judecător, răspunde doctorița Greene speriată.

— Chemați-mă imediat ce se trezește. Nu vreau să-i tulbure și pe alții cu minciunile ei.

— Am înțeles, domnule judecător, spune repede Tina.

— Totul e în ordine? Sunteți mulțumită de sala de operații, doamna doctor?

— Da, domnule judecător. Dacă îmi permiteți să întreb, ce este unitatea aceasta? Nu știam de existența ei.

— E nou construită. Secret de stat, doamnă doctor.

După glasul lui, îmi dau seama că zâmbeste și îmi imaginez expresia de pe chipul lui. Și eu îl consideram un bărbat chipeș, înainte să-și dea arama pe față.

— Dacă îmi permiteți, aș vrea să examinez cicatricea înainte de operație, spune doctorița pe un ton ferm.

Cu ajutorul Tinei, mă răsucește pe o parte. Sper ca Crevan să nu urmărească scena. Doctorița Greene scoate un murmur șocat.

— Ah, cred că a durut groaznic. De ce s-ar tortura o tânără în halul ăsta?

— Cine-i poate înțelege pe Defecți? Mai discutăm după operație, doamnă doctor, spune Crevan. Trebuie să mă pregătesc pentru afurisitul de interviu pe care m-a rugat prim-ministrul să-l dau înainte de alegeri. Trebuie să dovedesc publicului că nu sunt lupul cel rău, cum mă prezintă Partidul Vital.

Glumește ca să nu pară îngrijorat.

Dacă guvernul i-a cerut să acorde acest interviu, înseamnă că a dat de bucluc. Răul trebuie îndreptat cumva.

— Ah, da, am auzit că veți fi intervievat de Erica Edelman. E o... ezită doctorița, căutându-și cuvintele, ziaristă pricepută. Mult noroc.

— O să-mi trebuiască, spune Crevan. Cred că vrea să mă desființeze, dar o vrăjesc eu cumva.

Iese din cameră și pașii i se stâng în depărtare.

— Ce presupune operația? Întreabă Tina îngrijorată.

— Când Celestine se trezește, o să-i punem o perfuzie în braț, pentru a-i administra anestezicul și lichide. O să-i injectez medicamentul în perfuzie. Celestine va adormi și nu va simți nici cea mai mică durere. Voi face o grefă de grosime parțială, adică voi preleva piele de pe interiorul coapsei și o voi sutura peste semn. Apoi voi pansa zona din care a fost prelevată pielea. La final, pacienta va fi transferată în salonul de recuperare, unde i se vor administra calmante și va fi îngrijită corespunzător. Va trebui ținută sub observație câteva zile, ca să fiu sigură că zona donatoare și grefa se vindecă bine. Nu are voie să facă efort fizic trei sau patru săptămâni. Zona donatoare se va vindeca după două-trei săptămâni.

— A mai trecut prin asta când a trebuit să-și trateze rănilor, spune Tina încet.

— Iartă-mă că-ți spun asta, dar pari... pari sincer îngrijorată pentru ea. Chiar ușor atașată de ea, aș îndrăzni să spun.

— E de-o vârstă cu fata mea, explică Tina. Când mă uit la ea, îmi văd fiica.

— Interesant, spune doctorița. Vorbești exact ca ea.

— La ce va referiți?

— Am urmărit procesul lui Celestine. A declarat că motivul pentru care l-a ajutat pe bătrân a fost că îi amintea de bunicul ei.

— Se numește empatie, spune Tina. Mă tem că oamenii încep să uite de ea.

— Nu toți, spune doctorița Greene.

Îi aud pașii scârțâind pe linoleum, după care, rămân singură cu Tina.

— Ai cel mult o oră să fugi de aici, îmi șoptește imediat Tina la ureche. Dacă mai zăbovești, doctorița Greene o să-l ia pe Crevan la întrebări și o să aibă numai neazuri. Mă duc să-mi iau o cafea. Am lăsat cheile de la mașină lângă geantă, pe scaunul din colț. E afară, în parcare. Le distrag eu atenția celorlalți. Mai mult de-atât nu pot face, Celestine, adaugă, parcă cerându-și scuze.

Pleacă repede, înainte să apuc să-i mai cer vreo favoare. Ceea ce aș fi făcut.

Nu pierd nicio clipă. Mă sprijin în coate ca să mă ridic. Mă agăț de draperie ca să cobor din par, dar sunt prea grea și o smulg din inele. Mă prăbușesc cu un geamăt pe jos, mă lovesc la coapsă, posibil și la picioare, dar nu le simt când se izbesc de podea. Mă răsucesc pe burtă, încerc să ignor durerea de la nivelul abdomenului și mă târăsc pe coate, trăgându-mi picioarele inerte după mine.

Îmi simt corpul greoi, ca un leș, nu vrea să mă asculte câtuși de puțin. Transpir imediat din cauza efortului și alunec pe podeaua lustruită. Nu simt nimic. Habar n-am unde mă aflu, am doar lenjeria intimă pe sub cămașa roșie de spital, abia reușesc să ajung la ușa salonului, darămite să fug din clădire. Un lucru știu sigur, nu sunt la Castelul Highland.

Ajung la scaunul pe care se află geanta din piele neagră a Tinei și întind mâna după cheile de la mașină.

Mi-l imaginez pe Crevan că intră peste mine, că mă vede întinsă pe jos, târându-mă ca melcul la picioarele lui.

Absolut neajutorată și neputincioasă, așa cum își dorește. Gândul ăsta îmi dă mai multă putere și reușesc să mă târăsc mai repede.

E o deschizătură între ușile duble, vâr mâna și trag, fericită că nu trebuie să mă întind până la clanță, ceea ar fi fost imposibil. Tina și-a făcut datoria cu vârf și îndesat. Arunc o privire pe coridor. E gol. Se aud râsete din camera personalului, de la capătul holului.

— Aici e când a făcut primii pași, spune Tina pe un ton trist. Nu-mi vine să cred cum a trecut timpul. Săptămâna asta, fata mea împlinește optsprezece ani.

— Ah, ce drăguț, răsună voci de femei.

— Vino încoace, Jason, haide să-ți arăt și ție pozele, spune Tina.

Bărbatul care monitorizează camerele de supraveghere își părăsește postul.

Nu există lucru care să distragă mai bine atenția unui grup decât un album de fotografii. Nimeni nu are curajul să plece, de teamă să nu o jignească pe mama atât de mândră de copilul ei.

Exact când mă pregătesc să ies pe hol, aud Defect TV urlând din camera de vizavi. Difuzează mult așteptata dezbatere dintre liderii de partid.

— „Compasione și rațiune” este sloganul de campanie al Partidului Vital, ceea ce dovedește că o minte limpede și un suflet bun formează o combinație redutabilă, declara Enya Sleepwell de pe podium.

— Cuvinte preluate din gura unui Defect, ceea ce dovedește că Enya Sleepwell e în cărdășie cu Defecții, ripostează premierul Percy.

— Interesantă remarcă, Percy, ținând cont că eu îl citam pe Nelson Mandela.

Enya-Percy, 1-0.

Mă târăsc până la camera de vizavi și văd câteva fotolii. Alți oameni, pacienți, toți îmbrăcați în cămăși roșii de spital. Alți Defecți. M-ar putea ajuta.

— Scuzați-mă, șoptesc, intrând în cameră. Am nevoie de ajutor.

Stau toți cu spatele, niciunul nu se întoarce spre mine. Poate ar fi mai bine să plec, dar, dacă reușesc să conving o persoană să mă ajute, ne putem ajuta reciproc să scăpăm de aici. Nu-mi fac iluzii că aș putea conduce în starea în care îmi sunt picioarele, dar, la nevoie, voi încerca. Numai că totul ar merge mai ușor și mai repede dacă m-ar ajuta cineva. Îi strig din nou, mai tare de data asta, dar ori nu mă aud, ori mă ignoră, fiindcă nu vor să mă ajute. Mă ridic în cel mai apropiat fotoliu, cu fața și spatele pline de transpirație.

— Mă scuzați, am nevoie de...

Mă opresc imediat.

Mă trec toți florii.

Bărbatul de pe scaun e domnul Berry.

35

— Domnule Berry, murmur printre dinți, ca să-i atrag atenția.

Ochii săi neînsuflețiți rămân ațintiți la televizor, și nu din cauză că ar fi prea captivat de dezbatere. Are acea privire de om drogat. Pare bătrân, chipul îi este mai tânăr decât restul corpului, dar nu ca altădată, în lipsa fondului de ten și a fardului de obraz obișnuite, iar gâtul parcă abia reușește să-i susțină capul.

Mă uit la scaunul vecin și o văd pe Pia Wang. Frumoasa Pia Wang, care a încercat doar să mă ajute, are aceeași privire pierdută, părul prins la spate și unsuros, de parcă nu l-ar mai fi spălat de câteva săptămâni. Mi-e frică să mă uit la ceilalți, dar nu am încotro. Înaintez spre rândul din față și dau cu ochii de gardieni. Funar, cel care m-a înfierat, Bark, June și paznicul Tony, toți cei care au fost de față.

Pe primul rând, se află colegii mei de școală, Natasha, Logan, Gavin și Colleen. Mă uit la ei, îmbrăcați în cămășile roșii, neputincioși, complet schimbați de la ultima noastră întâlnire, când m-au legat și m-au dezbrăcat ca să-mi vadă semnele. Mirosul de mentă din aer îmi întoarce stomacul pe dos. Același miros pe care l-am simțit și la Crevan.

Mi-e rușine de satisfacția care mă încearcă când mă uit la cei care m-au agresat nu demult și mi-au fotografiat cicatricile. Propria cruzime le-a pecetluit soarta. Mă bucur că nu îl văd pe bunicul acolo, nici pe alți membri ai familiei ori pe Raphael Angelo.

Oamenii aceștia nu au cum să mă ajute, nici măcar nu mă văd. Am pierdut deja prea multă vreme. Pe coridor, răsună

vocile gardienilor care își reiau posturile după ce Tina le-a împuiat capul cu poveștile ei.

Nu mai am timp.

36

Ușa ciudatei camere de recreare se deschide și intră un gardian. Stau cu ochii ațintiți la televizor și îi imit pe ceilalți. Îmi bubuie inima cu putere după efortul de a mă cățăra în fotoliul liber, iar transpirația mi se scurge de pe tâmplă pe șira spinării. Nu sunt sigură dacă mi se pare sau chiar așa e, dar parcă simt un firisor gădilându-mă pe talie. Începe să treacă efectul anesteziului? Nu pot să-mi verific picioarele, dar simt un fel de pișcăături și înțepături în pulpe. Efortul de a mă ridica pe scaun m-a epuizat. Sper să nu observe nimeni cum îmi bubuie pieptul pe sub cămașă. Încerc să-mi controlez respirația și privirea îngrozită, care contrastează puternic cu expresia celorlalți – arată ca niște legume sau ca niște zombi. Ce naiba le-a făcut Crevan? De când sunt aici și ce are de gând să facă cu ei?

Gardianul scoate un icnet, poate la vederea mea, și iese în grabă pe hol.

— Stacey! murmură femeia pe coridor, ținând ușa deschisă cu corpul, astfel încât nu pot face nicio mișcare.

Îmi iau inima-n dinți și îmi șterg iute sudoarea de pe frunte. Gestul acela mă poate costa scump. Intră din nou, de data asta, cu un alt gardian. Șușotesc.

— Ea e. Celestine North.

— Crezi? spune Stacey.

Se apropie de mine. Mă străduiesc să privesc fix în față, ca și când nu le-aș observa.

— E așa tânără.

— E mai drăguță în realitate.

— Probabil, a slăbit mult, după cât a fugit.

— Regim de fugar. Mi-ar prinde bine și mie.

Pufnesc amândouă în răs, dar se potolesc repede.

— Știam eu că Tina ascunde pe cineva important în camera aia. A mai apărut și doctorița aia cu nasul pe sus. Mă întreb ce-or pune la cale.

— Nu e treaba noastră.

— Fă-mi o poză cu ea.

— Termină, Stacey!

— De ce? Vreau s-o am amintire. N-o să mă apuc s-o arăt nimănui.

Chicotesc amândouă. Stacey își aranjează părul și se lasă pe vine lângă mine, cu un braț pe umărul meu, de parcă am fi cele mai bune prietene care au ieșit în oraș.

Cealaltă ține iPhone-ul în fața noastră. Îi simt respirația lui Stacey pe piele, mirosul dulceag al parfumului. Încerc să mă concentrez la televizor, dar...

— Unu, doi, trei... O, Doamne! exclamă ea și face un pas înapoi.

— Ce e? întrebă Stacey și sare de lângă mine, de parcă aș fi o bombă gata să explodeze.

— S-a uitat la mine.

— Imposibil, spune Stacey dezamăgită. Au băgat atâtea droguri în ei, cât să-i țină amorțiți o săptămână. Uită-te la tipa de la televizor, zice și pocnește din degete în fața Piei. Gata cu perfecțiunea, nu-i așa? adaugă, chicotind.

Cealaltă femeie nu pare la fel de convinsă. Am speriat-o zdravăn și îmi place ideea de a avea asemenea putere asupra oamenilor.

Se aud glasuri de pe coridor. Pare grav, o mulțime de ghete tropăie pe podea. Altă trupă de Fluierari. Ajung la ușă și o deschid. Sunt șase la număr. Toți poartă căști. Doi rămân în prag, patru intră.

S-a zis cu mine. Au observat ca am dispărut.

Odată intrați, unul dintre ei își scoate casca. Kate.

— Am venit după Celestine North. Am primit ordin de la Castelul Highland să o luăm.

Le întinde o hârtie, iar cele două femei se înghesuie una în alta să o citească.

— Luați-o, spun și părăsesc încăperea.

Al doilea Fluierar își scoate casca și apare Carrick. Simt un gol în stomac. Apoi își arată fața și al treilea Fluierar. Juniper.

Mi se taie răsufierea.

— Comandoul de salvare e la datorie, zice Juniper și trece direct la subiect. Avem un minut până să-și dea seama că le-am păcălit. Pune repede uniforma asta pe tine.

Se dezbracă în viteză.

Carrick întoarce capul.

— Juniper, ce naiba faci? întreb.

— Îți iau locul.

— Poftim? Ești...

— N-avem timp de discuții, spune. Așa facem și cu asta, basta. Dacă te împotrivești, o încurcăm cu toții. Respectăm planul.

Nu-mi vine să cred ce se petrece. Nu pot permite așa ceva. Nu-mi pot părăsi sora în locul ăsta, mai ales știind ce vor să-mi facă în sala de operații.

— În felul ăsta, o să ai timp să faci ce ți-ai propus. Ridică-te, scoate-ți cămașa, îmi spune deja agasată.

— Nu pot.

— Normal că poți! se răstește.

— Șșșt! ne avertizează Kate.

— *Fizic nu pot.* Crevan mi-a injectat ceva. Nu-mi pot mișca picioarele.

- CECELIA AHERN -

Se întorc toți spre mine și le văd teama în ochi. Planul lor pică. Cum să ieșim de aici dacă nu mă pot ține pe picioare?

37

— Te ducem în brațe, spune Carrick. Mergem mai departe cum am stabilit.

— Nu fi nebun, Carrick. O să trezească suspiciuni. N-are cum să meargă, spun.

Juniper îmi trage cămașa peste cap.

— Nu face asta, Juniper. Te rog.

— Termină, Celestine, mă apostrofează nervoasă. E singura soluție.

— Mama și tata n-o să mă ierte în veci.

— Mama a venit cu ideea. Ți-ar fi luat ea locul dacă putea.

Juniper își scoate hainele și mă ajută să mă îmbrac. Pot să-mi pun jacheta, fiindcă îmi pot mișca partea superioară a corpului, dar nu pot să-mi trag pantalonii, așa că îmi sare Carrick în ajutor. Mă gândesc la noaptea trecută, când ochii și mâinile lui îmi mângâiau corpul. Probabil și el se gândește la același lucru, pentru că ni se intersectează privirile. Ochi căprui, irizații verzi. Nu m-a abandonat. Juniper se uită la noi și zâmbește fericită. Îmi dau seama că a ghicit ce e între noi. Îmi trag amândoi pantalonii roșii pe picioare, mă încălț cu ghetete, nu mai e timp și de șosete.

Pișcăturile și înțepăturile încep să coboare spre genunchi.

Observ D-ul înfierat pe tâmpla și palma lui Juniper.

— Mama mi le-a făcut, îmi explică, obosită și agitată, în timp ce se mișcă fără încetare. Pe toate șase, adaugă, cu blândețe.

Își dă seama că este prima oară când discutăm despre cele șase semne.

Doar mama cu talentele ei de machieuză era în stare să facă niște cicatrici atât de credibile. Fiind un fotomodel

celebru, a avut de-a face cu cei mai prestigioși machieuri, în special pentru ședințele foto mai extravagante. Cicatricile lui Juniper arată atât de realist, exact ca niște răni care încep să se vindece.

Carrick mă ridică, iar Juniper îmi ia locul pe scaun. Nu pot să mă țin pe picioare. De la genunchi în jos sunt complet paralizată.

Juniper îi observă pe Gavin, Logan, Natasha și Colleen așezați pe primul rând.

— Excelent, spune, cu o privire răutăcioasă.

— Îți mulțumesc, șoptesc și o sărut.

— Îți eram datoare. Acum, fugi și salvează lumea, surioară, îmi spune, cu ochii înecați de lacrimi.

Când m-am întors acasă, după înfierare, am așteptat zi de zi ca Art să mă viziteze ori să mă sune. Nu a făcut-o. Am remarcat că Juniper dispărea din dormitor în miez de noapte, iar, într-una dintre seri, i-am găsit împreună, în locul nostru secret, din vârful dealului. Am tras o concluzie pripită. Acum sunt convinsă că relația dintre ei era pur platonice. Amândoi nu încercaseră decât să mă ferească de alte neazuri, dar mi-a luat ceva timp să înțeleg asta. La momentul acela, am privit-o ca pe o trădare. Și, cu toate că m-am împăcat cu Juniper, îmi dau seama că încă simte nevoia să se revanșeze față de mine. Dar nu mi-aș fi închipuit niciodată că îmi va arăta o asemenea dovadă de iubire. Își asumă un risc enorm pentru mine.

Kate îmi pune casca pe cap, în timp ce Carrick mă ține de subsuori.

Stacey și gardianul revin, urmate de Tina, care are o figură speriată. Sper ca Juniper și Carrick să aibă un plan. Sper ca Tina să-mi poată proteja-sora. Îi înapoiez Tinei pe ascuns cheile mașinii.

— Suntem gata de plecare, spune Kate, îndreptându-se spre ușă.

În momentul în care trece pe lângă Tina, observ că îi pasează un bilețel. Tina îl bagă repede în buzunar.

Carrick mă trage lângă el. Cele două femei gardieni mă privesc bănuitoare.

— Nemernica m-a lovit cu piciorul, spun, schimbându-mi vocea pe cât posibil.

Își mută imediat privirile de la mine spre Juniper care se uită absentă la ecranul televizorului. Nici nu observă când ieșim, fiind mult prea ocupate să o examineze pe Juniper.

— Vezi? *A lovit-o*, spune una dintre ele. Ți-am zis eu că s-a uitat la mine. Nu ți se pare că arată altfel?

— Vedetele arată întotdeauna altfel în realitate, răspunde Stacey.

— Trebuie s-o duc în pat ca să o pregătească de operație, intervine Tina. Ajutați-mă s-o pun în scaunul cu roțile.

O apucă pe Juniper de subsuori, iar celelalte două țin scaunul să nu se miște. Juniper își joacă excepțional rolul de păpușă de cârpă. Când trece pe lângă mine, Tina îmi întinde un bilețel, altul decât cel pe care i l-a dat Kate.

— Mesaj de la Castelul Highland, mă informează, pe un ton ferm, după care iese din cameră și pornește pe coridorul pe care l-am traversat cu atâtea opinteli. Evadez, dar am inima frântă că a trebuit să-mi las sora acolo. Carrick mă sprijină, dar încerc să mișc din picioare ca să pară că merg. Îmi dau seama că se sforțează din răspuțeri ca să mă țină. Ies pe ușă și simt aerul proaspăt. E imposibil să scăpăm atât de ușor. E imposibil.

Ajungem la o dubă de Fluierari. La volan este Marcus, Fluierarul profesorului Lambert și soțul lui Kate.

În dubă, dau de Mona și Lennox, care rânjesc cu gura până la urechi, îmbrăcați în uniforme de Fluierari.

— Vă mulțumesc, spun și îi îmbrățișez.

Mona mă strânge tare în brațe.

— A ajuns toată lumea cu bine acasă la profesorul Lambert? întreb, după ce Mona închide ușa și pornim.

— Toți, în afară de Bahee, îmi explică Lennox. Am făcut un ocol și l-am lăsat pe o stradă din oraș.

— Exact unde-a abandonat-o și el pe Lizzie, spune Mona, cu o privire aprigă, bucuroasă că și-a răzbunat prietena. Individul chiar își imagina că o să-l luăm cu noi la profesorul Lambert. Măiculiță, ce casă are! Excelentă alegere, Celestine.

— Mai mult de-o noapte nu rezistă fără să-l găsească Fluierarii, spune Lennox. Habar n-are cum să supraviețuiască de unul singur.

— Și dacă vorbește cu Ghilda? întreb.

Carrick ridică din umeri nepăsător.

— Mă îndoiesc că o să-i denunțe pe Alpha și profesorul Lambert. Sunt singurii care i-au aruncat un colac de salvare. Oricum, nu știe nimic despre planurile noastre.

Nu e niciun paznic la ieșire, nu e o clădire de maximă securitate, doar un loc izolat în care Crevan îi ascunde pe cei care reprezintă o amenințare la adresa lui. Nu va putea păstra secretul prea mult.

Ne dezbrăcăm cu toții de uniforme, în timp ce Marcus mărește viteza. Nu avem timp de pierdut. Carrick îmi întinde o sacoșă cu haine, haine de acasă, pe care nu le-am mai văzut de câteva săptămâni. Probabil, le-a adus Juniper. Încep să-mi simt picioarele, dar nu îndeajuns cât să-mi scot singură pantalonii. Carrick începe să-mi desfacă șireturile ghetelor, fără să scoată o vorbă. Gestul ăsta atât de simplu mă emoționează până la lacrimi.

Nimeni nu vorbește, toți așteaptă cu sufletul la gură.

— Vă mulțumesc, mai spun o dată.

— Noi suntem dispuși să te scoatem din belele mici, dacă ne scoți și tu din beleaua cea mare, spune Lennox și înțeleg la ce se referă.

În sfârșit, înțeleg. Depindem unii de ceilalți, nu atârnă totul pe umerii mei. Și ei își asumă riscuri imense.

— Cum m-ați găsit?

— Carrick te-a urmărit, îmi explică Mona.

Mă uit la Carrick, dar ține ochii în pământ, ocupat să-mi scoată ghetetele.

— Cum ai luat legătura cu Juniper?

— Ultimul număr format de pe telefonul lui Raphael Angelo, răspunde Carrick, ridicând indiferent din sprâncene.

N-a fost chiar cea mai inteligentă decizie a mea.

— Ce-o să se întâmple cu Juniper? spun speriată. Voiau să-mi facă o grefă de piele.

— Grefă de piele? întreabă Mona nedumerită. De ce?

Nu știe de al șaselea semn.

Mă uit îngrijorată la Carrick.

— Stai liniștită. E totul aranjat. Mama ta o să dea buzna peste ei, împreună cu un avocat și un ofițer de poliție, imediat ce-i dăm semnalul. O să facă un scandal monstru că i-au încurcat fetele.

Rămân perplexă.

— Credeți c-o să funcționeze?

— Sigur o să funcționeze, spune încrezătoare Fluierarul Kate.

Restul urmează să se întoarcă la vila profesorului Lambert, unde se ascund și ceilalți. Mi-o imaginez pe Evelyn cum își piaptână păpușile într-un dormitor roz și, chiar dacă nu e așa, vreau să o știu într-un loc în care să se simtă

liberă. Sunt convinsă că Alpha va face tot posibilul să-i ofere o viață frumoasă. Duba se oprește într-o zona necunoscută, în dreptul câtorva magazine. E târziu, așa că sunt toate închise, cu excepția restaurantului chinezesc.

— Doar noi doi, spune Carrick.

Deschide ușa dubei și se uita în stânga și în dreapta înainte de a coborî.

Aș fi fericită să mă întorc acasă la Alpha, să fac o baie, să mănânc, să dorm și să mă prefac că nu s-a întâmplat nimic, dar e prea târziu. Juniper mi-a luat locul. Timpul mă presează. Trebuie să rezolv cât mai multe înainte să-și dea seama că am dispărut.

— Baftă, ne urează Kate și închide ușa.

Și, uite așa, într-o clipă, eu și Carrick rămânem din nou singuri. Spitalul, sau ce-o fi clădirea aceea, se afla în afara orașului. Marcus și Kate ne-au adus până la periferie, în suburbii. Carrick mă sprijină. Mă uit în jur, căutând o ascunzătoare, chiar dacă nu contează deocamdată, fiindcă suntem pe o stradă lăturalnică, destul de liniștită, și s-a lăsat deja noaptea. E mai ușor să te ascunzi la adăpostul întunericului, dar mai dificil după ce se dă ora stingerii și toate punctele de control sunt în alertă. Nu mai avem mult timp la dispoziție.

— Și acum? întreb.

Carrick se uită în palmă, prefăcându-se că citește ceva.

— Salveaz-o Celestine North, cea mai frumoasă fată din lume. S-a bifat.

Pufnesc în răs, neașteptându-mă la o asemenea glumă din partea lui.

— Următoarea pe listă. Cere-ți iertare.

Se uită la mine și își învinge orgoliul.

— Iartă-mă. Iartă-mă că nu ți-am spus de Enya Sleepwell. Te asigur că am avut cele mai bune intenții. Tot ce-am făcut până acum a fost în interesul cauzei Defecțiilor, pentru binele tău și al meu. N-am vrut nicio clipă să te rănesc, nici să te păcălesc. Fac doar ce știu mai bine.

Are un suflet bun. O știu și nu vreau să mă mai cert cu el.

Totuși, pot să-l las să mai fiarbă puțin. Aștept mai mult de la el.

— Am crezut că, dacă-ți salvez viața, o să-ți dovedesc cât de mult regret și o să sărim peste discuții, spune și își mușcă buza ca să-și mascheze zâmbetul obraznic.

— Hm, e impropriu spus că mi-ai *salvat* viața. Voiau să-mi facă o grefa de piele, nu să mă omoare. Îți sunt recunoscătoare totuși că m-ai scăpat de acolo.

— Nimic nu-ți e pe plac, îmi spune amuzat.

Îi pun o mână pe piept, cu palma lipită de semn.

— *Tu* îmi ești. Am vrut să dau vina pe altcineva pentru tot ce s-a întâmplat. Altcineva decât tâmpita de mine. Îmi iubesc familia, nu mi-am dorit niciodată să o părăsesc. Nu sunt obișnuită să fiu singură, e mult mai simplu când e vina altcuiva.

Mă gândesc la Juniper, singură în acel spital, și mă trece un fior de groază. Oare au descoperit că mi-a luat locul? Sper ca planul lui Carrick și al lui Juniper să funcționeze, iar Tina să poată da o mână de ajutor. E clar că nu-mi voi găsi liniștea până când nu voi ști că mama și Juniper sunt în siguranță.

— Eu, în schimb, sunt obișnuit să fiu mereu singur, spune Carrick. Îmi pare rău, îmi șoptește și mă strânge în brațe. Îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat la supermarket și pentru că te-am părăsit în munți. Dacă te încălzește cu ceva, să știi că

m-am ținut după tine tot drumul. Apropo, ai condus cu o viteză mult prea mare.

— Eram în misiune.

— Te-am văzut împreună cu Art, îmi zice, studiindu-mă atent.

Tac.

— Te-am auzit când vorbeai cu Crevan.

Las ochii în pământ rușinată.

— Crevan știe de tine. Sigur știe că mă ajuți. Îmi pare rău. Am încercat să negociez libertatea amândurora și era dispus să ne-o acorde, dar nu m-am îndurat să-i abandonez pe ceilalți. Pur și simplu, nu m-a lăsat inima.

Aștept să țipe la mine, să-mi reproșeze că am făcut o prostie, dar n-o face.

— Haide, spune-mi că sunt o idioată.

— Ești curajoasă fiindcă ai încercat.

— Idioată.

— Un pic, admite, dar îmi dau seama că se abține să zâmbească. Ai făcut bine că nu ai acceptat propunerea. Oricât de mult mi-ar plăcea să fug în altă țară și să trăiesc liber, n-aș suporta gândul că i-am părăsit pe ceilalți.

Sunt ușurată că am luat decizia corectă.

— Noaptea trecută a fost una dintre cele mai frumoase din viața mea.

Îmi ridică bărbia și mă sărută tandru.

Închid ochii și savurez momentul. Cine știe când vom mai avea parte de asta?

— De ce-am venit aici? întreb.

Ne dezlipim și ne adunăm gândurile.

— Vreau să-ți fac cunoștință cu cineva.

— Cu cine?

— Cu Enya Sleepwell.

- PERFECTI -

38

Pe vremuri, era un magazin de telefoane mobile. Între timp, s-a închis. În vitrină, stă semnul DE VÂNZARE, iar geamurile au fost vopsite, ca să nu se vadă în interior.

— E înăuntru? întreb.

Mă așteptam să-l întâlnesc pe viitorul potențial lider al țării într-un loc mai rafinat.

— Când ai atâția susținători Defecți cum are ea, nu te poți întâlni cu ei oriunde. Trebuie să fie prudentă.

Apasă pe sonerie și ușa se deschide imediat. Încă am nevoie de sprijinul lui Carrick, dar mi-am mai recăpătat forțele, așa că șchiopătez pe lângă el.

Imediat ce intrăm, mă întâmpină un decor neașteptat. Peste tot, doar scaune, birouri și table pline cu statistici și rezultate ale sondajelor de opinie. Laptopuri conectate la toate prizele care, ținând cont că a fost un magazin de telefoane, sunt din belșug. Nimeni nu ne bagă în seamă, atât sunt de concentrați la plasma mare de pe perete.

Se difuzează interviul judecătorului Crevan cu Erica Edelman. Crevan poartă un costum elegant, cămașă albastră și cravată, care îi fac ochii albaștri să strălucească în luminile reflectoarelor. O persoană de încredere. Ca de obicei, Erica e îmbrăcată într-o fustă și o cămașă eleganter și își etalează picioarele zvelte și coafura impecabilă. E una dintre știristele noastre cele mai cunoscute, de spaima căreia tremură toți politicienii, pentru că are talentul de a-i trata ca pe niște școlari.

O caut din priviri pe Enya Sleepwell, dar nu o zăresc nicăieri. Nici măcar nu știu ce i-aș putea spune. Carrick și ceilalți îi sunt extrem de loiali, însă Alpha și Raphael mi-au

dat de înțeles că ea mai are multe de dovedit până să le câștige încrederea. O acuză că se folosește de cauza Defecțiilor ca să avanseze în cariera politică, ceea ce e în regulă, câtă vreme va avea același discurs și după ce va ajunge în vârf.

Stăm în spatele mulțimii și urmărim interviul. Mă reazem de perete ca să-mi țin echilibrul.

Crevan și Erica Edelman se plimbă prin casa lui natală, filmare realizată acum câteva zile. Judecătorul îi arată casa în care a crescut, trofeele câștigate la fotbal, pozele bunicilor, lucruri care să-l înfățișeze drept un om cumsecade prin prezentarea familiei din care se trage. După care, revin în studio. Numai că nu e un studio propriu-zis. E sufrageria lui. Sufrageria somptuoasă, rareori folosită. Șemineul frumos, rafturile cu cărți, pereții acoperiți cu fotografiile lui Art din copilărie, toate filmate în prim-plan cu Crevan. Observ că fotografiile cu mine au dispărut.

— Domnule Crevan, pentru început, aș dori să vă cunoaștem mai bine. Aveți un nume neobișnuit. De unde vine Bosco?

Îmi place că Erica i se adresează cu „domnule”, și nu cu „domnule judecător”. Lucrul acesta îl dezarmează, îl transformă într-un muritor de rând și știu că, de câte ori i se adresează astfel, îl agasează și îl mai umilește puțin.

— De la bunica. Era italiancă. Maria Bosco. Un adevărat nume italian, așa că părinții m-au botezat în onoarea ei.

— Maria Bosco, soția lui Mitch Crevan, inițiatorul Ghildei.

— Într-adevăr. Bunicul și ilustrul prim-ministru David Liptak au fondat Ghilda, tribunalul care urma să funcționeze ca instituție provizorie de anchetare a infracțiunilor comise de guvern.

— Iar tatăl dumneavoastră a fost cel care a contribuit la dezvoltarea acesteia.

— Tata a fost cel care a impus-o ca instituție permanentă și, alături de alte persoane care au jucat un rol important, a transformat-o în ceea ce este azi.

Erica îl străpunge cu privirea până în suflet.

— Cum ți-ai descrie copilăria, Bosco?

— Am avut o copilărie fericită, alături de cei doi frați și sora mea, Candy...

De aici, se apucă să prezinte tabloul idilic al unei familii fericite care a muncit din greu, dar care a și cules roadele acelei munci.

— Ne înfățișați o imagine extrem de atrăgătoare, domnule Crevan, remarcă Erica. Revenind la copilăria dumneavoastră, v-aș ruga să ne povestiți despre pedepsele la care ați fost supus de tatăl și de bunicul domniei voastre.

Crevan râde.

— Le prezentați într-o lumină atât de... draconică. Nu au fost altceva decât aceleași măsuri disciplinare pe care tata le-a primit de la tatăl lui, și bunicul de la tatăl lui. Nu a fost nimic... spune și ridică din umeri. Credeți-mă, la vremea aceea, existau metode disciplinare mai aspre decât acestea.

Zâmbește, încercând să închidă subiectul.

— Povestiți-mi despre ele, insistă Erica.

Se lasă pe spate în fotoliu, apoi se îndreaptă de spate și se întoarce în trecut.

— Era o metodă de disciplinare bazată pe șapte defecte de caracter esențiale. Indiferent de prostia sau greșeala pe care o făceam, trebuia să purtăm un semn agățat la gât, pe care era scris defectul respectiv.

— Purtați semnul prin casă?

— Nu, nu, spune Crevan, zâmbind, de parcă ar fi fost o amintire amuzantă. Trebuia să-l purtăm peste tot. La antrenamentele de fotbal, la școală, absolut peste tot. Mi-o amintesc pe Candy când a ieșit la prima întâlnire, purtând la gât un semn pe care scria „Lăcomie”.

Râde.

— Și pe Damon care a jucat o finală la fotbal cu semnul „Încăpățânare” la gât. Dar ne-am învățat lecția rapid. Prin asta, mă refer la faptul că am învățat repede să identificăm acele comportamente, am învățat care ne sunt principalele trăsături de caracter și cum să le controlăm.

— Ați învățat toate acestea la vârsta de treisprezece ani.

— La treisprezece ani, am luat contact cu ele. Cred că a durat o vreme până să le învățăm, spune și râde din nou.

— Povesteți-mi despre defectele de caracter, trăsăturile principale de care ați pomenit, și scopul pedepsei.

— Pe scurt, toată lumea, absolut toată lumea, are o „trăsătură principală” care este o particularitate negativă. Uneori, aceasta preia controlul, din ea rezultând un defect de caracter grotesc. Trebuie să învățăm să o identificăm, astfel încât să o putem stăpâni și să ne corectăm evoluția personală.

— Spuneți-mi, aceste șapte defecte sunt precum cele șapte păcate capitale?

— Disciplina din copilărie nu are nimic de-a face cu practicile Ghildei, râde el. Credeam că vom discuta despre Ghildă pentru a spulbera o parte dintre basmele pe care le răspândesc Partidul Vital și ceilalți. Aș vrea să mi se dea ocazia să fac acest lucru.

— Aceste măsuri disciplinare izvorăsc din copilăria domniei voastre. Ele sunt rădăcina Ghildei, dacă îmi

permiteți să mă exprim astfel, așa că este normal să fiu curioasă, explică Erica.

Crevan inspiră lent. Îmi dau seama că e nervos, dar încearcă să se stăpânească.

— Sunt șapte defecte de caracter. Autocritica înseamnă să te minimalizezi, să te subapreciezi. Autodistrugerea înseamnă să te sabotezi, să te pedepsești, să-ți faci rău. O astfel de persoană resimte o permanentă frământare lăuntrică care o face să se distanțeze de sine. Martiriul se referă la o persoană care își neagă responsabilitățile. Încăpățânarea, împotrivirea la schimbări, inclusiv la cele pozitive. Lăcomia înseamnă egoism, aviditate, exces. Aroganța, sau complexul de superioritate, este nevoia de a fi perceput drept superior celorlalți, pentru că normalitatea este intolerabilă. Nerăbdarea este intoleranța față de orice obstacol sau amânare.

— Îi aplicați aceleași măsuri disciplinare și fiului dumneavoastră, Art?

Crevan devine vizibil încordat.

— Fiul meu are optsprezece ani.

— Dar când era mai mic?

— Nu, răspunde el sec, foindu-se pe scaun.

— Tatăl și bunicul dumneavoastră nu au avut nimic de obiectat? Pare să fie educația tradițională în familia Crevan.

Crevan se încruntă la auzul întrebării aparent ridicole.

— Fiul meu nu a avut nevoie de asemenea metode de disciplină, ceea ce nu face decât să-mi confirme teoria că oamenii se schimbă. El aparține unei generații de oameni purificați. Cu fiecare an care trece, numărul Defecțiilor scade tot mai mult.

— Sau am putea spune că, în loc să-i aplicați măsurile disciplinare fiului dumneavoastră, le-ați aplicat unei întregi națiuni.

Crevan râde, prefăcându-se amuzat de afirmația jurnalistei.

— Dacă mă întrebați pe mine, nu e câtuși de puțin adevărat.

— Considerați că oamenii acestei țări trăiesc sub teroare, domnule Crevan? Așa cum a afirmat Enya Sleepwell în deschiderea dezbaterii de aseară? Nu cumva oamenii despre care spuneți că *s-au schimbat* sunt, în realitate, paralizați de frică, se tem să nu facă greșeli, să ia decizii, să-și asume riscuri, ca nu să nu fie pedepsiți și alungați din societate?

— Nicidecum. Nu sunt deloc de acord cu Enya. În momentul de față, oamenii au învățat să gândească *înainte* de a acționa.

— Vi se pare acceptabil dacă fac acest lucru de frică? Oare nu am încălcat principiile democrației?

— Să fim serioși, spune Crevan, din ce în ce mai iritat. Trăim într-un stat democratic, iar, peste două zile, cetățenii vor avea ocazia să meargă la urne și să-și facă vocea auzită.

— Ce se va întâmpla dacă oamenii vor vota pentru Partidul Vital, al cărui principal obiectiv este desființarea Ghildei?

— Mă îndoiesc că se va întâmpla asta, spune el încrezător. Partidului Vital îi lipsește experiența. Nu știm aproape nimic despre poziția pe care o are Enya Sleepwell și partidul ei cu privire la alte chestiuni, în afară de faptul că „se opun Ghildei”. Din acest motiv, nu pot să nu mă întreb ce are de ascuns Enya Sleepwell. De ce o sperie Ghilda atât de mult?

— Cred că e din cauză că Ghilda i se pare o instituție *inumană*, spune Erica.

Remarca este întâmpinată cu urale din public.

Erica trece mai departe, la alt subiect.

— Potrivit informațiilor noastre, s-a deschis o anchetă în cazul domniei voastre.

— E vorba de o anchetă guvernamentală confidențială. Am citit cu toții ce scrie în ziare, îmi spune o voce la ureche.

Mă întorc și o vad pe Enya Sleepwell lângă mine.

40

Crevan pare nedumerit, dar nu-și pierde cumpătul în fața dezvăluirii făcute publice în direct, la televizor.

— Cazurile Ghildei sunt deseori anchetate. Cazuri în care e nevoie de clarificări suplimentare. Sunt inspectori care au grijă ca lucrurile să nu scape de sub control, și pe bună dreptate, explică el.

— Dar ancheta de față vă vizează personal pe *dumneavoastră*, domnule Crevan. E ușor de presupus că vor fi cercetate cazurile cele mai controversate, în special, cazul atât de cunoscut al lui Celestine North. Sunt voci care afirmă că a fost înfierată pe nedrept, că procesul în sine a fost Defect.

Inima începe să-mi bată tare la auzul propriului nume.

— Voi pune la dispoziția anchetatorilor, spune Crevan, după o scurtă pauză, toate informațiile referitoare la cazul lui Celestine North, dar, cum nu am cunoștință de această anchetă, nu voi discuta detaliile acestui caz la televizor. Țin totuși să asigur publicul că singura mea dorință este să se facă dreptate.

Crevan scrâșnește din dinți în așteptarea următoarei întrebări, străduindu-se să-și mascheze furia.

— Ultima întrebare. Dacă bunicul și tatăl dumneavoastră ar mai fi în viață, ce semn credeți că v-ar atârna de gât în momentul acesta? Care este „defectul de caracter grotesc”, ca să vă citez, care vă caracterizează?

Crevan cade pe gânduri, cu un zâmbet amuzat pe față.

— Lăcomia, spune el, în cele din urmă. Vreau mult, posibil prea mult pentru țara mea, pentru concetățenii mei. Vreau să avem parte de tot ce e mai bun și cred că mulți mă privesc

la fel cum îl priveam și eu pe tata, în adolescență, ceea ce e de înțeles. Dacă eu trebuie să fiu lupul cel mare și rău care transformă societatea noastră în una mai bună, îmi asum această poziție, dar oamenii îmi vor mulțumi pentru ce am făcut, așa cum și eu i-am mulțumit tatei. Numărul Defecțiilor acuzați e în scădere. Oamenii se schimbă. Oamenii discern rapid ce e bine și ce e rău, nu mai au același cod moral ca în vremea bunicului meu, când țara era în faliment și, sincer vorbind, totul era un adevărat dezastru.

— Se poate spune, zice Erica, că liderii noștri actuali au învățat din experiențele predecesorilor lor, din greșelile acestora. Iar pentru asta oamenii le pot mulțumi.

Afirmația îl surprinde neplăcut pe Crevan, dar reușește să afișeze un zâmbet sau, mai degrabă, un rânjet.

— Am discutat cu Mark Houston înaintea interviului cu dumneavoastră din această seară, spune Erica, răsfoind foile pe care le are în poală.

Crevan se Luminează la față.

— Ah, Mark, mi-a fost prieten în școală. Nu l-am mai văzut de ani buni.

Apoi se încruntă așteptând să vadă ce i-a mai pregătit jurnalista, care își consulta notițele.

— L-am întrebat pe Mark dacă își mai amintește ce măsuri disciplinare aplica familia dumneavoastră. Dacă își mai aduce aminte că mergeați la școală, la fotbal, la cinema, în oraș, cu un semn legat de gât. Mi-a spus ca da. Eram curioasă să aflu care era defectul dumneavoastră cel mai frecvent. Știți ce mi-a zis?

— Nu, dar, dacă are amintiri atât de clare din perioada aceea, înseamnă ca Mark are o memorie mult mai bună decât a mea.

Zâmbește cu gura până la urechi.

— Mi-a zis că își amintește cu ușurință, pentru că era mereu același. Ceea ce dumneavoastră ați numi *principala trăsătură de caracter*, spune Erica și citește din foi. Era vorba de *aroganță*, ceea ce dumneavoastră ați explicat mai devreme că înseamnă complex de superioritate. Supraevaluarea de sine, nevoia de a fi perceput drept superior de către ceilalți, pentru că normalitatea este intolerabilă.

Crevan nu-și mai poate ascunde furia.

— Domnule Crevan, vă mulțumesc pentru prezența dumneavoastră în această seară. A fost o discuție extrem de edificatoare, spune Erica, zâmbind către camerele de filmat.

Lumea din sală aclamă la finalul interviului. În lumina difuză, oamenii vorbesc între ei, alții intră repede pe internet ca să vadă reacțiile telespectatorilor. Iar, în tot acest timp, sunt elaborate chestionare, sondaje de opinie și strategii.

— Nu pari foarte încântată, îmi spune Enya Sleepwell.

Scutur din cap.

— S-a enervat rău.

Iar eu știu foarte bine cum reacționează Crevan când e furios.

41

— Mă bucur să te cunosc în sfârșit, spune Enya.

Îmi întinde mâna. Are o strânsoare puternică și caldă.

— Și eu, spun fără prea mare convingere. Veți desființa Ghilda dacă ajungeți la putere?

Enya zâmbește.

— Ești foarte directă. Noi nu folosim cuvântul *dacă*, ci *când*.

Observ că nu-mi răspunde la întrebare.

— Vino cu mine să discutăm între patru ochi, îmi spune și ne îndepărtăm.

Carrick mă urmărește cu o privire ușor îngrijorată, temându-se probabil să nu o insult pe femeia pe care toți cei de față o venerază, o consideră o eroină.

Enya îmi pune o mână pe spate și mă conduce într-un birou micuț, departe de agitație. Câteva persoane adunate în jurul unui computer părăsesc camera imediat ce o văd intrând.

Enya se așază pe birou și mă privește cu atenție.

— Nu ai încredere în mine. De ce?

— Nu am încredere în nimeni, i-o tai scurt.

— E de înțeles.

— Carrick are mare încredere în dumneavoastră. Crede în dumneavoastră, la fel ca și ceilalți de aici și ca miile de oameni din țară care vă susțin. Mie nu mi-ați dat încă niciun motiv de încredere, spun cu un nod în gât. Sper doar să nu vă uitați promisiunile dacă veți ajunge la putere.

— *Când* voi ajunge la putere, nu-mi voi uita promisiunile. Voi face tot ce-mi stă în putință pentru a le duce la îndeplinire.

— Ce anume promiteți?

— O atitudine corectă față de Defecți. Transformarea Ghildei, spune ea.

— Transformare? Atitudine corectă? spun. Nu ajunge. Toate acestea trebuie să dispară.

— Vrei să desființăm Ghilda? mă întreabă îngrijorată. Nu o putem face peste noapte, Celestine. Trebuie s-o luăm treptat.

— Pașii mici sunt ne semnificativi într-o țară care trebuie să facă salturi mari.

Meditează la vorbele mele.

— O să-mi țin promisiunea față de Defecți, crede-mă. Iar, dacă și tu vei fi la fel de angajată ca până acum, un model de urmat pentru Defecți, și vei arăta populației că Defecții sunt oameni, nu monștri, nu mă vei ajuta doar pe mine. Te vei ajuta pe tine. Ești o tânără demnă de admirat, Celestine. Țara are nevoie de o persoană ca tine de mai multă vreme, o persoană care să ridice problema Defecților. M-ai inspirat enorm. Cred că se vede după sloganul meu de campanie.

Încuviințez din cap.

— Da... e măgulitor.

— Și acum revenind, spune-mi cu ce te pot ajuta.

O privesc mirată.

— Cred că e momentul ca cineva să-ți întindă o mână de ajutor, nu?

— Ar însemna să ajutați un Defect. Și un fugar, pe deasupra, spun.

— Uită-te în jur.

Privesc pe geam și observ că majoritatea susținătorilor ei de afară poartă banderole cu litera D, unii au cicatrici vizibile, alții, în locuri ascunse.

— Eu nu ajut pe nimeni, îmi zice. Din punctul meu de vedere, ceilalți mă ajută pe mine.

Zâmbesc.

— Isteață justificare.

Încă îmi tremură picioarele și simt brusc nevoia să stau jos.

— Te simți bine?

— M-a prins Crevan, m-a dus într-un centru secret al Ghildei și mi-a injectat o substanță paralizantă. Am reușit să fug de acolo.

Se uită la mine șocată. Durează o vreme până să priceapă ce-i spun.

— Ce se întâmplă între voi doi, Celestine? De ce e atât de obsedat de tine?

— Nu vă pot spune.

— Dar e ceva.

Încuviințez din cap.

— Ceva serios.

— Crucial.

Face ochii mari.

Iau o hotărâre.

— Mă zbat să expun adevărul despre Crevan. Sunteți dispusă să mă ajutați?

— Prin orice mijloc.

Ieșim din birou și Enya mă conduce la un bărbat retras într-un colț liniștit, departe de toată agitația. Stă aplecat în fața unui computer, cu un monitor imens cum n-am mai văzut, înconjurat de trei laptopuri și un păienjeniș de cabluri. Are căști la urechi și analizează cu atenție o înregistrare pe monitor, care o prezintă pe Enya în turneul ei de campanie.

— Se ocupă de editarea prezentării electorale, îmi explică Enya. Se difuzează mâine-seară.

Pune o mână pe umărul bărbatului care își scoate căștile.

— Pete, am o fată aici care are nevoie de tine. Pune-i la dispoziție tot ce vrea.

Entuziasmată, iau tot ce pot de la Pete. Îndes în rucsac un laptop, un telefon și încărcătoarele. Îl simt pe Carrick în spatele meu.

— Adineauri, am vorbit cu Tina, mă anunță. Pentru că încă „dormi”, doctorița Greene a decis să amâne operația până mâine-dimineață. E prea târziu să o mai facă acum. Așa că am scăpat cu bine astă-seară. Mâine-dimineață, la prima oră, mama ta o să se înființeze acolo.

Mi se face rău la gândul ca Juniper să petreacă noaptea în locul acela oribil. Orice se poate întâmpla cât timp e Crevan prin preajmă, mai ales că este prost-dispus după interviul dezastruos cu Erica Edelman. Îmi fac griji și pentru mama, când mă gândesc că o să dea piept cu fluierarii, o să intre acolo și o să-i acuze că i-au încurcat ficele. Chiar o să țină păcăleala? O să le lase pe amândouă să plece? Uit de orice slăbiciune și mă mișc extrem de repede.

— Ai voie să iei toate lucrurile astea? mă întreabă Carrick în șoaptă.

— Enya a zis că pot să iau tot ce vreau.

Ridică din sprâncene.

— E o femeie amabilă, recunosc, în cele din urmă.

— Ce pui la cale? mă întreabă Carrick.

— Mergem în vizită la cineva, spun.

— La cine?

Îmi vine în minte sfatul lui Raphael Angelo. Decât să fugi o viață întreagă de ceva, mai bine înfrunți problema odată pentru totdeauna.

Bilețelul pe care mi l-a dat Tina când am fugit conținea o adresă. Nimic altceva, niciun nume, nicio lămurire, dar nici nu-mi trebuie. Știu exact adresa cui este.

- CECELIA AHERN -

— Mergem în vizită la Mary May.

42

De câte ori îmi este neclar ceva, mă gândesc la ceea ce știi. Cine e împotriva mea, cine e de partea mea. În cine pot avea încredere, în cine nu pot și cum să mă folosesc de ambele părți. În mare, cine e împotriva mea? Cei care nu sunt Defecți. Cine e de partea mea? Defecți.

Nu putem risca să mergem până la mașina lui Leonard ori Mini Cooper-ul lui Raphael la o oră atât de târzie, la fel cum este exclus să folosim vreunul dintre vehiculele pe care le deține Enya Sleepwell. Vestea că are legătură cu mine ar distruge tot ce a făcut până acum pentru a câștiga încrederea oamenilor. Trebuie să stăm printre ai noștri și singurul mijloc de transport pe care îl putem folosi în siguranță ca să ajungem acasă la Mary May este autobuzul care transportă Defecți.

Mary May locuiește în afara orașului, dincolo de suburbii, lângă lac. Mi-a părut mereu genul de persoană care locuiește la o fermă, poate la una de cai, dar poate că nici animalele n-o plac. Am un al șaselea simț când vine vorba de oameni ca ea. Cu toate astea, nu m-aș fi așteptat niciodată la un lac. Lacul este ceva frumos, magic, înconjurat de munți pictați de umbrele norilor și de negură. Familia prietenei mele Marlina are o casă de vacanță acolo. Mergea acolo aproape în fiecare weekend și, uneori, mă lua și pe mine. Mama ne urca deseori în mașină și ne ducea acolo ca să admirăm răsăritul. Asta până când eu și Juniper am început să ne plângem că e plictisitor, iar, de atunci, s-a dus singură. Mă încercă un sentiment de vinovăție acum.

Nici eu, nici Carrick nu avem certitudinea că înregistrarea se află la Mary May, dar e singurul nostru indiciu. Din

spusele lui Juniper, a venit la noi acasă în haine civile, a luat toate obiectele din camera mea și le-a încărcat în mașina personală. Nu-mi pot imagina ce fel de haine erau, nici nu-mi vine să cred că are în garderobă altceva decât uniforma de Fluierat. Știu însă că judecătorul Crevan a pus o presiune uriașă pe ea ca să mă găsească, dar și ca să recupereze filmarea. Dar i-am scăpat printre degete. Cel mai sigur, lucrurile mele se află în casa ei, ca să le poată examina în voie. Sunt doar niște obiecte, dar mă întristează să știu că sunt acolo. Dragii mei ursuleți de pluș, fotografiile, cărțile, hainele, tot ce aveam mi-a fost răpit.

Juniper mi-a dat o șapcă. O trag jos pe frunte și îmi despletesc părul ca să acopăr semnul de pe tâmplă. Purtăm banderolele cu litera D primite de la echipa coordonată de Enya, ca să nu ieșim în evidență. Un Defect care urcă într-un autobuz pentru Defecți fără banderolă ar atrage imediat atenția. N-am mai purtat-o de câteva săptămâni și faptul că o am pe braț este ca o greutate în plus pentru mine. Evident, Carrick se simte la fel, fiindcă i se schimbă tot comportamentul în momentul în care se vede cu ea pe braț. Presupun că asta e și scopul, să ne simțim hărțuiți, umiliți și izolați de societate.

Cel puțin, Carrick a fost cruțat de rușinea de a-și expune semnul zi de zi, deși înfierările sunt o nedreptate atât pentru cei ale căror semne se văd, cât și pentru cei care le pot masca, iar banderolele cu litera D au fost introduse special pentru a elimina această distincție.

Ajungem în stația aglomerată de autobuz, plină cu Defecți. Semenii noștri. Carrick își trage șapca pe ochi și se postează lângă mine, cu privirea în pământ. Eu stau cu spatele la ceilalți.

La urcare, fiecare Defect își trece cartea de identitate prin cititorul magnetic, apoi ia loc pe un scaun.

— Nu avem cărți de identitate, îmi șoptește Carrick.

— Ba avem, spun.

Bag mâna în rucsac și scot două cartele pe care le-am împrumutat de la Enya. Dacă îi pasă într-adevăr de ei, o să-i ajute să facă rost de altele.

Carrick se uită mirat și râde, impresionat de ingeniozitatea mea. Chiar dacă s-a nimerit ca eu să fiu Harlan Murphy, analist IT în vârstă de treizeci de ani, iar el e Trina Overbye, o bibliotecară de peste patruzeci de ani.

Urcăm în autobuz cu capul în pământ și ne așezăm pe rândul din spate. Nu știu dacă se uită cineva la mine, pentru că eu nu mă uit la nimeni.

Ar trebui să mă simt în siguranță într-un autobuz plin cu Defecți, semenii mei, și totuși mi-e frică. Pe ecranul din față, apare un mesaj. E un anunț sponsorizat de Ghildă, ca, de altfel, toate anunțurile difuzate în autobuzele pentru Defecți. E fotografia lui Carrick. Inima începe să-i bată nebunește și îi dau un ghiont zdravăn ca să-i atrag atenția.

Fotografia e din perioada când Fluierarii l-au dus la Castelul Highland. Recunosc fundalul, e ca o poză de identitate. Se uită la cameră cu o privire dușmănoasă și rea, de tip cu adevărat dur, cu gâtul gros și mușchii umerilor umflați.

Sub fotografie, stă scris: FUGAR.

Recunosc vocea ciripitoare a jurnalistei care i-a luat locul Piei Wang.

„Carrick Vane se ascunde împreună cu Celestine North, al cărei complice este. Cei care îi întâlnesc sunt rugați să sune la numărul acesta de telefon și vor fi recompensați.”

Să oferi recompensă unui Defect e ca și cum ai lăsa un copil singur într-un magazin de dulciuri.

— Juniper, îi spun lui Carrick. Și-au dat seama că nu sunt eu. Nu mai avem timp.

— Nu-i adevărat, nu spun nimic de tine, îmi zice. Uite.

Are dreptate. Anunțul se referă doar la Carrick. Crevan încă își imaginează că eu sunt pe patul de spital și nu-i mai rămâne decât să îl reducă la tăcere pe Carrick. Peste patruzeci de minute, mama și echipa ei vor da buzna în spitalul lui Crevan și abia atunci se va prinde că i-am scăpat din nou de sub nas. O să-mi vrea capul pe tavă.

Femeia de pe scaunul din față se întoarce și ne privește îndelung. Ridic ochii și mai văd câteva capete întoarse spre noi.

— Stai liniștită, spune Carrick, cu privirea în pământ.

N-am cum să stau liniștită. Deja toți pasagerii din autobuz s-au întors să ne examineze. Îi văd pe câțiva butonând telefoanele.

Autobuzul oprește brusc pe marginea drumului. Îmi sare inima din piept. Îl țin pe Carrick de mână, eu stau la fereastră, el la culoar, iar degetul lui mare îmi mângâie cicatricea din palmă. Cred că o face inconștient. E ca și cum mi-ar păzi rănilor, ca și cum ar prețui tot ceea ce lumea consideră urât.

Șoferul se ridică de la volan și ni se adresează.

— Vă rog să coborâți cu toții câteva clipe. Mergeți la o cafea, beți o cafea, faceți-vă nevoile sau ce altceva doriți.

Se aud câteva bombăneli și lumea începe să se îngrijoreze.

— Ce se-ntâmplă? șoptesc.

Carrick ridică din umeri.

— E intolerabil, protestează un bărbat de vârstă mijlocie, ridicându-se în picioare. E a *treia* oară săptămâna asta când

autobuzul meu are întârziere. Nu mai suport. Coborâm și, pe urmă, ne trezim că nu mai putem urca. Ba sunt probleme la motor, ba la pneuri. Și eu ce fac? Iar ajung să fiu pedepsit, fiindcă am depășit ora stingerii. Nu mă dau jos nici mort, zice el și își pune mâinile în sân.

Câteva voci îl aclamă.

— E o înscenare! strigă altcineva și uralele se întetesc.

Majoritatea vor să evite scandalul și coboară imediat din autobuz. Înăuntru, rămân vreo șase persoane.

— Ascultați-mă, spune șoferul. Astea sunt ordinele. Adineauri, m-au anunțat. Trebuie să opresc și să aștept mecanicul. Nu fac decât să respect ce mi se spune.

Pasagerii se răstesc la el și flutură disprețuitori din mâini. Nimeni nu-și părăsește locul.

— Mai bine coborâm, îi spun lui Carrick.

Dau să mă ridic, dar mă trage înapoi.

— Stai puțin.

Ghilda are o problemă cu autobuzele pentru Defecți, pentru că toți cei aflați la bord sunt Defecți. Pentru că legea spunea că nu au voie să se adune mai mult de doi la un loc, au trebuit să tină cont de ea și în cazul autobuzelor. La început, era câte un Fluierar în fiecare autobuz, după care, dovedindu-se prea costisitor, au pus un Fluierar pe post de șofer. Dar, chiar înainte să înceapă campania electorală, șoferii de autobuz au intrat în grevă, acuzând că sunt lăsați fără slujbe. Ca să creeze noi locuri de muncă, guvernul a fost nevoit să dea posturile de șoferi înapoi civililor. În locul Fluierarilor, au fost montate camere de luat vederi, pentru a evita riscul unor potențiale revolte.

Deodată, o bătrână se întoarce spre mine și Carrick și ne spune:

— Nu puteți rezolva problema?

Toată lumea se uită la noi. Inclusiv șoferul.

— Rahat, șoptește Carrick.

— Ce puneți la cale voi doi? întrebă șoferul, recunoscându-ne imediat.

— De parcă ți-ar spune ție, îl repede bătrâna. Sunt tineri, au toată viața înainte, fac exact ce-ar fi trebuit să facem și noi de la bun început.

Îi zâmbesc recunoscătoare.

— Ascultați-mă, spune șoferul și ridică brațele. Am și eu un nepot Defect. Până să pățească asta, nu vă suportam. După aia, am început să văd lucrurile cu alți ochi.

Tăcere.

— Nu vreau să fiu în autobuz cu ei doi! strigă altă femeie. O să am neazuri doar pentru că v-am văzut. Am suferit destul din cauza voastră. De ce nu pleci capul și faci ce ți se cere, Celestine North? Nu ne mai băga în belele și pe noi, ceilalți!

Mă ridic și mă adresez pasagerilor. Îmi tremură picioarele.

— Ați uitat că sunt de partea voastră? Încerc să dovedesc că *nu* suntem Defecți. Sau, chiar dacă suntem, că nu e nimic în neregulă cu asta. Toți am făcut greșeli și am învățat din ele. Dar am nevoie de timp ca să realizez ce mi-am propus.

— Fata asta este singura care ne apără drepturile, spune o femeie. Sau, cel puțin, singura care nu folosește violență. Toți huliganii care incită la scandal nu fac niciun bine cauzei noastre. Cel puțin, Celestine luptă pe cale pașnică.

— Da, are dreptate. Oamenii o plac. I-am auzit spunând asta. Nu prea înțeleg ce face, dar *o plac*. Multă lume se îndoiește că a fost judecată corect. Vă vine să credeți că se spune asta despre un Defect?

— N-o să iasă nimic de-aici! răbufnește un bărbat. O să se stingă, ca orice altă discuție.

— Ce altă discuție? îl apostrofează bătrâna. Defecții n-au avut *niciodată* parte de atâta susținere. Trebuie să contribuim și noi dacă vrem mai multă.

— Nu vom pierde susținerea, intervin. Nu voi permite așa ceva.

Șoferul pare să mediteze, cântărește cu grijă toate argumentele, de parcă ar fi judecător și juriu în propriul său autobuz.

— O să-mi eliberezi nepotul? întreabă.

— Fac tot ce depinde de mine, răspund.

Dă aprobator din cap și se uită la Carrick.

— O ajuți și tu?

— Ea ne ajută pe noi toți.

— Unde vreți să mergeți?

Îi întind foaia pe care e scrisă adresa. O studiază cu atenție.

— Presupun că e o chestie importantă.

Încuviințez din cap.

— O să-i duc unde vor să ajungă, are cineva vreo obiecție?

Scepticii tac mâlc.

— Dacă suflați o vorbă despre asta, o să spun că sunteți o șleahță de mincinoși. Ne-am înțeles? amenință șoferul.

Femeile din fața noastră ne strâng mâinile și ne urează noroc.

— Vreau să fie clar că ei sunt singurul motiv pentru care mă dau jos, declară bărbatul care a declanșat protestul, apoi se uită la mine. Fă-o pentru noi, Celestine. Ai puterea să reușești.

Pleacă, îndreptând un deget amenințător spre șofer.

— Ai face bine să-i duci unde trebuie.

Îmi dau lacrimile de recunoștință. Trebuie să lupt pentru ei, pentru toată lumea.

Șoferul se întoarce la volan și închide ușile, fără să mai lase pe nimeni altcineva să urce la bord. Oamenii se uită furioși la autobuz. Pornește motorul și plecăm.

Într-un autobuz, mi-am pierdut încrederea în umanitate. Tot într-un autobuz, am regăsit-o.

43

E deja noapte când coborâm din autobuz. Șoferul ne lasă cât mai aproape de casa lui Mary May. E periculos să se apropie mai mult, căci un autobuz pentru Defecți care se abate de la ruta sa obișnuită ar trezi imediat suspiciuni.

Căsuța lui Mary May, cu acoperiș de stuf, stă singuratică lângă pontonul de pescuit. Ca să intri pe aleea ei îngustă, trebuie să faci la dreapta, înainte de capătul pontonului, iar grădina se întinde până în lac. Ustensilele de pescuit se leagănă alene pe mal. Casa e cufundată în beznă. Sper să fie plecată, ceea ce ne-ar ușura mult sarcina, dar, deocamdată, nimic nu a fost ușor.

Coborâm spre ponton și escaladăm zidul grădinii, o peluză lungă plină cu flori exotice, bine îngrijită și traversată de un pârâiaș peste care se întinde un podeț. Un peisaj atât de idilic pentru un monstru ca Mary May.

Înaintăm cu prudență și mă țin după Carrick, până în spatele tufelor, de unde putem cerceta casa mai bine. Este poziționată cu spatele către lac. În partea din spate trebuie să ajungem noi. Îmi făcusem un plan atât de simplu. Mergem acasă la Mary May și luăm înregistrarea, dar, odată ajunși la fața locului, îmi dau seama că planul meu lasă mult de dorit. Problema cea mai mare este cum pătrundem în casă.

— Cum intrăm? întreb în șoaptă.

— Sunăm la ușă, o legăm bine, îi tragem un pumn la nevoie, îi tragem un pumn chiar dacă nu e nevoie. Tu iei globul de cristal.

Mă uit la el, convinsă că este cea mai ridicolă idee pe care am auzit-o vreodată.

— Dacă o rănim, o să avem și mai multe necazuri. O să ne urmărească și poliția. Mary May e un Fluierar important.

— Atunci nu-i fac nimic. Doar o leg. Bine de tot.

— Carrick, spun ușor exasperată, trebuie să găsim altă soluție decât forța brută.

Se uită la mine cu o privire goală.

Trag o înjurătură în gând, dându-mi seama că trebuie să fac planul singură. Înțeleg că e surescitat, numai când te gândești la pericolele care ne pândesc și deja te trec fiori. Studiez casa, ca să gădesc o cale de a pătrunde. În prag, apare o siluetă. Ușa din spate se deschide brusc și ne lăsăm amândoi la pământ.

— Drace! Ea e.

Sunt sigură că ne-a văzut. Cui îi arde să se plimbe prin grădină la ora unsprezece noaptea?

O bătrână în cămașă de noapte pășește pe iarbă în picioarele goale. Are părul lung și cărunt, împletit într-o parte, și se profilează ca o stafie în cămașa albă, vapoasă, pe cerul negru.

A lăsat ușa deschisă. Îl văd pe Carrick uitându-se la ea. Știu ce îi trece prin minte, dar instinctul îmi șoptește că ar fi o greșală să ne năpustim spre casă.

Bătrâna seamănă cu Mary May și realizez imediat că e mama ei, singurul membru al familiei, în afară de Mary May, care a scăpat neînfierat. Bătrâna ia o stropitoare de lângă ușă și începe să ude ghivecele suspendate. Nu curge niciun strop de apă.

— Țțțț, mormăie ea. E goală.

Se uită spre lac și pornește prin grădină.

— Bun. Eu fug în casă, tu stai de pază, spune Carrick, gata să o ia la goană.

— Stai un pic, spun și îl apuc de braț.

Trebuie să îl țin cu ambele mâini de braț ca să-l opresc.

— N-o putem lăsa acolo. E mult prea aproape de apă. O să cadă.

— Ai o obsesie să ajuți bătrâni? mă întrebă, dar glasul îi e blând, iar atingerea mâinii, caldă.

Bătrâna stă pe iarbă și se apleacă peste margine, ca să bage stropitoarea în apă. Mă duc spre ea. Fără să spun nimic, îi iau stropitoarea din mână, o umplu cu apă și i-o dau înapoi.

Îmi aruncă o privire circumspectă, nu glacială, ci mai degrabă curioasă, parcă încercând să mă identifice.

— Vine după mine astă-seară? mă întrebă cu o voce suavă, aproape copilărească.

Nu spun nimic, neștiind la ce se referă.

— Dumnezeu. El te-a trimis să mă iei. Nu-i nimic, spune ea și se îndreaptă de spate. Sunt pregătită. O să-l văd din nou pe Bobby.

Întoarce capul spre casă.

— Ar fi bine să mă împac cu ea. Sper ca bunul Dumnezeu să aibă milă de ea, spune bătrâna, cu o privire optimistă. A făcut greșeli pentru că așa a crezut ea că e corect. Sunt mama ei. O să merg în fața lui Dumnezeu și o să-l rog să o ierte. Dar ceilalți... ceilalți n-o vor ierta în veci. Sper să mă ierte pe mine. Din cauza ei au ajuns Defecți, adaugă și chipul i se înăsprește din nou. Nu-mi amintesc prea multe, dar asta mi-o amintesc. Caută ceva. Ai idee ce caută?

Încuviințez din cap.

— Noapte de noapte, se duce în garaj. Oare El știe unde e? Dacă El ar ști, cred că și-ar găsi și ea liniștea. O macină...

În căsuță, se aprinde o lumină. Ridicăm amândouă privirea.

— Vine, șoptește bătrâna. Cât timp mai am până când mă ia Domnul?

Îmi sare inima din piept când o văd pe Mary May că iese din casă și vine spre noi.

— Mamă! urlă ea furioasă.

Duc un deget la buze și sper să nu-l observe pe Carrick care face semne disperate din mâini. Mama lui Mary May dă aprobator din cap.

— Vii după mine, da?

Încuviințez din cap.

Împăcată, își ia stropitoarea, iar eu mă pitesc repede în spatele unui tufiș. Carrick îmi aruncă o privire alarmată, dar niciunul dintre noi nu schițează vreo mișcare. Nu avem altă cale de scăpare decât lacul. Iar, la nevoie, ne vom arunca în el. Mă prinde protector de mijloc și mă strânge cu putere.

Mama lui Mary May privește oglinda lacului, ca și când și-ar lua adio de la el, cu un aer resemnat, dar nu și trist. Pe chipul ei, se citește mulțumirea, satisfacția, liniștea. Regret confuzia creată, dar bătrâna pare împăcată cu soarta ei.

— Mamă! răsună glasul aspru al lui Mary May, aproape ca un mârâit.

E îmbrăcată tot în cămașă de noapte și se îndreaptă nervoasă spre mama ei.

— Am luat apă pentru flori, îi spune bătrâna cu răceală. N-a mai plouat de câteva zile.

— De câte ori ți-am zis să nu te mai apleci peste margine? E periculos! Poți să cazi în apă. Cum ai... mamă, cum ai făcut rost de atâta apă?

— De la înger. De la îngerul milostiv. Vine să mă ia.

— Înger? șoptește Carrick, acoperindu-și fața cu mâinile.

Mă abțin de la orice explicație, de teamă să nu mă audă Mary May. Mă mir că nu ne-a adulmecat deja cu simțurile ei

supranaturale de Fluierar. Ia stropitoarea din mâna mamei sale.

— Gata cu aiurelile despre îngerii, mamă. E trecut de ora unsprezece. Trebuie să te culci. Dacă nu te potolești, o să montez un sistem de alarmă.

Ne uităm unul la altul. Deci, nu au sistem de alarmă.

— Bobby ține morțiș ca florile să fie udate.

— Tata s-a dus, mami, ai uitat?

— Lui Alice îi place să adune petale ca să le folosească la proiectele ei artistice.

Mary May trage aer în piept.

— Să nu te mai aud că-i pronunți numele în prezența mea, șuieră ea.

Varsă apă înapoi în lac, își prinde mama de cot și o conduce spre casă.

— Unde e toată lumea? întrebă mama ei, pe un ton exasperant de copilăros. De ce nu-mi spui niciodată? Vreau să-mi văd copiii. Vreau să știu că sunt bine. Vreau să-mi iau rămas-bun de la ei.

— N-ai de ce să-ți iei rămas-bun. Nu pățești nimic lângă mine, da? Suntem doar noi două, mamă, și nu avem nevoie de altcineva.

Le urmărim cum intră în casă.

— Femeia e chiar mai scrântită decât credeam, șoptește Carrick.

Ea îi instruiește pe viitorii Fluierari. Mă gândesc la Art și la cât de mult îi otrăvește Mary May mintea. Cine știe ce i-o fi spus despre mine? Cine știe câte minciuni i-a băgat în cap? Iar el le-a crezut. Îi găsesc scuze lui Art din nou? Încerc să mi-l alung din minte.

Se aprinde lumina în camera din față.

— Dormitorul mamei, spune Carrick. Unde naiba găsim globul ăla? Cine știe pe unde o fi?

— În garaj, spun, uitându-mă la clădirea anexă.

— De unde știi?

— Mama ei mi-a zis că tot scotocește prin garaj. Acolo trebuie să fie.

O zărim pe Mary May trecând încă o dată prin dreptul ușii din spate, apoi se aprinde o lumină și vedem bucătăria. De acolo, trece în garaj. Se aprinde lumina la cele două ferestre înalte ale garajului. Putem să pătrundem doar prin casă sau pe intrarea principală pentru mașină de pe cealaltă parte.

Se aud zăngănituri, sunetul cutiilor mutate din loc, ciocnete, apoi țipete, un fel de urlete sălbatice. Te înfioară, te duce cu gândul la o vrăjitoare arsă pe rug, un țipăt chinuit de spaimă și frustrare.

Am impresia că devastează totul și mi-e teamă să nu spargă globul și să găsească înregistrarea ascunsă în el sau să îl strice. S-a făcut rece afară, e de la briza lacului. Dărdâi în tricoul meu subțire, Carrick mă ia în brațe, mă sărută pe gât și mă încălzește imediat cu trupul lui.

Mary May cotrobăie vreo douăzeci de minute, după care, se lasă tăcerea. Căutările frenetice au epuizat-o. Lumina din garaj se stinge și femeia reapare în bucătărie, desfigurată, cu părul vâlvoi, desprins din obișnuitul ei coc impecabil. Tremur din nou și Carrick mă strânge mai tare lângă el.

Lumina se stinge și Mary May dispăre. Dormitorul ei se află în partea din față a casei, camera mamei, în spate.

— Mai stăm vreo patruzeci și cinci de minute, după care intrăm, spune Carrick. O să dureze până când se calmează.

Oftez de nerăbdare. Suntem atât de aproape și totuși atât de departe.

— N-avem atâta vreme de pierdut, Carrick. Dacă descoperă Crevan că am fugit, pe cine crezi că o să sune mai întâi? Pe ea, normal.

— Ți-am explicat că avem destul timp, îmi răspunde, uitându-se la ceas. Au reprogramat operația mâine-dimineț. Mai sunt cel puțin șapte ore până când se va duce mama ta peste ei. Tina o păzește pe Juniper. Crevan nu-i acolo. Totul e în regulă. Tina o să mă anunțe dacă apare Crevan.

— Șapte ore înseamnă enorm, spun, gândindu-mă câte nenorociri se pot întâmpla în acest răstimp.

Pândesc casa cu un gol în stomac.

Bunicul e închis la Castelul Highland în timp ce Ghilda strânge dovezi împotriva lui, Juniper e prizonieră într-un spital improvizat, mama se pregătește să dea buzna acolo și să declare că s-a comis un abuz și o nedreptate, Carrick se află pe lista celor mai căutați infractori. În momentul ăsta, toți suntem în pericol. Nu-i pot trage la fund după mine. Planul trebuie neapărat să reușească.

44

Pândim casa lui Mary May cu ochi de vultur. Patruzeci de minute mai târziu, după ce ne convingem că s-au liniștit apele în casă, trecem la acțiune. Carrick se furișează până la garaj ca să verifice dacă putem intra fără să o luăm prin casă, dacă există o alternativă. Nu există nicio ușă, nicio încuietoare pe care s-o forțeze, niciun geam pe care să-l spargi, iar cele două ferestre din partea de sus sunt prea înguste ca să ne putem strecura prin ele. Nu avem altă soluție decât să trecem prin casă.

Mă duc la fereastra dormitorului mamei, cu inima cât un purice, și ciocănesc încet, rugându-mă ca Mary May să nu fie acolo.

Tresar când mama ei îmi apare în față. În lumina aceea, cămașa albă, părul și chipul cenușii îi conferă o înfățișare mai degrabă sinistră, decât angelică. Pun un deget pe buze și îi fac semn către ușa din față. Bătrâna se îndreaptă spre ea, fără să scoată un sunet. O deschide, intru și mă țin după ea, lăsând ușa întredeschisă pentru Carrick. Înăuntru, domnește o liniște mormântală. Înaintez tiptil, dar ghetetele lui Carrick sunt atât de grele, încât îi este imposibil să se strecoare furiș. Încremenesc de câte ori lovește ceva ori scârțâie podeaua. În casă miroase a prăjituri și a igrasie.

La capătul holului îngust se află dormitorul lui Mary May. Ușa e întredeschisă, ca să audă orice mișcare a mamei sale. Intru în dormitorul mamei și închid ușa cu atenție. Mă așez lângă ea, pe un scaun. Bătrâna se întinde pe pat, rezemată de perne.

— Știi cine ești, îmi șoptește. Nu ești înger. Ești fata aceea Defectă.

Încremenesc. Îmi vine să o iau la fugă, dar bătrâna întinde mâna spre mine.

— Stai jos, îmi zice. Așa e normal să se întâmple. Așa e corect. Ai venit după obiectul pe care îl caută Mary May?

Încuviințez din cap.

— Și va îndrepta lucrurile?

— O să încerc.

— O să reușești, îmi spune. Am o presimțire în ceea ce te privește. Am mai cunoscut o singură fată la fel de hotărâtă ca tine.

Știm amândouă la cine se referă.

— Minunat lucru e dragostea, așa spunea tata mereu. El era o fire romantică, spune bătrâna. Dar eu văd ce orori se pot naște din dragoste. Războaie. Situația de față.

— Ce s-a întâmplat? întreb în șoaptă.

— Mary May l-a iubit nespus pe Henry, dar dragostea ei n-a fost ceva minunat, a fost ceva... nefiresc. Era... obsedată de el. Când Henry a părăsit-o și s-a îndrăgostit de sora ei mai mică, Alice, Mary May și-a pierdut mințile. S-a întors împotriva lui Alice și a tuturor membrilor familiei care știuseră de aventura celor doi și nu-i spusese. Oamenii i-au ascuns asta, pentru că știau cum avea să reacționeze, dar nimeni nu s-a așteptat să ne facă așa ceva. Pur și simplu, ne-a distrus.

— I-a denunțat Ghildei?

— A denunțat afacerea familiei. Toți lucrau la ferma de la Yellow Meadows. Era o mică fermă de familie. Aveam o cooperativă, oamenii cumpărau acțiuni care le dădeau dreptul de a achiziționa produse de la fermă. Laptele era curat, animalele nu erau tratate cu hormoni de creștere, toate produsele erau organice. Lui Tommy îi plăcea agricultura adevărată. Ministerul Resurselor Naturale stătea

cu ochii pe ei. Mary May știa asta și le urmărea fiecare mișcare, doar-doar vor călca strâmb. Ghilda i-a declarat Defecți, a zis că mâncarea lor e periculoasă și ne-a pus să distrugem totul. Am aruncat tot laptele, am spart ouăle. Mâncare cât se poate de bună. Agricultură sănătoasă e privită ca o infracțiune, marile corporații nu vor să le facem concurență. Alice nici măcar n-avea vreo legătură cu asta. Era medic veterinar și se ocupa de animale, dar a fost pedepsită odată cu ceilalți. I-au acuzat că sunt autonomi, independenți. Că sunt o pată rușinoasă pe obrazul societății. Le-au frânt inimile, exact ce și-a dorit Mary May.

O podidesc lacrimile, chiar și după atâta vreme, durerea este încă sfâșietoare. Abia acum îmi dau seama de unde știa bunicul atâtea lucruri despre Mary May și originile ei agricole. Comunitatea fermierilor e o lume mică.

— Îmi pare rău, îi spun și îi întind un șervețel. Îmi cer scuze că v-am speriat mai devreme.

Bătrâna zâmbește.

— Nu m-am speriat, tocmai asta e interesant. Ceea ce înseamnă că sunt pregătită sufletește.

Pare împăcată.

Tresărim amândouă la auzul unui ciocănit în fereastra dormitorului. Sunt convinsă că Mary May a chemat gărzile și că totul s-a terminat. Mama ei trage draperia și dăm cu ochii de Carrick, cu globul de cristal în mână.

— Asta căuta Mary May? mă întreabă bătrâna.

— Da, asta căuta.

— Deci, lucrurile vor reveni la normal acum? mă întreabă plină de speranță. Îmi vreau familia înapoi.

Îi prind mâinile între palme și i le strâng afectuos.

— O să fac tot ce-mi stă în putință.

45

Sunt acasă la judecătoarea Sanchez, împreună cu Raphael Angelo. Un apartament de marmură și sticlă, situat la ultimul etaj al celei mai înalte clădiri din oraș, complet diferit de cabana din munți a lui Raphael. Judecătorii Ghildei sunt plătiți cu bani grei ca să înfiereze cetățenii și să se uite de sus la ceilalți, începând din sala de judecată și până la apartamentul din oraș. Oamenii sunt doar niște pete minuscule în parcare de sub fereastra ei, aproape inexistenți, iar hotărârile se iau fără să se țină cont de realitate.

Totuși, realitatea a pătruns acum în locuința judecătoarei Sanchez. Încă nu s-a dezmeticit, este adormită, după ce-am dat buzna peste ea cu noaptea în cap.

E aproape de nerecunoscut fără rujul ei roșu și ochelarii cu rame roșii care au făcut-o celebră. E nemachiată, are părul prins într-o clamă și stă înfocolită într-un pulover negru de cașmir, de parcă i-ar fi frig, deși nu e deloc frig.

Stăm în spațiul deschis care servește drept bucătărie, salon și sufragerie. E enorm, cu ferestre cât peretele și tavan de sticlă. Mă surprinde uitându-mă la el.

— Fiul meu e pasionat de stele, îmi spune. Tocmai de-asta am și cumpărat apartamentul.

— Cred că termenul corect e astronom, spune un adolescent și intră în bucătărie, somnoros, ciufulit și legându-și cordonul halatului.

Pare cam de-o seamă cu mine, e frumușel, țațoș și are un aer ușor arogant.

— Doar dacă ești plătit să te uiți la ele, îi răspunde mama lui, uitându-se la laptopul pe care i-l pune în față Raphael.

Băiatul mă măsoară din priviri, apoi se întoarce mirat spre mama lui. Celestine North se află în casa lor.

— Avem cafea, mamă? o întreabă.

Nu reușesc să mi-o imaginez ca mamă. Ca pe o femeie capabilă să iubească și să țină la cineva. Bănuiesc totuși că judecătoarea Sanchez vrea să mă ajute, chiar dacă își urmărește propriul interes.

Ea îi face semn din cap spre cafea.

— Vreau și eu una, te rog, îi spune Raphael.

— Mamei îi place să privească în jos, eu prefer să privesc în sus, spune băiatul și îi pune cana în față lui Raphael. Vrei să mergem sus să-ți arăt? mă întreabă, după aceea. Am un telescop.

Nu țin morțiș să vid filmarea la care urmează să se uite Raphael și judecătoarea, dar ar trebui să fiu de față. E prea importantă ca s-o ratez.

— Nu, mulțumesc, răspund politico.

Mă examinează cu atenție. Observ pe halatul lui emblema celui mai prestigios internat din țară.

— E nedrept că te-au declarat Defectă, spune el pe un ton ridicat, parcă vrând neapărat să-și enerveze mama. I-am zis și ei asta. Verdictul a fost absolut ridicol. Bănuiesc că sunt niște interese sinistre la mijloc.

Îmi întinde o cană de cafea, deși nu i-am cerut.

— Mulțumesc, spun emoționată de acel simplu gest de bunăvoință.

Simt mirosul cafelei. Știu că e cafea. Gust. Nimic.

Exact cum a zis Tina, am găsit stickul în postamentul globului de cristal. Mary May îl pusese deoparte de restul lucrurilor din garaj, prin urmare, Carrick l-a găsit repede. Loialitatea lui Mary May față de Ghildă părea să o fi orbit într-atât, încât nici prin gând nu-i trecuse că dovada care i-ar

distruge șeful s-ar putea afla într-un obiect atât de drag ei. Stickul era în postamentul fals; l-am găsit ușor după ce l-am deșurubat. L-am sunat pe Raphael imediat după aceea și a venit să ne ia de la casa de lângă lac.

Am refuzat să văd înregistrarea. Am coborât din mașină și i-am lăsat pe Carrick și Raphael să se uite la ea. Judecând după fețele lor, fusese surprins tot ce trebuia. Raphael nu îndrăznește să se mai uite la mine, în timp ce Carrick nu se putea abține să mă privească.

Am considerat că e mai bine să nu îl luăm pe Carrick cu noi. O persoană ca Sanchez îi exploatează pe cei care îi sunt de folos și se debarasează de ceilalți. Carrick nu reprezintă nimic pentru ea și ar fi riscat să fie trimis pe loc la Castelul Highland. În plus, cam pe la ora asta, mama urmează să dea buzna în spitalul improvizat (sau centru de detenție), iar Crevan va afla în curând că am evadat. Carrick e mai în siguranță dacă stă departe de mine. În plus, le e de mai mare ajutor mamei și lui Juniper.

Verific telefonul, în speranța că am primit vreo veste de la Carrick. Nimic.

Mă uit la televizorul din bucătărie, să văd dacă se anunță ceva la jurnalul de știri. Cum era de așteptat, judecătoarea Sanchez urmărește News 24, canalul lui Crevan. Nicio știre de ultimă oră despre mama ori Juniper, dar nici nu s-ar difuza așa ceva, cel puțin, nu pe News 24. Ar ascunde un asemenea eveniment.

— Pleacă, Tobias, spune judecătoarea, pe un ton autoritar, iar băiatul părăsește încăperea, cu capul sus, umerii drepti și ziarul la subraț.

Mă așez în spatele lui Sanchez ca să văd bine ecranul. Acum, că sunt în casa judecătoarei, trebuie să fiu atentă la ce se uită și să-mi dau seama cum vede ea lucrurile.

— Cine mai are copie? întrebă Sanchez.

— Țsta e originalul, răspunde Raphael. N-am arătat-o nimănui.

— A fost filmată cu telefonul domnului Berry, sigur a transferat-o pe un computer ca să o poată salva apoi pe stick.

— Bănuim că, odată cu domnul Berry, judecătorul Crevan i-a găsit și laptopul și cardul de memorie. Asta e singura înregistrare rămasă. Cea pe care o caută Crevan de atâta vreme, spune Raphael.

— Vreți să cred că nu ați făcut nicio copie înainte să veniți aici? spune judecătoarea, ridicând sceptică din sprâncene.

Raphael se uită la mine.

— Dă-i-o.

Rămân șocată.

— Raphael.

— Sinceritate totală, îmi spune. E singura soluție dacă vrem să reușim.

Scot nervoasă din buzunar singura copie pe care am făcut-o și o pun pe masă, în fața judecătoarei. O ia repede și o vâără în buzunar.

Apasă pe butonul de redare. Raphael se lasă pe spătarul scaunului. Sanchez se apleacă în față.

Eu mă agit în spatele lor, rozându-mi unghiile de emoție.

Începe înregistrarea. Este neclară. Văd podeaua, după care camera se rotește de jur-împrejur, încetoșată, iar, pe fundal, răsună voci, este gălăgie. Văd pantofii mamei îndepărtându-se, aud strigătele tatei și vacarmul iscat în clipa în care sunt scoși cu forța din camera de observare. Sanchez se uită iritată la Raphael, de parcă toată chestia asta ar fi o pierdere de timp.

Apoi se ridică și, în imagine, apare Camera Însemnării. Se vede spatele lui Crevan, într-o robă de un roșu sângeriu. Mă imobilizează în scaun.

Telefonul coboară din nou în pământ, urmează alte țipete, mai mare zarvă și o imagine neclară.

— Mare scofală, pufnește Sanchez exasperată. Da, Crevan e în Camera Însemnării. Asta nu dovedește nimic.

— Priviți în continuare, spune Raphael calm.

Domnul Berry își schimbă poziția ca să aibă o vizibilitate mai bună. Stă în afara camerei. De-aia nu l-am văzut. Crevan se apropie de mine, astfel că apar și eu în cadru. E un sentiment extrem de neplăcut să mă văd legată de scaun. Mi-au deschis gura cu forța. Mi se face rău când îmi amintesc de acele clipe oribile.

Domnul Berry pare să fie îmbrâncit, iar camera de filmat e din nou îndreptată spre podea. Îi vedem picioarele. Apoi niște ghete de Fluierar și o a treia pereche de pantofi. Tenișii lui Carrick.

— Filmați mai departe, se aude clar vocea lui Carrick.

Sanchez se întoarce instantaneu spre mine.

— A cui e vocea?

Nici eu, nici Raphael nu o băgăm în seamă. Telefonul se ridică din nou exact în momentul în care sunt înfierată pe limbă. După care, răsună țipetele lui Crevan.

— Căiește-te, Celestine!

Pe filmare se vede limpede cum se postează în fața scaunului meu.

— Căiește-te!

Gardienii mă dezleagă. Toți par realmente zguduți, inclusiv Funar, care m-a înfierat, și Bark, care mă detestă. Mă pun într-un scaun cu roțile.

— Arde-o pe spinare! ordonă Crevan deodată.

Se aude cât se poate de limpede. Mă simt atât de ușurată că l-am prins în sfârșit.

Plec de lângă laptop, nu pentru că n-aș suporta să privesc ce urmează, ci pentru că vreau să văd fața judecătoarei Sanchez. Vreau să vadă cu ochii ei ce-am pățit sub conducerea ei.

Chipul ei este impenetrabil, inexpresiv, își stăpânește perfect reacțiile. Nici urmă de emoție, milă, compătimire, nimic. Ochii ei urmăresc imaginile și le analizează ca un robot.

Nici măcar nu clipește la strigătele lui Crevan, la împotrivirile gardienilor, la vederea fierului încins în mâna lui Crevan sau la gemetele mele înăbușite. Raphael se scarpină în cap, pe nas, se foiește în scaun, vizibil tulburat de imaginile în care sunt înfierată pe șira spinării, fără anestezie, și urlu de groază. Judecătoarea însă nici nu clipește.

Înregistrarea se termină.

Sanchez ridică privirea spre mine, cu un calm desăvârșit. Totuși, e prea impasibilă, prea calmă, ceea ce mă face să cred că e doar o mască în spatele căreia își ascunde adevăratele sentimente.

— O să pretindă că e o reconstituire.

— Aiurea, spune Raphael.

— Dacă intrați pe YouTube, găsiți sute de astfel de filmări.

— Se vede limpede că e reală, protestează Raphael.

— Nu m-ar mira să scape basma curată. E cuvântul unui Defect împotriva unui om influent și convingător.

— Se mai poate dovedi într-un fel, spun.

Mă întorc cu spatele, îmi ridic bluza și îmi arăt semnul de pe spate.

Sanchez nu are nicio reacție.

— Arată altfel decât celelalte.

— Nu a fost imobilizată, nu i s-a administrat anesteziac, Crevan a înfierat-o cu mâna lui, în timp ce fata zbiera ca din gură de șarpe. Ați văzut-o cu ochii dumneavoastră. Semnul e incontestabil, exact cum reiese de pe înregistrare.

Raphael o privește suspicios, străduindu-se să-și păstreze calmul, deși e vizibil iritat.

— Ce se întâmplă? Parcă voiati să scăpați de Crevan din Ghildă? V-ați speriat deodată?

— Nu m-am speriat și, din câte îmi amintesc, *eu* am avut ideea de a-l înlătura pe Crevan din funcția de prim-judecător.

— Mi-ați cerut să vă aduc dovada care să-l afunde pe Crevan și v-am adus-o, spun furioasă, dându-mi seama că judecătoria bate în retragere.

Se uită la mine și, pentru prima oară, expresia de pe chip i se schimbă.

— E o dovadă copleșitoare, Celestine. Înregistrarea asta poate distruge întreaga Ghildă. Abia acum înțeleg de ce e atât de disperat Crevan să pună mâna pe tine.

45

Mă uit îngrijorată la Raphael. Pare la fel de șocat ca mine. În decurs de câteva minute, am ajuns dintr-o poziție de forță într-un mare impas. Ne aflăm într-o situație delicată. Sanchez voia să se debaraseze de Crevan, nu să distrugă Ghilda. Prin urmare, poate să se joace din nou cu mine, de-a șoarecele și pisica.

Raphael își drege glasul.

— Asta înseamnă că suntem în postura de a ajunge la o înțelegere.

Sanchez întoarce capul spre el cu o viteză uluitoare.

— Mă amenințați?

— Dumneavoastră îmi amenințați clienta? răspunde el calm.

Pe fruntea judecătoarei apar câteva riduri, în ciuda injecțiilor cu Botox.

— Doamnă judecătoare, situația e neschimbată. V-am adus ce ne-ați cerut. Nu e nevoie să faceți publică înregistrarea. O puteți folosi cum găsiți de cuviință pentru a-l discredita pe Crevan. Dumneavoastră decideți. Nu dorim decât să se admită că judecătorul Crevan a încălcat regulile Ghildei prin faptele sale și să fie concediat. Și ca sentința primită de clienta mea să fie anulată.

Sanchez cade pe gânduri.

— Crevan o să-și dea seama că nu vreau să se afle de ea. Nu-l am cu nimic la mână. Eu însămi am făcut parte din completul de judecată care a permis acest abuz. Indiferent dacă s-a petrecut cu știrea sau fără știrea mea, și eu sunt răspunzătoare. Va trebui ca toți cei trei judecători ai Ghildei, eu, Jackson și Crevan, să ne asumăm responsabilitatea.

— Nu și dacă dumneavoastră sunteți cea care demascați totul. Aveți ocazia să faceți prima mutare, spune Raphael.

— L-am prins, spun și îmi aud tremurul din voce.

— În realitate, Celestine, singura persoană pe care am prins-o ești *tu*. Iar Crevan abia așteaptă să pună mâna pe tine.

— Vreți să mă folosiți ca să vă atingeți scopul, spun.

— E absolut scandalos! strigă Raphael, sărind de pe scaun. E ceva lipsit de etică, morală și principii, de o josnicie care depășește până și legile Ghildei. O să vă combat până la capăt! declară Raphael. Crevan e deja anchetat. Acesta este începutul sfârșitului Ghildei. Ar trebui să alegeți de partea cui sunteți. A supraviețuitorilor sau a celor de pe nava care se scufundă.

— Aveți dreptate. Sunt o supraviețuitoare.

Raphael răsuflă ușurat.

— Păcat că, din punctul meu de vedere, cauza voastră e nava care se scufundă. O să fie cam greu să lupti până la capăt, Raphael, după ce Ghilda te va închide pentru că ai ajutat un Defect.

— E avocatul meu. Am semnat un contract.

— Avocatul unei fugare.

Raphael clatină din cap, zâmbind cu gura până la urechi, parcă amuzat de încurcătura în care ne aflăm.

Se uită la mine.

— Hai să plecăm, Celestine.

— Mă tem că nu vă pot lăsa să plecați, spune Sanchez și pune mâna pe telefon. Anna, eu sunt. Dă-mi-l imediat pe Crevan la telefon.

Mă reped să iau stickul rămas în laptop, dar mi-l smulge din mână și mă îmbrânțește. E mai puternică decât îmi

imaginam. Cad peste măsuța de cafea, care se sparge. Raphael îmi sare în ajutor.

— Ești bine? mă întreabă.

— Tobias! strigă Sanchez.

Băiatul își face apariția, îmbrăcat acum în treningul cu însemnele internatului său, și evaluează situația, eu întinsă pe jos, peste cioburi, mama lui, cu telefonul în mână.

— Ce-ai făcut? își întreabă mama.

— Nu-i lăsa să plece!

Judecătoarea fuge în dormitor, cu mobilul la ureche.

— Fir-ar să fie, Anna! Mai sună-l! Trebuie neapărat să vorbesc cu el! TOBIAS, încuie ușa IMEDIAT! țipă și închide ușa dormitorului după ea.

Băiatul se repede la ușă și o încuie, după care tastează un număr pe un panou de control. O voce de robot anunță că toate intrările sunt blocate. Nu mă îndoiesc că o persoană cu funcția lui Sanchez beneficiază de măsuri de maximă securitate. Tobias ne privește ezitant.

Raphael e puternic, dar nu îndeajuns de puternic pentru a-i ține piept lui Tobias.

— Dă-ne drumul, spune Raphael. Nu ne poți sechestra aici.

— Ce i-ați făcut mamei? întreabă băiatul nedumerit.

Raphael clatină din cap și îi întoarce spatele dezgustat.

— Problema cu oamenii care cască ochii la stele este că, deseori, nu văd ce se întâmplă în jurul lor. Pari băiat de treabă. Nu e și cazul mamei tale. Nu pare deloc o femeie de treabă.

Tobias se uită îngrijorat la noi doi, în timp ce Raphael mă ajută să mă ridic dintre cioburi. Din fericire, am scăpat fără tăieturi.

— Știați că există cinci sute de miliarde de galaxii? întrebă Tobias, parcă mai speriat decât mine și Raphael, în vreme ce-mi scutur hainele. Numai în galaxia noastră, există șaptesprezece miliarde de planete de dimensiunea Pământului. Poate că pe una dintre ele există un univers paralel în care nu sunteți tot un cap pătrat.

Raphael dă capul pe spate și râde în hohote.

— Bravos, băiete.

— Chestia asta mă depășește, bombăne Tobias, iar deasupra buzei superioare îi apar broboane de sudoare. Mamă! țipă din toți rărunchi, forțând-o pe judecătoare să iasă repede din dormitor, doar pe jumătate îmbrăcată. N-ai decât să te descurci singură!

Introduce codul alarmei, descuie ușa de la intrare, o deschide și iese în goană, lăsând-o larg deschisă în urma lui.

46

Eu și Raphael ne uităm mirați la ușa deschisă.

Apoi Raphael se repede spre ea.

Pe moment, judecătoarea Sanchez rămâne stupefiată de plecarea fiului ei, dar se dezmeticește rapid și fugе spre ușa. Îl întrece pe Raphael, o trântește și tastează din nou codul de securitate. Suntem iarăși blocați. E încălțată doar cu un pantof. E îmbrăcată cu o fustă creion și o bluza roșie de mătase. Rujul roșu și ochelarii cu rame roșii au revenit la locul lor.

Sună telefonul în dormitorul ei. Judecătoarea se retrage agale, nu știe dacă să răspundă la telefonul prin care speră, fără îndoială, să dea de Crevan, lăsându-ne astfel singuri, sau să stea cu ochii pe noi. Se repede spre dormitor. Trântește o înjurătură fiindcă țărâitul se oprește înainte de a apuca să răspundă.

Îmi verific telefonul să văd dacă am primit vreun mesaj de la Carrick.

Juniper salvată. Toată lumea în siguranță. Voi?

Răsuflu ușurată. Ce veste bună! Mă mobilizez imediat și îmi vine o idee. Nu e nicio problemă dacă află Crevan că am scăpat. Juniper e la adăpost, mama e la adăpost, Carrick e la adăpost.

— Ce vrei să faci? mă întrebă Raphael, văzându-mă că pun mâna pe telefonul de pe biroul judecătoarei Sanchez.

— Vă rog să-mi faceți legătura cu Castelul Highland, spun repede.

— Ce naiba faci? întrebă Raphael și se repede spre mine.

Acopăr receptorul de teamă să nu-mi întrerupă convorbirea și îi șoptesc:

— Ai încredere în mine.

Face un pas înapoi.

— Bună ziua. Mă numesc Celestine North și aș dori să mă predau, spun repede, în vreme ce Raphael dă ochii peste cap îngrozit.

Se repede spre mine și încearcă să-mi smulgă receptorul din mână. Mă ridic în picioare pe un scaun și iau și telefonul cu mine. N-are cum să ajungă atât de sus. Se uită după cablu.

— Sunt în apartamentul doamnei judecătoare Sanchez din Grimes Tower și vreau să fiu luată de aici imediat. Vă mulțumesc.

Închid. Îmi bate inima puternic.

Raphael se târăște în genunchi, căutând capătul cablului. Îl scoate din priză. Prea târziu. Mă uit cum stă cu fundul în sus.

— De ce-ai făcut asta? mă întrebă.

— Judecătoarea Sanchez îl sună pe Crevan chiar acum. Vrea să facă o înțelegere cu el. Ai impresia că vreunul dintre ei va permite să fim reținuți în mod oficial, ținând cont câte știm despre ei? Ascultă-mă pe mine, vom fi mult mai protejați dacă vin Fluierarii după noi.

Raphael se întoarce brusc și se așază în fund.

— La asta nu m-am gândit. Să știi că asta e cea mai bună idee pe care ai avut-o până acum. Presupun că istețimea mea e contagioasă.

— Nu ne rămâne decât să sperăm că Fluierarii vor ajunge primii.

În timp ce judecătoarea e în dormitor și încearcă să ia legătura cu Crevan, ca să negocieze libertatea mea în schimbul intereselor ei personale, noi doi stăm în sufragerie și așteptăm să vedem ce ne rezervă soarta. Câteva minute

mai târziu, cineva bate la ușă. Mă uit pe vizor. N-am fost niciodată atât de fericită la vederea căștilor roșii.

— Fluierarii, spun.

Batem palma de bucurie.

47

— Fluierarii! strigă ei. Deschideți ușa!

— Mă tem că nu e posibil, răspunde Raphael calm prin ușă. Suntem încuiați aici și nu avem cum să deschidem. Va trebui să o spargeți.

În ciuda a tot ce se întâmplă, a Fluierarilor care se pregătesc să spargă ușa și să mă aresteze, e foarte ușor să mă molipsesc de blazarea lui Raphael. Mă simt la fel de calmă pe cât se comportă el. Chiar dacă știu că e doar o fațadă; un vegan care își decorează casa cu trofee umane doar ca să demonstreze ceva, care își petrece viața luptând să facă dreptate altora, e orice, numai blazat nu. Poate că tocmai de asta zâmbesc, pentru că sub masca aceea glumeață se ascunde un om foarte serios.

— Dați-vă înapoi! strigă o voce.

Ne supunem.

În locul sunetului făcut de vreun dispozitiv electric, se aude o bubuitură.

— Dau cu barosul, spune Raphael și se reazemă de perete, cu brațele încrucișate pe piept. Au venit pregătiți.

Răsună o a doua bubuitură.

— Ce se întâmplă? întrebă judecătoarea Sanchez, ieșind speriată din dormitor.

Sunt curioasă dacă a apucat să negocieze cu Crevan. Dacă m-a vândut ca să obțină și mai multă putere.

— Au venit Fluierarii, o informez, pe un ton calm.

— Poftim?!

Se uită îngrozită când la mine, când la Raphael. Calmul nostru nu face decât să o bulverseze și mai mult.

— Nu. Nu se poate așa ceva.

BUM!

— Ba, se poate, confirmă Raphael, în timp ce ia o bomboană de mentă. Bănuiesc că nu aveam cum să le auzim fluierile de la înălțimea asta.

Sanchez se albește la față.

— *Poftim?*

È atât de panicată, încă aproape mă pufnește râsul.

BUM!

— Ce vor să facă?

— Să spargă ușa, îi explică Raphael.

— Ce? De ce? Hei! Heeei! Vă rog să vă opriți!

— Pentru că suntem sechestrați, spun.

Își ia vocea autoritară, dar nu reușește să se facă auzită de partea cealaltă a ușii, unde Fluierarii lovesc de zor cu barosul.

Într-un final, ușa cedează.

Judecătoarea Sanchez face un salt înapoi în momentul în care rumegușul, așchiile de lemn și o bucată de baros aterizează pe covorul ei moale. În prag, sunt doisprezece Fluierari.

— Doamnă judecătoare Sanchez, spune un tânăr, strecurându-se prin ușa spartă, am fost informați că Celestine North se află aici. Ați pățit ceva?

Judecătoarea se uită dezgustată la bărbat, la covor, la cămașa ei de mătase, plină de așchii și rumeguș.

— Mi-ați distrus ușa.

Tânărul devine confuz.

— Ni s-a spus că nu se poate deschide.

— Ei nu pot s-o deschidă, pentru că i-am închis *eu*.

Fluierarul se face roșu ca racul.

Unul dintre colegii lui din spate își mușcă buzele ca să nu pufnească în râs.

— Voi ordona să fie înlocuită imediat, doamnă judecătoare.

— Normal! se răstește Sanchez. Trecând peste asta, spune-mi de ce... cum... ce căutați aici? E o chestiune privată între mine și judecătorul Crevan. Aștept să mă sune înapoi.

Fluierarii se uită nedumeriți unii la alții.

— Am primit un telefon de la această adresă. Domnul judecător Crevan este ocupat cu pregătirile de paradă.

— Paradă? întreabă Raphael. Ce paradă?

— Toți Defecții au primit ordin să se prezinte imediat la Fluierarul lor, de unde vor fi transportați într-un loc central. Ni s-a spus să ducem *toți* Defecții acolo, fără excepție.

— Nu puteți s-o luați pe Celestine. Trebuie să discut mai întâi cu judecătorul Crevan.

— Nu facem altceva decât să respectăm instrucțiunile judecătorului Crevan, intervine un alt Fluierar, apropiindu-se de mine. Îl vom anunța că am reținut-o pe Celestine. Urmează-ne.

Înainte de a mă apuca de cot, duce la gură fluierul roșu care îi atârnă la gât de un lanț de aur.

— Astupă-ți urechile, îl sfătuiesc pe Raphael.

Abia apucă, și cei doisprezece Fluierari suflă în fluier pentru a da de veste că au mai arestat un Defect. Încă unul.

- CECELIA AHERN -

PARTEA A TREIA

48

Judecătoarea Sanchez le ordonă să îl rețină și pe Raphael.

Suntem transportați la un depozit din zona docurilor, în fața căruia sunt mai multe autobuze pentru Defecți.

— Ce-or mai însemna și toate astea acum? îl întreb pe Raphael.

Nu-mi răspunde, fiindcă e prea ocupat să se uite pe fereastră, încercând să-și dea seama ce se petrece.

— Știi că azi trebuie să te prezinți la Fluierarul tău? mă întrebă, în cele din urmă.

— De unde să știu? Sunt fugară. Am stat numai printre oameni care nu trebuie să dea socoteală Fluierarilor.

— Îmi explică și mie cineva ce se întâmplă?

Raphael se apleacă în față și i se adresează unui Fluierar.

— Toți Defecții nominalizați trebuie să se prezinte la această adresă la ora nouă dimineața fix.

— De ce?

— Așa a ordonat Ghilda.

— Fii amabil și lămurește-mă, cu mine ce-aveți de gând? Nu sunt Defect.

— Va ducem la castel.

— Judecătorul Crevan le va ține un discurs Defecților, adaugă alt Fluierar.

— Personal? întrebă Raphael îngândurat. Tuturor Defecților din Humming?

— Cât înseamnă asta? întreb.

— La o populație de șapte milioane, stai un pic să calculez, spune el, pe un ton teatral, înseamnă șapte milioane de Defecți. Dar, în actele oficiale, figurează doar treizeci de mii.

— O să se adune aici treizeci de mii de oameni? îi întreb pe Fluierarii din față.

— Nu toți odată. Sunt împărțiți pe mai multe zone. E prima oară când auzi asta? mă întreabă un Fluierar, întorcându-se în scaun și uitându-se la mine de parcă aș fi fost de pe altă planetă.

— E fugară, explică Raphael, arătând spre mine. Nu prea te interesează astfel de informații când fugi de lege. Deși, n-ar fi stricat să fi știut.

— Îmi pare rău că s-a ajuns aici, Raphael.

— Nu-ți cere scuze. Știam cum se va termina, ai uitat? Mă simt ciudat de liber. Cred că începusem să mă simt ca un prizonier în casa mea din munți, un prizonier care stătea acolo de bunăvoie. Asta e menirea mea. Tu te simți bine?

Dau din cap în semn că da, apoi că nu, după care ridic din umeri.

— O voi lua ca pe o încuviințare, fiindcă nu mă pricep deloc să consolez pe cineva.

Mașina se oprește din cauza traficului. Mă uit la depozitele de pe docuri. Într-un gang dintre două depozite, zăresc două femei ieșite la o pauza de țigară. Poartă salopete albe, mânjite de pete roșii, inclusiv pe brațe, până la cot.

— Raphael, murmur cu voce tremurătoare.

— Măruntaie de pește, îmi explică. În depozitele alea, se eviscerează și se ambalează peștele.

Mi-aș dori nespus să-l cred, dar nu pot.

Ușa de pe partea lui Raphael se deschide și un Fluierar îi ordonă să iasă. Nici nu apucăm să ne luăm rămas-bun. Îmi strigă doar „Baftă, puștoaico” și ușa de trânteste după el.

Apoi se deschide ușa de pe partea mea și cobor. Mă flanchează doi Fluierari. Pe Raphael îl duc în direcția opusă,

spre altă mașină de Fluierari, cu destinația Castelul Highland.

Se deschide ușa depozitului. La intrare, sunt amplasate un detector de metale, prin care trec fără probleme, și un scanner care mă identifică imediat. Bărbații sunt duși în dreapta, femeile, în stânga. Mirosul de pește îmi întoarce stomacul pe dos. Când intru în zona destinată femeilor, își fac apariția alte două muncitoare, cu șorțuri pline de sânge, de parcă ar fi măcelărit un om. Privirile ni se intersectează și ochii uneia dintre ele se mai îmblânzesc.

— Scuze, îmi spune femeia și trece grăbită mai departe, împreună cu prietena ei.

În clipa în care pătrund în sectorul femeilor, am senzația că am ajuns în iad.

49

Sute de persoane, surorile mele Defecte, se întorc spre mine. Unele mă aclamă, altele vin să-mi strângă mâna sau măcar să mă atingă, o femeie plânge, crezând că o pot salva, alta plânge pentru că arestarea mea i-a spulberat orice speranță de salvare.

Examinez cu atenție sala. Este, într-adevăr, o magazie folosită pentru eviscerarea peștilor. Aici peștii sunt descărcați de pe bărci, curățați și transportați la piețele și magazinele din zonă. Spațiul e plin de chiuvete dreptunghiulare, înșirate una după alta, astfel încât angajații să poată lucra nestânjeniți în picioare. Podeaua e acoperită cu dale subțiri de argilă, ușor de curățat, așezate în pantă, pentru ca sângele să se scurgă spre canalizări. De ce ne-au adus aici? Mintea mea naște tot felul de scenarii înflorătoare.

Văd o față cunoscută în mulțime. O fată blondă. O recunosc din fotografia pe care mi-a dat-o nu demult iubitul ei, Leonard.

— Lizzie? spun.

Mă privește nedumerită.

— Celestine North? De unde mă cunoști?

— De la iubitul tău, Leonard. Te caută. A știut dintotdeauna că ești Defectă. Te iubește. El m-a ajutat. I-am promis că o să încerc să te găsesc.

Se ridică în picioare șocată.

— Bahee mi-a zis că Leonard a aflat că sunt Defectă și a refuzat să mai audă de mine. Mi-a zis că trebuie să plec, altfel îi pun pe toți în pericol. N-am vrut să plec, dar m-a obligat.

Scutur din cap.

— Bahee ne-a mințit cu nerușinare pe toți. Leonard te iubește. Te caută încontinuu de când ai dispărut.

— Oh, zâmbește ea surprinsă. Mulțumesc.

— El m-a salvat de Fluierari. E un om bun, adaug.

Se aude un fluier și toată lumea amuțește.

Pe un perete, apare lumina unui proiector.

Defect TV.

— Domnul judecător Crevan va da o declarație în direct la Defect TV în legătură cu evenimentele de astăzi, anunță jovial înlocuitoarea Piei Wang, de parcă ar fi pe un canal de divertisment.

Pe ecran, apare Crevan, așezat într-un fotoliu din piele cafenie dintr-un birou al Ghildei, îmbrăcat în roba lui de un roșu sângerieu.

— Astăzi sărbătorim cea de-a patruzecia aniversare a Ghildei, înființată de bunicul meu. Am făcut progrese imense în această perioadă. Dacă ne reamintim situația în care se găsea țara atunci, atât din punct de vedere economic, cât și politic, și haosul născut din nepăsarea și deciziile nechibzuite ale liderilor noștri, realizăm cât de mult am evoluat. Se apropie vremea în care nu vor mai exista Defecți, în care deciziile imorale, iraționale, nedrepte și iresponsabile nu vor mai fi posibile. Companiile noastre sunt conduse de oameni competenți, pe scena mondială suntem recunoscuți drept o țară demnă de încredere, o țară cu care poți negocia și cu care poți încheia afaceri. În ultima perioadă, ne-am confruntat cu o serie de revolte, atât în orașul nostru, cât și în alte orașele din țară, ceea ce demonstrează că ne îndepărtăm de țelul propus. Astăzi este momentul în care ne îndreptăm din nou atenția asupra obiectivului nostru. Astăzi, vi-i vom arăta pe cei care ne amenință societatea. O paradă a celor câteva minți otrăvitoare care nu gândesc și nu se

comportă precum noi ceilalți. Bineînțeles că toți ne iubim rudele, iar înfierarea acestora nu ne știrbește câtuși de puțin dragostea pentru ele, dar asta este pentru *binele nostru* demonstrează lumii că *suntem* o societate decentă și organizată.

Privește fix în cameră, ochii lui albaștri străpungându-ne până în suflet.

— Astăzi, veți înțelege de ce există Ghilda. Persoanele pe care le veți vedea reprezintă acea parte a populației în care vor fi încadrați toți cei care nu doresc să trăiască într-o societate decentă și organizată. Pe această cale, invit, rog publicul să iasă din case și să umple străzile pentru a-și arăta sprijinul față de noi.

Imaginea dispare și toate femeile din depozit încep să vorbească, să dezbată, unele calm, majoritatea aproape isteric.

Se aude țârâitul unui fluier. Vacarmul nu se potolește decât după ce răsună a patra oară.

Un căpitan de Fluierari strigă de deasupra noastră:

— Defecți, scoate-vă hainele și îmbrăcați-vă în echipamentele pe care le veți găsi aranjate în partea din față a camerei. Schimbați-vă repede și fără să puneți întrebări.

Mă ridic pe vârfuri ca să văd ce anume se află în partea din față a camerei. Văd haine roșii, unele par în degradé, parcă vopsite de curând, și brusc înțeleg de ce femeile pe care le-am văzut afară aveau șorțuri ce păreau a fi pătate de sânge. Au vopsit în roșu haine pentru Defecți.

Inițial, nimeni nu se grăbește. Femeile discută, apoi coboară agale pe podeaua înclinată până la mormanele de haine. Abia după ce-și dau seama că sunt doar câteva mărimi și doar un număr limitat din fiecare mărime, încep să

tragă de haine, îmbrâncindu-se și bătându-se pe zdrențele roșii.

S, M, L și XL. Lângă mine plânge o bătrână. Mă duc la masă, caut un S pentru mine și XL pentru ea, în speranța că o s-o încapă. S-urile s-au terminat. O femeie din stânga mea mi-o cedează pe a ei și se duce spre grămada de M-uri.

— Mulțumesc, spun nedumerită.

Spre mirarea mea, nimeni nu mă îmbrânțește. Bătrâna acceptă hainele, cu lacrimi în ochi.

Despățuresc hainele mototolite și mă uit la ele. Mă simt de-a dreptul revoltată, la fel și celelalte femei, judecând după țipetele și strigătele lor. E vorba de un furou mai mult decât indecent.

— Eu nu port așa ceva, strigă o femeie. NU port așa ceva.

Cuvintele ei se răspândesc rapid prin mulțime, până când toată lumea adoptă aceeași atitudine, unele mai îndrăzneț, altele mai timid, și toate furourile sfârșesc aruncate pe podeaua depozitului.

Câțiva Fluierari își croiesc drum către femeia care a declanșat protestul.

— Din ordinul Ghildei, sunteți obligate să purtați aceste haine.

Toată lumea tace ca vadă ce se întâmplă.

Femeia ia furoul și îl aruncă la picioarele Fluierarilor.

Urmează un moment de liniște, după care vedem un baston ridicat care o doboară la pământ cu o lovitură în pulpă. Femeia se lovește la cap în cădere, își sparge buzele și țipă de durere. Incidentul stârnește două reacții. O parte din femei se retrag și se îmbracă imediat, celelalte sar la atac. Sunt departe de încăierare, în capătul celălalt, și urmăresc stupefiată ce se întâmplă. Ne-au înghesuit acolo și ne tratează ca pe animale.

Deodată, fluierile încep să răsune. Ne uităm confuze unele la altele. Nu fluieră ca să facă liniște, fluieră ca și când ar fi prins pe cineva. E foarte ciudat, fiindcă toate suntem Defecte. E posibil să prinzi un Defect de două ori? Așa ceva nu s-a mai pomenit.

Parcă urmând un scenariu, majoritatea Fluierarilor își părăsesc posturile și își fac loc prin mulțimea de Defecte. În loc să o încercuiască pe protestatara Defectă, se opresc în dreptul unui Fluierar, care se uită la ei îngrozit. Femeia e înconjurată de propriii colegi. Țiuitul fluierelor răsună atât de tare în depozitul spațios, încât și ea și noi ne acoperim urechile cu palmele. Se adună în jurul ei, o strâng într-un cerc și încep să-și împungă colega cu bastoanele. Nu o fac în joacă.

— Dezbracă-te, Karen.

— Faci uniforma de rușine. Dă-o jos! strigă altul.

Continuă să o șicaneze, să o înghiontească, să o împungă, până când femeia le strigă să se oprească. Țipă după ajutor, dar niciuna dintre noi nu se clintește din loc. Cu doar câteva minute în urmă, ne obliga să ne dezbrăcăm.

Fluierarii o culcă la pământ și încep să îi tragă hainele de pe ea, printre țipete și lovituri. Reușesc să o dezbrace de uniformă și îi pun furoul pe cap. Femeia se zbate zadarnic să o ia înapoi, a rămas fără uniformă, nu poate ieși din depozit, ceilalți nu o lasă să iasă, e prinsă între noi. E absolut neputincioasă, ca noi celelalte. Se retrage plângând, într-un colț.

Pe moment, întâmplarea pune capăt certurilor dintre noi, până când, în capătul opus al sălii, se iau la hartă două femei. Sunt extrem de înverșunate și se lovesc violent.

— Mi-a luat furoul! zbiară una dintre ele.

— Nu-i adevărat! strigă cealaltă. Eu am pus prima mână pe el! L-am pus jos o secundă și mi l-ai și luat!

Restul privesc scena cu reticență, nedorind să se amestece. Mă uit la Fluierari. Șefa lor râde vizibil încântată. Văd roșu în fața ochilor. Mă năpustesc prin mulțimea de femei din fața mea și mă reped la cele două femei care se bat. Le despart imediat. Sunt mai voinice, mai bătrâne, mai puternice și mai dure decât mine. Se uită la mine uimite.

— Râd. De. Noi, le zic.

Intenția mea era să o spun în șoaptă, dar cuvintele îmi ies din gură ca un șuierat amenințător.

Una dintre femei nu mă bagă în seamă, bombănind întruna despre haine, dar cealaltă e atentă la mine. Se uită la Fluierari și îi vede cum râd de ciondănelile noastre pentru niște mormane de cârpe. Încleștează pumnii.

— Vrei să râdă de noi?

Scutură din cap.

— Le faceți jocul, spun din ce în ce mai nervoasă.

— Ești Celestine North, spune femeia.

Remarca ei atrage atenția femeii și mai voinice care se uită, în sfârșit, la mine.

— Mie nu-mi vine ăsta! strigă ea, strângând furoul în mână. E pe măsura ei.

— E prea strâmt. Se vede prin el și ce-am mâncat la micul dejun.

— Nici măcar nu pot să mi-l trag pe cap. Pentru tine, e cu două numere mai mari. Dă dovadă de un strop de bun-simț.

— Ghinion! Eu l-am luat prima!

Fluierarii râd din nou de faptul că ne certăm pe niște cârpe hidoase, singurele pe care le avem la dispoziție pentru a ne acoperi goliciunea. Cele două femei le aruncă brusc câte

o privire dușmănoasă, uitând de animozitățile dintre ele. Se vede că sunt furioase. Deodată, au devenit aliate.

— Colaborați, le șoptesc.

— Lasă șușotelile, North! îmi strigă șefa Fluierarilor, venind spre mine.

— În momentul în care ne-au închis pe toate aici, am devenit prietene. Aici, toate suntem în aceeași tabără. Luptăm împotriva *lor*, nu împotriva noastră.

Iau furoul din mâna femeii mai voinice.

— Întindeți materialul așa.

Vâr brațele în furou și le îndepărtez. Bumbacul se întinde. După care, ridic genunchiul și îl forțez și mai mult. Roșul se transformă în roz pe măsură ce materialul de bumbac se întinde. I-l întind femeii mai suple.

— Dă-i mărimea mai mare.

Femeia stă pe gânduri, apoi oftează și îi dă furoul mai larg. Se uită amândouă la furourile lor ca doi copii bosumflați.

— Acum, vă rog să zâmbiți, le spun pe un ton mai destins.

— Poftim?

Mă privesc nedumerite.

— Zâmbiți, le spun vesel printre dinți.

Se străduiesc să zâmbească.

— Capul sus. Să încercăm să trecem peste asta cu o minimă demnitate.

Ridică brusc capetele. Gestul lor este preluat de restul celor din mulțime. Demonstrația noastră de solidaritate alungă rânjetul de pe fețele Fluierarilor.

Fluieră în cor, atât de tare, încât trebuie să ne astupăm urechile. Ne mână ca pe vite și ne organizează pe mai multe rânduri, întrerupte doar de mesele lungi pe care sunt eviscerați peștii. Stau în spatele lui Lizzie. Până și Fluierarul Karen e obligată să pornească în următoarea călătorie,

oriunde ne va purta aceasta. Pare pierdută, e albă la față, fiindcă știe ce va urma.

Bătrâna continuă să suspine, este în același rând cu mine. Stă în furoul roșu, despuiată, umilită, cu pielea flască și varicele la vedere. Trupurile ies din furourile întinse la maximum de sânni, fundurile și șoldurile prea mari. Altele, mai firave, au fost nevoite să-și lege bretelele pentru a-și acoperi zonele intime. E o veritabilă expoziție de corpuri de toate formele și dimensiunile. O fată care nu pare să aibă nici măcar șaisprezece ani, dar sigur are, potrivit legilor aplicate Defecțiilor, încearcă să-și ascundă corpul în schimbare cu mâinile și brațele, roșie la față ca racul. Ca femeii, ne îmbrăcam, conștient ori inconștient, în haine care să ne ascundă defectele și să ne evidențieze atuurile. Hainele sunt o prelungire a propriei noastre persoane, o oglindă a personalităților noastre. În momentul ăsta, ne-a fost răpită și ultima fărâmă de demnitate, suntem practic expuse în toată goliciunea noastră, totul e la vedere, inclusiv părțile pe care vrem să le ascundem, părțile de care ne rușinăm sau versiunile noastre secrete pe care dorim să le ferim de privirea celorlalți. Și, chiar dacă nu toată lumea e stânjenită de propriul corp, impunerea unei uniforme este, pur și simplu, înjositoare. Ne-au despuiat de identitate, de unicitatea noastră. Ne-au transmis că suntem toate la fel, că nu contăm, că suntem neînsemnate. Suntem doar numere, o armată de imperfecțiuni, o armată slabă.

Și toate ne punem aceeași întrebare. Ce urmăresc prin asta? Ce se va întâmpla de acum încolo?

Primum câte o pereche de șlapi, cu tălpi atât de subțiri, încât răceala dalelor pătrunde prin ele. Șefa Fluierarilor se plimbă printre noi și ne inspectează. Se oprește în dreptul

meu și mă măsoară din cap până-n picioare, cu o figură scârbită de parcă ar mirosi niște deșeuri menajere.

— Tu, Celestine North. Ți place s-o faci pe șefa, nu-i așa?
Nu-i răspund.

— Acum ai șansa să strălucești, îmi spune pe un ton răutăcios. Treci în față.

Mă strecor printre rânduri, urmărită de toate privirile.

— Du-te, Celestine, îmi zice o femeie.

Altcineva aplaudă, ca și când m-aș pregăti să urc pe ring. Simt mâini care mă bat pe umeri, pe spate, lumea îmi face cu ochiul ca să mă îmbărbăteze, alte persoane îmi zâmbesc timid. Toată sala mă susține. Îmi dau lacrimile, lacrimi de recunoștință și mândrie pentru sprijinul pe care mi-l arată.

Apoi fluierile răsună din nou ca să pună capăt manifestației de susținere. Șefa Fluierarilor nu se aștepta la o asemenea reacție de solidaritate. Mă așez în capul rândului. Rândul nostru va porni primul, cu mine în frunte, deși n-am nici cea mai vagă idee unde mergem.

Se deschid ușile depozitului, sala este inundată de lumina soarelui, iar cineva ne ordonă să pornim.

50

Odată cu noi încep să iasă și bărbații din depozitul alăturat. Poartă maiouri și boxeri roșii. Judecând după nasurile sparte și ochii învinețiți, e limpede că și revolta lor s-a soldat cu o înfrângere. Câteva femei izbucnesc în plâns la vederea lor. Izbucnesc în plâns și câțiva bărbați, alții întorc privirile din respect pentru noi.

Bărbatul din fruntea șirului de Defecți se uită la mine și trănțește o înjurătură, când vede ce ne-au obligat să purtăm. Șeful Fluierarilor îl lovește imediat peste cap ca să-i închidă gura. Ne întâlnim în centru și primim ordin să înaintăm în paralel. Eu conduc femeile, el conduce bărbații. Mă întreb cum o fi ajuns în postura asta, sunt convinsă că bărbații nu s-au bătut pe boxeri. Arunc o privire spre șirul bărbaților, în căutarea unui chip cunoscut, dar îmi țiuie un fluier în față, avertizându-mă să privesc doar înainte.

— Ești Celestine North? mă întrebă bărbatul de lângă mine, fără să-și miște buzele.

— Da.

— Ce se întâmplă aici?

Mă uit în jur.

— Habar n-am.

— Sper că ai un plan, îmi zice.

Părăsim zona docurilor și ne răsfrăm pe străzile pline de oameni, cetățeni ieșiți din casele lor și de la slujbe, ca să urmărească parada Defecților. Drumul rușinii. Drumul vinovăției. Din loc în loc, pe trotuare, sunt postați Fluierari în echipament de intervenție, cu scuturile în mâini.

Ne aflăm în zona istorică a orașului. Pe malul opus al râului, se întinde orașul modern și plin de viață, ridicat pe

rămășițele docurilor părăsite. Pe malul acesta, au rămas vechile drumuri pietruite, cartierul negustorilor și comercianților care vând de la fructe și legume până la cărnuri și pește, o lume prosperă și pitorească, care clocotește de viață. De aici ne începem călătoria, de la depozite, printre tarabele din piață – corespunde perfect situației noastre. Suntem precum vitele care urmează să fie vândute, studiate și evaluate.

Mai târziu, șoselele se lărgesc și defilăm pe lângă cafenele, restaurante și blocuri cu etaje, de la balcoanele cărora oamenii ne privesc, cu cești aburinde în mâini. Înaintăm cu greu pe străzile pavate din cauza șlapilor foarte subțiri. Mă împiedic de mai multe ori și nu sunt singura. Câteva persoane cad, se rănesc la genunchi și au nevoie de ajutorul celorlalți Defecți pentru a-și continua drumul.

În difuzoare, răsună glasul lui Crevan, o înregistrare a discursului de mai devreme, fragmente tăiate și editate, difuzate acum la nesfârșit.

„Astăzi este ziua în care *mulțumim* populației Defecte pentru că ne-a ajutat să curățăm societatea de imperfecțiuni și pentru că ne-a permis să punem bazele unei societăți decente și organizate.” Declarația se bucură de mare popularitate, astfel că rulează încontinuu, ca o placă stricată.

Înalți, mărunți, slabi, grași, negri și albi, tineri și bătrâni, ne perindăm într-un alai pestriț pe sub ochii spectatorilor adunați pe marginea străduțelor pietruite. Dinspre grupurile de adolescenți imaturi răsună câte o fluierătură, dar, în marea lor parte, oamenii par îngroziți și rușinați de spectacolul la care asistă. Una e să știi că Defecții sunt înfierați și alungați la periferia societății, și alta să-i vezi cu ochii tăi cum își etalează semnele pedepselor primite. Când

nu vezi ceva, uiți că există. Oamenilor le este ușor să-și vadă de viețile lor când nu sunt siliți să înfrunte realitatea într-un mod atât de brutal.

Parada asta a fost concepută ca un act de cruzime pentru a semăna frică în sufletele oamenilor. Publicul trebuie să fie speriat. E un mesaj transmis întregii țări. Iată ce veți păți dacă nu credeți în idealurile statului. Nimeni nu poate face nimic în această privință, orice protest ar fi interpretat drept complicitate cu Defecții, iar curajoșii ar ajunge să mărșăluiească alături de noi. Așadar, toată lumea tace, de teamă să nu ajungă printre noi.

În ciuda mulțimii de ochi ațintiți asupra mea, mă simt invizibilă. Nimeni nu mă vede cu adevărat. Am senzația că, punându-ne laolaltă, nu au făcut altceva decât să ne dezumanizeze, să ne răpească și ultima frântură de individualitate. Merg mai departe și lacrimile îmi șiroiesc pe obraji. Capul drept, privirea concentrată la drum. Lacrimile sunt de prisos, nu ajută la nimic. Nimeni, în afară de noi, nu ni le poate șterge.

Privirea mi se intersectează cu ale celorlalți Defecți. Ce putem face? Noi măcar ne mai vedem unii pe alții? Par la fel de neputincioși ca mine, deznădăjduiți chiar. Unii merg cu capetele atât de plecate, încât se împiedică în momentul în care cel din fața lor încetinește, alții țin fruntea sus, sfidători. Unii plâng. Alții sunt impenetrabili. Trăim clipa până la capăt. Resemnați.

Trec pe lângă grădinarul nostru, Tommy. Bărbatul lasă privirea în pământ, de parcă am fi cortegiu funerar. Îl văd pe domnul de la vechiul magazin de dulciuri, din care am furat o bomboană când aveam cinci ani și la care a trebuit să mă întorc ca să-mi cer iertare. Dentista mea, copiii ei, mamele câtorva colegi de școală. Directorul școlii. O mulțime de

necunoscuți. Îl caut pe Carrick, dar îmi dau seama că ar fi o prostie să-și riște viața venind aici. Mă întreb dacă ne urmărește la televizor, iar gândul ăsta mă face să zâmbesc. Sper din tot sufletul să fie așa. Mi-l și imaginez așezat pe o canapea, în casă, la adăpost, liber.

— Leonard! țipă deodată Lizzie, în fața mea.

Leonard e pe trotuar, în mulțime.

Întinde mâna spre fată și apucă să se îmbrățișeze înainte de a-i despărți un Fluierar.

Merg mai departe, fără ea, fiindcă s-a agățat atât de tare de Leonard, încât trebuie smulși unul din brațele celuiilalt.

— Lăsați-l s-o îmbrățișeze! strigă o femeie, iar oamenii din sectorul acela încep să-i huiduie pe Fluierari.

— Lepădături Defecte! zbiară cineva către noi.

Îmi continui drumul.

Întorc privirea să văd cât de lungă e coada și o zăresc pe Mona, departe, spre capăt. Rămân șocată. În spatele ei, e Cordelia. Nici urmă de Evelyn. Sper să fie la adăpost, alături de Alpha și profesorul Lambert, și nu în vreo instituție DDN, cu toate că mă aștept la ce e mai rău. O văd brusc pe Kelly, mama lui Carrick, iar, în partea cealaltă, pe profesorul Lambert. Mi se rupe sufletul, au fost capturați cu toții. Mi-e teamă pentru Juniper, mama și Carrick. Mă simt vlăguită.

Ieșim de pe străduțele pietruite și pătrundem în vechea piață centrală, înconjurată de clădiri colorate și frumos ornamentate, construite în secolul al XVIII-lea. Câte au văzut clădirile astea la viața lor, pentru ca acum să fie martore la această cruzime.

— Cel mai probabil, mergem la castel, îi spun bărbatului de lângă mine și inima îmi bate cu putere.

Am numai amintiri de coșmar legate de castel, dar mă gândesc la bunicul. Cel puțin, pe de o parte, vreau să ajung

acolo, poate că voi avea ocazia să îl văd. Apoi mă întreb dacă nu cumva bunicul se numără printre bărbații Defecți. Mă întorc și mă mai uit o dată printre ei. Privesc prea mult înapoi. Cad și mă julesc la genunchi.

Bărbatul se oprește să mă ajute, dar se aude un fluier care îl atenționează să-și vadă de drum. Se scuză și merge mai departe. O femeie de pe margine scoate un icnet și întinde mâna să mă ajute. Un Fluierar îi aruncă o privire fioroasă și femeia se dă înapoi.

— Îmi pare rău, scumpo, îmi zice și buza de jos îi tremură. Îmi pare rău.

Toată lumea trece pe lângă mine, în timp ce zac pe ciment, cu genunchiul plin de sânge, prefăcându-mă mai rănită decât în realitate. Trebuie să cronometrez totul la perfecție.

— Treci înapoi în rând, îmi poruncește un Fluierar.

Trag de timp până când Mona ajunge în dreptul meu, după care mă ridic și mă strecor în rând, înaintea ei.

— Salut. Ce surpriză să te văd aici.

Mă uit la bărbații de lângă noi și îi dau cu ochii de Lennox, Fergus și Lorcan.

— Arăți bine, Celestine, îmi spune Lennox vesel.

Zâmbesc, înviorată să fiu din nou printre oamenii mei.

— Nu suport să merg la o petrecere la care toată lumea e îmbrăcată la fel, spune Lorcan și pufnim cu toții în râs.

— Ia zi, Celestine, a ieșit cum ai plănuit? mă întreabă Lennox.

Râdem din nou.

— Lăsați trăncăneala! se răstește un Fluierar când trecem pe lângă el.

— Nu vrem, îi replică Lennox, spre amuzamentul nostru.

— Unde e Carrick? Mama și Juniper sunt bine?

— Juniper a scăpat din spital și e la adăpost, împreună cu mama ta, îmi spune Lennox. Ar trebui să fii mândră de ea. A făcut un scandal monstru la sediul Fluierarilor. A venit cu un avocat și un polițist. I-au văzut pe toți cei care sunt ținuți acolo, gardienii, Pia Wang, inclusiv elevii dispăruți. Polițistul a făcut un târăboi de nedescris, fiindcă poliția îi caută pe copiii ăia de câteva zile. Crevan o să dea socoteală pentru toate astea. Cred că nu mai este mult până când totul va ieși la iveală.

Zâmbesc ușurată, mândră de mama și de Juniper, dar mai avem drum lung până acolo și deocamdată nu știm ce ne rezervă soarta.

— Carrick unde e? întreb.

Lorcan se uită îngrijorat la Lennox.

— Spune-mi, îl rog.

— Nu știm. Pe cuvântul meu.

Mi se pune un nod în gât și încerc din răspuțeri să-mi stăpânesc lacrimile. Sper doar să nu fi pus Crevan mâna pe el.

— Am fugit de-acasă cu profesorul de engleză, mărturisește Mona, din senin.

— Ce? întreb, întorcându-mă spre ea.

— Capul înainte, mă avertizează un Fluierar.

Mă întorc.

— Când ne-am cunoscut, m-ai întrebat cum am ajuns Defectă. Nu ți-am zis. La cincisprezece ani am fugit cu profesorul meu de engleză. El avea douăzeci și nouă. Ne-am căsătorit. A fost ideea mea. Am crezut că totul o să fie bine. Dar n-a fost. S-a vorbit despre asta la toate buletinele de știri. De parcă eram o persoană dispărută. Ne-au prins până la urmă. Pe el l-au băgat la închisoare, pe mine, fiindcă aveam sub optsprezece ani, m-au înfierat.

— Nu m-am lăsat de fumat în timpul sarcinii, spune Cordelia, în gura mare, ca să o audă toată lumea. Toate mămicile prețioase din Flushing Meadow au fost oripilate. Și-au alcătuit propriul tribunal pentru Defecți și mi-au dat un avertisment. Dar n-am putut să mă las. Eram gravidă în luna a opta când m-au prins că fumez la fereastra din toaletă, la o petrecere caritabilă, și au decis să mă denunțe. Le-am implorat să mai aștepte până când nasc, ca să nu-mi declare bebelușul DDN și să-l ia de lângă mine. Toate au fost de acord, mai puțin una.

— Mie-mi plăcea să mă îmbrac în hainele bunică-mii, spune Lennox, pe un ton grav, apoi pufnește în râs. Glumesc. Am creat un site de întâlniri pentru bărbații care căutau aventuri extraconjugale.

Ne uităm la el, profund dezgustați.

— Tu ai fost ăla? spune Mona, strâmbându-se.

— Un milion de clienți. Totul era perfect legal. Aveam Ferrari și alte chestii de lux.

— Ți l-a luat Ghilda? întreabă Fergus șocat.

— Nu. Nevastă-mea a pus mâna pe el la divorț.

Râdem cu toții.

E rândul lui Fergus să facă mărturisiri. E prima oară când îl văd serios.

— Am fost ofițer de poliție. Am făcut schimb de „imagini intime” cu iubita mea pe telefonul de serviciu. Mi-au dat o suspendare de cincisprezece luni, fără reducerea salariului. N-am făcut nimic ilegal și am fost achitat de toate acuzațiile de comportament inadecvat la Locul de muncă, dar m-a denunțat Poliția și am fost declarat Defect.

Îi privesc surprinsă. Cu fiecare mărturisire, altcineva prinde curaj să-și spună povestea și toate secretele ies la iveală pe măsură ce mășăluim.

— M-au înfierat pe limbă pentru că mi-am exprimat nemulțumirea la adresa societății în care trăim, spune mama lui Carrick. Eu și Adam n-am lucrat toată viața la uzină, adaugă ea, aproape sarcastic. Am fost medici. Aveam propriul cabinet de medicină generală. Am scris mai multe articole anti-vaccinare în care prezentam pericolele vaccinării. Opiniile noastre n-au fost pe placul medicilor și al guvernului.

— Eu n-am făcut absolut nimic, spune un necunoscut mai în vârstă, alăturându-ni-se. Mi s-a înscenat totul. Ghilda m-a acuzat că mint și m-a înfierat.

Se lasă tăcerea după această mărturisire.

În timp ce traversăm podul care unește castelul de oraș, încep să mă gândesc la ceea ce simt ceilalți pentru noi și nu mă mai pot opri. Orice om îți rezervă un loc în sufletul său. Orice om are o anumită reacție față de fiecare persoană pe care o întâlnește pentru prima dată. Unii pot fi mai pătimiși, alții, mai rezervați. Străzile sunt înțesate de oameni și Fluierari, veniți numai și numai pentru noi. Amplitudinea sentimentelor lor față de noi este uriașă.

Oamenii care sunt iubiți pot ajunge, la un moment dat, să fie urâți în egală măsură. Cât de mult mă iubea Art înainte de a fi prinsă și cât de mare e dușmănia pe care mi-o poartă acum, cea care l-a împins să se înroleze în rândurile Fluierarilor. Cât de vinovată trebuie să se fi simțit Juniper pentru că l-a ajutat pe Art să se ascundă de mine, de a acceptat să-mi ia locul în spital, riscându-și propria libertate pentru a se revanșa. Oamenii trec ușor de la un sentiment la altul.

Dacă locul acela este deja rezervat pentru fiecare dintre noi, nu ne rămâne altceva de făcut decât să transformăm sentimentele. Mă uit la chipurile celor care ne privesc cum

defilăm pe străzi, etalându-ne defectele, slăbiciunile, declinul, și sunt optimistă, simt că lucrurile se pot schimba. Dacă ne urăsc atât de mult, înseamnă că ne pot iubi în egală măsură.

Dăm colțul și urcăm pe străduța pietruită care duce la Castelul Highland. Parcă citindu-mi gândurile, din mulțime, se aud brusc urale. Urale puternice de bucurie. Distonează profund cu sunetele care ne-au însoțit până acolo. Mă uit în jur, apoi înainte, spre dreapta, și dau cu ochii de mama, Juniper și Ewan, care țopăie pe marginea drumului și aclamă pe toată lumea, agitând pumnii în aer.

— Iu-hu! țipă mama, cu lacrimi de fericire în ochi. Asta-i fiica mea! E fata mea!

— Mamă! strig. Mamă!

Nu-mi vine să cred că e acolo. Încep să țopăi de bucurie.

— Uitați-o pe mama mea! le spun celorlalți, care îi fac cu mâna când ne apropiem.

În momentul în care au atras atenția celor din jur, mama, Juniper, până și micul Ewan, își descheie cămășile, își trag puloverele peste cap și își arată tricourile pe care este scris cu litere roșii DESFIINȚAȚI GHILDA.

Defecții care văd inscripția râd și le salută curajul de a-și exprima susținerea. Sunt nespuse de mândră de familia mea. Toți cei care trec prin dreptul lor zâmbesc și își șterg lacrimile, în timp ce familia mea și oamenii pe care mama a reușit să îi adune alături de ea ne aplaudă. Observ că rudele și prietenii Defecților s-au strâns cel mai aproape de porțile Castelului Highland. Când ajung lângă ea, mama întinde mâna spre mine și i-o apuc. Un Fluierar vine imediat să ne despartă, dar ne ținem bine și ne uităm una la alta, cu ochii înecați de lacrimi.

— Te iubesc, puiule. Sunt așa mândră de tine, îmi spune mama, abia reușind să se stăpânească. Fruntea sus, Celestine! mă îmbărbătează, ridicând vocea. Fruntea sus, oameni buni! Noi vă susținem!

Ridic fruntea, hotărâtă să o țin așa și mai departe. Apoi ne dăm drumul la mâini.

Aceștia sunt oamenii deosebiți din viața noastră, oameni care au o capacitatea infinită de a ne iubi, în ciuda defectelor noastre.

51

Șirurile de femei și bărbați se unesc în clipa în care pătrundem în curtea Castelului Highland, un spațiu atât de familiar pentru noi toți. Este locul în care fiecare dintre noi ne-am luat rămas-bun de la viața de până atunci. Suntem mii de oameni care stăm înghesuiți ca sardelele și ne sufocăm. Sub turnul cu ceas, sediul Ghildei, a fost ridicată o platformă provizorie.

Crevan își ia locul pe ea, îmbrăcat în roba roșie care flutură sub briza blândă de vară. Art îl urmează și se postează la baza platformei. Imaginea lui nu mă mai șochează la fel de tare ca prima oară. Am avut destul timp să rememorez și să mă gândesc la asta. Acum îl analizez din curiozitate și încerc să-mi dau seama ce-i trece prin cap. În momentul în care Crevan trece pe lângă el, îi pune mâna afectuos pe umăr și rânjește cu gura până la urechi, mândru că fiul lui îi este alături. Cineva țâțâie nemulțumit lângă mine. Stânjenit de această manifestare publică de afecțiune, Art lasă capul în pământ îmbujorat.

Crevan urcă pe podium și privește cercetător în jur. Inițial, mă gândesc că vrea să-și facă o imagine de ansamblu, apoi realizez că se uită după cineva. După mine. Știe că sunt acolo.

Sunt prea departe de platformă. Trebuie să ajung mai aproape.

— Celestine, mormăie Mona. Ce naiba faci?

— Trebuie să ajung mai aproape.

Mă strecor printre oameni, care se dau bucuroși la o parte, căci nimeni nu dorește să stea în primul rând. Niciunul dintre noi nu se află aici de bunăvoie.

Crevan mă vede înaintând prin mulțime, ceea ce și urmăream, iar asta pare să-i distragă atenția de la discursul său.

Se oprește, deconcertat pentru o clipă, după care continuă. Mă observă și Art. Mă măsoară din cap până în picioare, așa cum sunt îmbrăcată în furoul roșu, identic cu al celorlalte femei. Nu știu ce vede când se uită la mine. N-am timp de pierdut. Îmi îndrept din nou atenția către Crevan.

— Doamnelor și domnilor, v-am adunat astăzi aici pentru a vă mulțumi că ați luat parte la defilare. Vă sunt recunoscător pentru timpul acordat. În toate orașele din țară, au loc parade similare, cu ocazia căroră Defecții demonstrează comunităților lor că societatea noastră este în plin proces de purificare. V-am adus astăzi aici pentru a vă face cunoscută noua noastră strategie în ceea ce vă privește.

Poate din cauza privirii lui ori a felului în care își mișcă gura, simt cum mă cuprinde groaza încetul cu încetul.

— Ieri, am avut o întrevedere cu prim-ministrul pentru a discuta această nouă strategie, numită „Reducerea numărului de Defecți”.

Se aud murmure din mulțime.

— Ghilda a considerat că este de datoria noastră să permitem Defecților să trăiască alături de restul societății, să arate societății ce se întâmplă atunci când cedăm în fața slăbiciunilor noastre, dar, din cauza pericolelor și violențelor tot mai mari din ultimele săptămâni, spune Crevan, uitându-se fix la mine, este limpede că această împărțire a societății în două clase este primejdioasă. Astfel, am ajuns la concluzia că este spre binele *tuturor* să impunem această strategie. Reducerea numărului de Defecți este o inițiativă de a-i instala pe Defecți în propria lor comunitate, de a le da

libertatea să trăiască *laolaltă*, în conformitate cu legile Ghildei.

Cuvintele lui iscă un val de nemulțumiri și lumea începe să țipe la el. Indiferent cum a încercat să ambaleză ideea, numind-o libertate pentru Defecți, nu inspiră niciun strop de încredere. Tremur din tot corpul.

— Ne băgați într-o închisoare! zbiară cineva.

— Ghetouri!

— Lagăre!

— Nu va fi nici închisoare, nici ghetou, nici lagăr, ne asigură Crevan pe un ton calm. Dar este clar ca Defecții nu pot trăi la un loc cu restul societății.

În ciuda protestelor, își continuă discursul, pentru că știe că este filmat de camerele televiziunilor.

— Am redactat deja proiectul care urmează a fi implementat de noul guvern.

Privește la cameră cu zâmbetul lui calm și liniștitor și parcă îl văd aruncându-mi aceeași privire într-o altă viață. „O să fie bine, Celestine.” Înainte să fac schi nautic prima dată, când a condus Art prima dată, cu noi în mașină. Înainte să mănânc stridii prima dată. După înmormântarea mamei lui Art, când a venit în pragul ușii și și-a găsit fiul plângând în brațele mele. Privirea lui spunea mereu: „O să fie bine, Celestine”

Lacrimile îmi șiroiesc pe obraji, în timp ce mulțimea izbucnește în huiduieli furioase, iar Crevan părăsește podiumul, cu pelerina fluturându-i în urmă, și îl trage după el pe Art, care urmărește împietrit scena. Fluierarii avansează spre noi, cu scuturile ridicate și bastoanele în mâini, așteptându-se la o revoltă.

Dar nu e bine. Nu e bine deloc ce se întâmplă.

O văd pe bătrâna grasă de la depozit, cu brațele încă strânse în jurul corpului, plângându-și umilinta, plângând singură în mijlocul haosului. O altă doamnă se apropie de ea și o prinde de mână. Lângă ea, stă un adolescent deșirat și costeliv, care nu pare genul luptător. Femeia îl apucă de mână și stau toți trei nemișcați, parcă uniți în rugăciune. Mai multe grupuri de Defecți încearcă să se înțeleagă cu Fluierarii, altele sunt vizibil iritate și riscă să sară la bătaie.

Alerg la Mona, care se ceartă cu o femeie Fluierar și îi spune ce crede despre ea doar așa cum ea poate s-o facă. O apuc de braț și o trag de lângă Fluierar.

— Potolește-te, Mona.

— Ce e? Dă-mi drumul, Celestine!

Încearcă să scape, dar îmi înfig unghiile în pielea ei.

— Au! Ce nai...

— Termină, îi spun printre dinți. Îi faceți jocul lui Crevan. Uită-te și tu.

În sfârșit, se potolește și privește în jur.

— Toți ochii sunt ațintiți asupra noastră, iar ei exact asta vor, să ne comportăm ca niște animale. Crevan ne-a mânat pe străzi și ne-a ținut discursul despre reducerea numărului de Defecți, fiind filmați din toate unghiurile de camerele televiziunilor. Trebuie să fim izolați pentru că suntem scandalagii. Ne-a întins o cursă.

Toți telespectatorii vor dori să fim segregati, vor prinde frică de noi și, din acest motiv, vor fi de acord cu planul lui. În sfârșit, reușesc să o fac pe Mona să înțeleagă. Îl pocnește pe Fergus. Văzându-l că nu reacționează, îi mai trage un șut.

— Ce vrei? întrebă el iritat.

O las să transmită mai departe mesajul meu și mă îndrept spre micul grup de persoane care stau calme în mijlocul

furtunii. O iau pe bătrână de mână. O strâng cu putere. Tremură ca frunza.

— Ce naiba face acolo? îl aud pe Lennox întrebând-o pe Mona.

— Carrick ar dori să-i urmărim exemplul. La fel și Enya.

Vin spre noi și mă apucă de mână. Mona mă ia de o mână, Lennox se duce în partea cealaltă prinzându-se de umeri cu Fergus și Lorcan, precum camarazii de arme. Ni se alătură și alte persoane. În scurt timp, suntem aliniați pe mai multe rânduri, mână în mână, umăr la umăr, uniți.

Toată lumea tace. Și totuși simt în mine o forță cum n-am mai simțit vreodată, un sentiment de apartenență copleșitor.

Mă agăț și mai care de mâna bătrânei și de cea a Monei. Văd lacrimile din ochii tuturor și pe Fergus care strânge din dinți pentru a-și stăpâni emoțiile.

Camerele de televiziune surprind întreaga scenă, Fluierarii schimbă priviri nedumerite, așteptând să se întâmple ceva. Erau pregătiți să înăbușe o eventuală revoltă. Dar nu le-am dat ocazia. Îi studiez cu atenție, vreau să le răpesc și ultima frântură de autoritate, mă simt atât de puternică, mai puternică decât am fost vreodată. Nu știu de unde îmi vine ideea – pur și simplu, îmi vine –, dar încep să fluier. O fluierătură prelungă și ascuțită, cât mai asemănătoare cu sunetul lor. Mona o prinde din zbor și îmi urmează exemplul. Se răspândește prin mulțime. În scurt timp, ni se alătură trei mii de oameni. Trei mii de voci, trei mii de fluierături. Fluierarii se uită unii la alții încurcați. Cum să ne oprească dacă nu suntem violenți? Stăm cuminți și le imităm sunetul, dar în stilul nostru.

Un Fluierar coboară scutul, își scoate casca și o aruncă pe jos.

— Nu pot, spune bărbatul amețit, de parcă ar fi cât pe ce să leșine.

— Riley! spune altul. Treci înapoi în rând!

— Nu. Nu pot. Nu pot, repetă el.

— Merge, spune veselă bătrâna de lângă mine.

Simt că-și recapătă curajul.

— Aveau dreptate în ceea ce te privește, adaugă ea.

Fluierăturile se întetesc în clipa în care mai iese un Fluierar din formație. E o femeie. Kate. Aruncă scutul, își scoate casca, pleacă de lângă colegii ei și ni se alătură. Mă prinde de mână și se plasează între mine și bătrână. Suflă în fluier, dar, de data asta, din tabăra noastră și toți izbucnim în urale.

Îl zăresc pe Art care mă privește din turnul cu ceas, de la fereastră.

52

— Spune ceva, mă îndeamnă Kate.

Are mâna umedă și miroase a transpirație. Îmi dau seama că e îngrozită de gestul pe care l-a făcut, dar rămâne fermă pe poziție.

— Poftim?

— Ar fi bine să spui ceva, să te adresezi oamenilor, mă încurajează ea.

— Da, fă-o, intervine Mona, care, auzind discuția noastră, îmi dă drumul la mână.

Mă împinge ușor din rând.

Mă trezesc singură, în fața tuturor, veriga ruptă din lanț.

— Nu, protestez, cu stomacul strâns și un nod în gât.

Revin în rând, dar oamenii mă împing din nou în față.

— Nu știu ce să spun.

Îmi reamintesc întâmplarea de acum câteva săptămâni, când eram acasă la profesorul Lambert, iar Alpha m-a invitat pe scenă să țin un discurs. Toți oamenii aceia care mă sorbeau din priviri, în speranța că voi scoate ceva măreț pe gură după aplauzele lor furtunoase. Erau atenți la mine, erau solidari cu mine și totuși habar n-aveam ce le-aș fi putut spune. Ironia sorții a făcut ca tocmai Fluierarii să mă salveze, întrerupându-ne reuniunea.

— Haide, insistă Mona și îmi mai dă un ghiont.

Dau să revin la locul meu, dar Mona și Kate mă blochează, ținându-se de mâini. Îmi dau seama că suntem filmați și nu vreau să fac o scenă. Am fost dată afară din rând.

— E Celestine, spune cineva.

Am un nume ușor de auzit când îl rostește cineva, chiar și pe la spatele meu ori în șoaptă, imaginându-și că n-ar ajunge

la urechile mele. Din cauza S-urilor, îl aud propagându-se ca un val prin mulțime, până când fluierăturile se transformă în sâsâieli și, într-un final, încetează.

Fac câțiva pași în față și mă întorc spre ei.

— Mă numesc Celestine, spun pe un ton atât de scăzut, încât Lennox începe să strige la mine.

— Mai tare, Celestine! Urcă pe podium!

Îi arunc o privire furioasă, dar toată lumea îl susține. Mă aștept ca Fluierarii să se opună, dar nici ei nu știu cum să reacționeze în momentul de față, iar situația pare să le fi scăpat de sub control, de vreme ce chiar oamenii lor au trecut de partea noastră. Se uită la mine cum urc pe podium, fără să intervină. Îmi dreg glasul.

E un coșmar să mă înfățișez înaintea a mii de oameni, îmbrăcarea într-un furou strâmt, cu toate formele și defectele la vedere. În mod normal, m-aș simți înjosită, dar nu astăzi. Ce sunt sfătuiți să facă cei care se tem să vorbească în public? Să-și imagineze că toți cei din fața lor sunt dezbrăcați sau doar în lenjerie intimă. Ei bine, în cazul meu, chiar așa sunt. Toată lumea își expune defectele. Niciunul dintre ascultătorii mei nu este Perfect. Nu simt că mă judecă. Dimpotrivă, mă simt mai puternică, uitându-mă la toate chipurile stânjenite din fața mea, și scap imediat de trac.

— Mă numesc Celestine North, spun pe un ton mai ridicat, făcându-mă auzită peste mulțime.

Anunțul meu este întâmpinat cu o surprinzătoare rafală de urale. Până și Fluierarii sunt luați prin surprindere de reacția oamenilor. Își iau poziția de drepti și se pregătesc pentru ce va urma.

— Am urmărit interviul acordat de judecătorul Crevan aseară și am auzit cu toții ce-a avut de spus. Sper ca acum

să audă și el ce-am eu de spus. A venit rândul meu să vorbesc.

Un Fluierar face un pas înainte să mă oprească.

— Încă am dreptul la liberă exprimare, spun.

Fluierarul își privește superiorul, care îi face semn din cap să se retragă.

Nu știu de unde îmi vin ideile, cert este că tot ce am simțit aseară uitându-mă la interviul lui Crevan începe să răbufnească încetul cu încetul.

— Aroganță, lăcomie, nerăbdare, încăpățănare, martiriu, autocritică, autodistrugere. Acestea sunt cele șapte defecte de caracter de care ne-a acuzat judecătorul Crevan. Țin să vă reamintesc, domnule judecător, că orice poveste are două versiuni. Ceea ce dumneavoastră numiți lăcomie eu numesc dorință. Dorința de a trăi într-o societate dreaptă și echitabilă. Ceea ce dumneavoastră numiți aroganță eu numesc mândrie, deoarece convingerile mele mă disting de asupritorii mei. Ceea ce dumneavoastră numiți nerăbdare eu numesc curajul de a vă pune la îndoială hotărârile, care nu sunt legi, ci simple principii morale. Ceea ce dumneavoastră numiți încăpățănare eu numesc dârzenie. Spuneți că vreau să mă transform în martir, eu spun că este un gest de *altruism*. Autocritica? Eu o privesc ca pe modestie. Spuneți că mă autodistrug? Ceea ce am făcut pentru Clayton Byrne în autobuz nu a fost din dorința de a-mi distruge viața, ci am luat o decizie pornind de la convingerea că ceea ce se întâmplă este inuman. Ceea ce dumneavoastră, domnule judecător, vedeți drept defecte eu le consider a fi calități. Nu trebuie să ne rușinăm de greșelile noastre. Din greșeli învățăm să fim responsabili. Învățăm ce e bine și ce e rău. Învățăm ce trebuie să schimbăm, cum să fim altfel, mai buni

și mai înțelepți în viitor. Nu suntem niște erori, suntem ființe umane.

Vocea mi se stinge, iar mulțimea izbucnește în aplauze frenetice și respectuoase.

— A greși e omenește. Învățăm din greșeli, spun mulțimii care amuțește deodată. Lumea întregă folosește aceste zicale. Dacă acest lucru este adevărat, iar judecătorul Crevan și actualii noștri conducători nu au greșit *niciodată*, înseamnă că au de învățat de la *noi*, căci iată-mă stând în fața voastră, eu, cea mai înfierată, cea mai Defectă persoană de pe fața pământului. Astăzi ieșim de sub înrâurirea Ghildei, acest tribunal moral, și ne afirmăm drept liderii viitorului.

Mona ridică un pumn în aer și scoate un urlet de susținere, ceilalți spectatori urmându-i rapid exemplul. Îl văd pe profesorul Lambert aplaudând cu mândrie, în vreme ce Lorcan și Fergus bat palma cu alții.

A meritat. Chiar a meritat. În ciuda a ceea ce se va întâmpla în continuare.

53

Nu simt niciun pic de teamă în momentul în care Fluierarii mă iau pe sus. Deocamdată, sunt încă surescitată după discursul pe care l-am ținut. N-am idee de unde mi-au venit cuvintele, pur și simplu mi-au năpădit mintea exact când aveam mai mare nevoie. Sper doar să le fi auzit și familia mea, și Carrick, indiferent unde s-ar afla.

Fluierarii nu mă tratează cu mănuși. Imediat ce ieșim din raza camerelor de filmat, mă înșfacă zdravăn de brațe și mă trag după ei în pas alert. Nu mai e Tina. Eu nu mai sunt o adolescentă neînțeleasă de șaptesprezece ani, dar nu mă deranjează, sunt conștientă că nu mai sunt aceeași fată care trecea îngrozită pe holurile astea cu câteva luni în urmă și își puna toate speranțele de a fi salvată în relația ei cu judecătorul Crevan. Mă speria orice sunet, mă speriau gardienii, priveam mereu în jur, eram moartă de frică.

Nu-mi mai e frică. De data asta, știu că eu am dreptate, iar ei greșesc.

Fluierarii mă duc prin castel până la lift și de acolo coborâm la subsol. Mă conduc la biroul de recepție. Toți gardienii pe care îi întâlnesc nu ezită să-și exprime părerea despre mine. Odată ajunși în arest, prima persoană de care dau cu ochii este Raphael Angelo, închis singur într-o celulă. Stă pe un scaun, cu picioarele încrucișate sub el și se uită la Defect TV, întors cu spatele la mine.

Nonșalanța lui mă face să zâmbesc. Pe ecran e imaginea mulțimii de oameni adunați în curte. Toți Defecții s-au așezat pe jos și fluieră. Un protest pașnic. La porți, s-au strâns oameni din public. Și ei fluieră. Fluierarii în echipamente de intervenție îi înconjoară pe Defecți, dar ei nu ripostează.

Raphael se întoarce spre noi, probabil văzându-ne reflexia în celula sa de sticlă. Îmi zâmbește și îmi face semnul de OK. Dau să îi răspund cu același gest, dar Fluierarii mă apucă de brațe și mi le imobilizează la spate, de parcă aș fi încercat să arunc o grenadă. Țip de durere și mă îndoii de mijloc în timp ce ei îmi contorsionează corpul în cele mai nefirești moduri.

— Casă, dulce casă, spune unul dintre ei, când ajungem în dreptul fostei mele celule.

E neschimbată. Cu o singură excepție. Înăuntru, îl găsesc pe bunicul.

— Bunicule! strig și alerg în brațele lui, strângându-l cu putere lângă mine, de parcă viața mea ar atârna de asta. Ești bine?

Mă trag înapoi și îl examinez, îi pipăi fața și îi întorc fața când într-o parte, când în cealaltă, ca să mă asigur că e nevătămat.

— N-am nimic. N-am nimic, mă liniștește și mă trage din nou la pieptul lui.

Are lacrimi în ochi.

— Am crezut că te-am ars de vie, îmi șoptește speriat. N-o să mi-o iert niciodată că te-am pus în asemenea pericol.

— Nu m-ai ars, nu? spun, strângându-l cu putere. Sunt aici, în fața ta.

— N-aveam de unde să știu. Nu eram sigur... mă tot vedeam cum am aruncat flacăra peste tine. Noaptea, când mă culc, îți aud țipetele, spune și mă strânge mai tare.

— Sunt vie, bunicule. N-am pățit nimic, spun, după care cobor tonul ca să nu mă audă gardienii. Dimpotrivă, m-ai salvat. Ține minte asta. N-aș fi avut cum să scap dacă nu erai tu.

Mă sărută pe creștet și îl simt cum tremură din tot corpul.

— Povestește-mi ce s-a mai întâmplat, spun ca să-l distrag.

— Gata, ne întrerupe brutal unul dintre gardieni. A expirat timpul.

Bunicul se supune imediat ordinului. E închis aici de atâta vreme, încât știe că orice împotrivire e de prisos.

— Vreau să mai stau cu bunicul, spun autoritar, dar nimeni nu mă ia în seamă.

Gardienii îl prind bine și îl mută în celula de lângă Raphael, în diagonală cu a mea. Deși e surprinzător de docil, bunicul arată bine, sănătos, e proaspăt bărbierit. Condițiile din arest sunt bune, a fost îngrijit așa cum se cuvine, singura problemă este că l-au ținut închis mai mult decât era cazul. A avut prea mult timp de meditație, iar chipul lui resemnat îmi frânge sufletul.

Într-un final, mă uit spre celula vecină și oftez cu o nostalgie ridicolă după bărbatul de care m-am îndrăgostit. Știu că e stupid din partea mea să mi-l doresc pe Carrick prizonier, alături de mine, fiindcă el e afară, în lumea reală, bucurându-se de o oarecare libertate, dar acesta e locul în care ne-am cunoscut și n-am stat niciodată aici fără el.

Clipesc, crezând că nu văd bine. Că văd ce vreau, și nu realitatea. Dar vedenia nu dispare.

Carrick e chiar aici. Stă lângă geam și mă privește.

Are o vânătaie la ochiul stâng. Încremenesc, nevenindu-mi a crede. Îmi joacă feste imaginația sau chiar e aici?

— Iartă-mă, murmură, cu o figură învinsă.

— Azi-dimineață, l-am prins și pe iubitul tău. E exact ca pe vremuri, nu? râd gardienii și încuie ușa după ei.

Mă reped la geam și lipesc mâna pe el.

Ne-am întors de unde am plecat, doar că acum nu mă mai pot mulțumi cu asta. Acum cunosc senzația atingerii lui, îi cunosc vocea, îi cunosc mirosul. Și peretele ăsta care ne-a

despărțit, dar care ne-a unit după – nu mă mai pot mulțumi cu asta.

Carrick trebuia să fie la adăpost. Planul nostru nu prevedea așa ceva.

Lovesc cu pumnii în geam și urlu.

54

Nu rămân singură în celulă mult timp. Nu durează mult și își fac apariția judecătorul Crevan, judecătoarea Sanchez și judecătorul Jackson, însoțiți de un bărbat într-un costum șifonat de in alb, cu un barbișon cărunt și fața arsă de soare. Judecătorii sunt îmbrăcați în robele lor roșii, cu însemnele Ghildei pe piept. Toți *Instauratorii Perfecțiunii* mă onorează cu vizita lor.

Vin spre mine, aliniați unul în spatele celuilalt, ca o mică armată plecată în misiune, cu dosarele la subraț. Judecătoarea Sanchez pare la un pas să leșine și se uită la mine cu ochi mari și speriați.

Se anunță o discuție interesantă.

Carrick, bunicul și Raphael se ridică imediat în picioare ca să vadă ce se petrece. Susținătorii mei. Deși suntem despărțiți de geamuri, prezența lor îmi dă putere. Gardianul le descuie ușa, îi lasă să intre, apoi se postează într-un colț.

— Poți pleca, îi ordonă Crevan femeii, care pare ușor tulburată de a se vedea dată afară.

Nu pentru că i se spusese ce să facă, ci pentru că își face griji că i-aș putea ataca pe cei trei judecători prețioși. Nu seamănă deloc cu Tina.

— Ia loc, Celestine, îmi spune Crevan.

Pare obosit. Îmbătrânit. Eu l-am îmbătrânit și sunt mândră de asta.

— Prefer să stau în picioare.

— Dumnezeu! Mare, Celestine! răbufnește el și lovește cu palma în masă, sperându-l pe bărbatul prăjit de soare.

Zâmbesc.

— Chiar nu poți să faci măcar *un* lucru din ce ți se cere?

— Încăpățânare. Împotrivire la schimbare, spun, citându-l pe el.

Se citește pe fața lui că e iritat, ceea ce mă bucură nespus. Sanchez e stresată, se uită speriată când la el, când la mine. Pare calmă, dar o trădează ochii, care nu stau locului o clipă, încercând să analizeze totul. O s-o părăsc? – asta e întrebarea care o frământă probabil.

— Am auzit ce i-ai făcut surorii mele, Juniper, spun și îl fixează cu privirea, amândoi știind la fel de bine că pe mine m-a prins în vârful dealului. Ceilalți judecători știu ce s-a întâmplat?

E limpede că Jackson a aflat de incident, fiindcă se uită enervat la Crevan.

— A fost o încurcătură nefericită, deși, din câte am înțeles, nu e prima oară când ai fost confundată cu sora ta.

La un moment dat, am fost pedepsită pentru că mi-aș fi acoperit semnul de la tâmplă, când trustul lui Crevan a publicat o fotografie de-a mea cu părul despletit. În realitate, era Juniper, dar am avut nevoie de sprijinul Piei Wang pentru a demonstra acest lucru.

— Dar pe Logan, Colleen, Gavin și Natasha cu cine i-ai confundat?

Jackson se uită la Crevan, probabil, așteptând un răspuns pe care și el ar dori să-l audă.

Crevan nu se pierde cu firea.

— Atât ei, cât și gardienii, mă ajutau pe mine și o echipă specială de Fluierari să aflăm unde te ascunzi. Ghilda nu glumește când e vorba de fugari.

Atitudinea lui calmă mă face să cred că o să scape basma curată, chiar dacă mama a venit cu un ofițer de poliție și cu un avocat, chiar dacă i-au găsit pe adolescenții dispăruți, pe

soră-mea și pe gardienii sedați. E posibil să scape și de data asta.

— Aș vrea să vorbesc cu Celestine între patru ochi, spune deodată Sanchez.

— De ce? întreabă Jackson.

— Ca de la femeie la femeie. Știu că Celestine și domnul judecător Crevan au mai multe de împărțit și, din cauza asta, nu reușesc să poarte un dialog constructiv.

— Chiar și așa, aș prefera să asist la discuție, răspunde Jackson. Sunt convins că și judecătorul Crevan dorește același lucru. Aș propune ca noi să discutăm, iar dumneavoastră, domnule judecător, să stați deoparte de data asta.

Crevan își dă imediat acordul.

Judecătoarea Sanchez se uită la mine.

— Eu și Celestine am avut deja ocazia să discutăm anumite lucruri, la scurt timp după ce a fost înfierată, lucruri care sper să fi rămas valabile de atunci.

Durează câteva clipe până să descifrez mesajul. Revenim la înțelegerea noastră? Noi două împotriva lui Crevan? Pe de altă parte, Sanchez m-a păcălit deja o dată. Pot să contez pe ea? Mai mult decât atât, sunt dispusă să-mi asum acest risc?

Carrick, bunicul și Raphael stau lipiți de geamurile celulelor, străduindu-se să-și dea seama ce se întâmplă. Carrick e atât de aproape de noi, încât parcă ar fi în aceeași celulă, dar nu aude nimic din ce se discută. Raphael îmi face semn. Vrea să fie și el de față.

Îmi bubuie inima în piept. Am iubit matematica pentru că orice problemă are o soluție. Dacă aplici teorema, găsești răspunsul. De la o vreme încoace, e un haos în mintea mea, nu există teoreme, oamenii nu fac altceva decât să se joace

unii cu alții și să schimbe regulile din mers. Dar, doar pentru că ei schimbă regulile, nu înseamnă că și eu trebuie să fac la fel.

— Dumneavoastră cine sunteți? îl întreb pe bărbatul în costumul de in.

— Dumnealui este Richard Willingham, îmi răspunde Crevan, deși nu lui i-am adresat întrebarea. A venit să discute despre cazul tău. Conform legilor Defecțiilor, ai dreptul la un reprezentant legal.

— Am deja un reprezentant legal.

Crevan lasă stiloul jos.

— Domnul Willingham s-a întors din străinătate în ultima clipă ca să mă ajute astăzi.

— Îmi pare rău că v-am stricat vacanța, îi spun. Dat fiind că fostul meu avocat, domnul Berry, e sedat, cer să mi se permită să mă sfătuiască cu noul meu apărător. Nu e nevoie să-l aduceți cu vreun avion privat. Uitați-l acolo. Nu mai am ce discuta cu dumneavoastră până când nu e și el aici de față.

Toate privirile se întorc spre Raphael. Le face cu mâna.

— *El?* întreabă Willingham.

— Cei mai puternici oameni sunt cei care au fost nevoiți să lupte din greu în viața lor. Dumneavoastră a trebuit să luptați vreodată pentru ceva, domnule Willingham? Dacă doriți să-mi preluați cazul, convingeți-mă că meritați să vă acord încrederea mea.

— Nu, mi-o retează Crevan, scurt. Domnul Willingham este avocatul tău din oficiu.

Sanchez și Jackson se uită la Crevan, conștienți că face un abuz. Am dreptul să-mi aleg singură avocatul.

— Cred că domnișoara North are dreptul să-și aleagă reprezentatul legal, spune Jackson, trecând peste decizia lui Crevan.

În vreme ce Jackson, Crevan și nervosul domn Willingham discută modificările, Sanchez trimite de zor mesaje pe telefon. Mă întreb ce pune la cale.

— Domnule Willingham, vă mulțumesc că ați venit astăzi aici. Stați liniștit, Ghilda vă va pune un avion la dispoziție, spune Crevan, în cele din urmă.

Domnul Willingham pare extrem de iritat și își exprimă nemulțumirea printr-o serie de pufăieli, oftaturi și priviri urâte, dar nu are încotro și trebuie să se supună deciziei. La plecare, îi aruncă lui Raphael o privire scârbită.

Odată adus în celula mea, Raphael se așază picior peste picior pe un scaun.

— Deci, unde rămăseserăm?

— Ne-am adunat aici pentru a discuta pedeapsa pe care o va primi Celestine în urma ultimelor evenimente, spune Jackson. Faptele ei demonstrează o lipsă flagrantă de disciplină și respect față de Ghildă, față de legile Ghildei și trebuie pedepsită în consecință. Cu toate că nu este primul fugar din istoria Ghildei și există legi care îi pedepsesc pe cei care comit asemenea fapte, cazul ei este fără precedent. Am considerat de cuviință să ne întrunim cu toții și să dezbatem această situație în afara sălii de judecată.

Crevan și Sanchez nu scot o vorbă. Amândoi își urmăresc propriile interese. Vor să influențeze justiția după bunul lor plac.

— Domnule judecător Jackson, vă suntem recunoscători că încercați să soluționați problema în acest mod, spune Raphael. Este cel mai bine pentru toate părțile implicate. Așadar, să începem. Ghilda este un tribunal moral. Spuneți-

mi, vă rog, ce fapte imorale a comis Celestine în ultima perioadă? A ținut un discurs în fața unei adunări convocate la ordinul domniilor voastre? Un discurs absolut emoționant pentru care țin să te felicit, Celestine. Din cunoștințele mele, Ghilda nu a abrogat încă dreptul la liberă exprimare. Singurul lucru de care se face vinovată Celestine este că a fugit de Fluierarul sub supravegherea căruia se afla și că nu a respectat ora stingerii în câteva rânduri. Iar, dacă este să fie pedepsită pentru aceste fapte, avem suficiente precedente juridice după care putem să ne ghidăm. Angelinei Tinder, de pildă, acuzată că nu a respectat ora stingerii, i-au fost luați copiii timp de o săptămână. Victoria Shannon a fost condamnată la o săptămână de muncă fără plată, Daniel Schmidt, la o lună, Michael Taylor, la șase luni, până când, neputându-și achita ratele ipotecare, bărbatul a fost *cât pe ce* să-și piardă casa, dacă nu ar fi precumpănit rațiunea prin vocea Înaltei Curți.

Înșiră toate aceste cazuri într-o suflare.

— Dar Celestine nu are o slujbă, nu are copii și nici casă. Dacă îi pedepsiți familia, promit să vă dau în judecată pentru încălcarea drepturilor omului. Familiile Defecților nu pot fi pedepsite pentru faptele Defecților. Poate că, până acum, familiile n-au avut curaj să vă dea în judecată, dar eu știu ce drepturi are Celestine și mă voi ține de cuvânt. De asemenea, să nu uităm că Ghilda i-a încarcerat pe nedrept atât sora, cât și bunicul, care nu au greșit cu nimic. Acțiuni întreprinse doar pentru a o forța pe Celestine să iasă din ascunzătoare. Ghilda nu a făcut altceva decât să-mi hărțuiască clienta și să o intimideze în așa fel încât să-i blocheze orice cale de reintegrare în societate.

Un gardian ne întrerupe discuția.

— Domnule judecător Jackson, ați primit un telefon important. Sunteți așteptat în biroul dumneavoastră.

— Acum? întrebă Jackson nedumerit. Am o treabă mai importantă.

— E ceva urgent, domnule.

Mă uit la Sanchez, care tace mâlc, și realizez că mesajele pe care le-a trimis mai devreme au legătură cu plecarea lui Jackson din încăpere.

Raphael îl așteaptă să iasă și continuă.

— Ce pedeapsă ați dori să îi mai aplicați clienței mele? În definitiv, ați înfierat-o deja pe cele cinci zone ale corpului.

— Mai găsim și altele, răspunde Crevan glumeț, cu o sticlire în ochi.

Își închipuie că nu știe nimeni. Sanchez începe să-l privească cu alți ochi. Se vede că aroganța lui a scos-o din fire.

— Poate pe șira spinării, spune Raphael.

Îmi bate inima nebunește. În sfârșit, am ajuns la subiectul arzător. Raphael se pregătește de atac.

Sanchez intuiește ce urmează și își ia o poziție rigidă.

Crevan se uită la Raphael cu o expresie glacială.

— Haideți să fim sinceri, spune Raphael. Există o înregistrare, domnule judecător Crevan, care vă înfățișează în momentul în care o înfierați pe această tânără pe șira spinării. Cu mâna dumneavoastră și fără anestezie.

Ochiul drept al lui Crevan zvâcnește nervos.

— Pretindeți că există această înregistrare misterioasă, dar, deocamdată, nimeni n-a găsit-o ca să vadă ce conține de fapt. După părerea mea, e doar o amenințare fără temei, iar înregistrarea nu există.

— Ba există, spun.

— Vă asigur, doamnă judecătoare Sanchez, spune Crevan, că nu există o asemenea înregistrare și, chiar dacă există, sunt convins că e doar o mascaradă ieftină, ca mai toate filmările care circulă pe internet.

Încearcă să găsească o cale prin care Ghilda să anunțe public că înregistrarea e o născocire. Încearcă să o atragă pe Sanchez de partea lui. Judecătoarea tace și nu-și dezvăluie intențiile. Nu sunt sigură cu cine se va alia până la urmă.

— Am înțeles că Celestine a fost la dumneavoastră acasă, azi-dimineață, spune Crevan bănuitor.

— Așa este. V-am sunat personal ca să vă anunț, dar Fluierarii au ajuns primii.

— Eu m-am autodenunțat, spun, întrerupându-le joaca de-a pisica și șoarecele, care începe să mă nerveze.

M-am săturat de jocuri. Vreau să vorbim deschis.

— Doamna judecătoare voia să mă aducă personal la tine. Voia să obțină ceva în schimbul meu. Să facă o mică înțelegere cu tine.

Sanchez se uită mirată la mine, dar, odată deschisă discuția, nu mai e cale de întoarcere.

— Ai făcut prea multe greșeli, Bosco, spune ea. S-a deschis o anchetă în cazul tău și mi s-a cerut să cooperez întru totul. Va trebui să le răspund sincer.

— Ce vrei de la mine? întreabă Crevan, ca și când eu și Raphael am fi dispărut brusc din cameră.

— Vreau să pleci. Vreau să fiu prim-judecător al Ghildei.

55

Crevan râde nervos.

— Vrei să demisionez?

— Vreau putere. Putere deplină.

Crevan se ridică în picioare, mai îndârjit decât înainte.

— Și ce-mi oferi în schimbul funcției mele? Pe *ea*? spune, arătând cu degetul spre mine. deja a mea.

Mă simt jignită că nici măcar nu binevoiește să-mi rostească numele. La fel și Raphael, care îl privește dezgustat.

— Iar *eu* am înregistrarea, răspunde Sanchez, iar Crevan se albește la față. Te-am văzut când ai înfierat o fată de șaptesprezece ani cu mâna ta. Deplorabil gest. Dezgustător. Asta nu e menirea Ghildei și nici a noastră.

Crevan rămâne perplex câteva clipe.

— Înregistrarea e un fals, cum am zis și mai devreme, ripostează el.

— Oamenii n-ar fi așa siguri, cum nici tu n-ai fi dacă ai vedea-o.

Crevan înghite în sec.

— Pune întreaga Ghildă într-o lumină proastă, Bosco. Dar o voi face publică la nevoie, pentru că e numai și numai vina *ta*. Tu ai compromis Ghilda. Dacă rămâi în continuare prim-judecător, nu vei face decât să o distrugi. O resimțim deja. Tu ești ținta atacurilor, nu Ghilda. Dacă demisionezi, Ghilda va avea numai de câștigat. Voi putea lega o relație cu viitorul guvern. Va fi ca un nou început. Vom duce mai departe ceea ce ne-am propus.

Crevan nu e deloc mulțumit. Ghilda este creația lui, copilul lui, Erica Edelman are dreptate când afirmă că judecătorul

Crevan tratează țara ca pe propriul său copil. Moartea soției sale l-a răvășit profund, a început să învinuiască pe toată lumea de pierderea ei, începând prin a-i înfieră pe medicii care nu au depistat cancerul din cauză că au greșit diagnosticul. Apoi a prins gustul răzbunării și și-a pierdut mințile complet, transformându-se în monstrul de acum.

— Nu poți face așa ceva, mârâie printre dinți. Familia mea a fondat Ghilda și a fost dintotdeauna condusă de un Crevan.

— Pot s-o fac și o voi face, spune Sanchez și se ridică în picioare.

Schimb o privire cu Raphael. Situația nu se anunță foarte promițătoare pentru mine. Ei doi negociază, iar eu nu mă aleg cu nimic.

— E cea mai bună decizie. Demisionezi în condițiile stabilite de tine, la începutul de mandat al unui nou guvern, al unei noi ere, un nou început pentru Ghildă. Te retragi discret, fără tam-tam, și înregistrarea nu va fi dată publicității.

— Cu mine cum rămâne? întreb, curmându-le tăcerea tensionată.

— Îți voi reda libertatea, îmi spune Sanchez.

— Ai de gând să treci peste decizia mea? se răstește Crevan.

— E singura soluție.

— Nu-i adevărat! urlă el.

— E cea mai bună soluție.

Carrick și bunicul stau lipiți de pereții de sticlă, încercând să-și dea seama ce se petrece, la fel de confuzi ca mine și Raphael, care suntem martori la discuția lor.

Crevan se îndreaptă spre ușa celulei și dă să o deschidă.

— E încuiată, spun.

— Pentru Dumnezeu, deschideți ușa! strigă din răsupteri.

— Nu te aude nimeni, îi zic. E antifonată.

Se întoarce spre noi, roșu la față și clocotind de furie, gata să explodeze. Gardianul apare la fix ca să descuie celula, iar Crevan se năpustește cu toată viteza afară, mai-mai să îl dărâme.

Sanchez respiră ușurată.

— Așadar, îmi redați libertatea. N-o să mai fiu Defectă.

— Așa e.

— Îl eliberați și pe bunicul?

— Da.

— Și pe domnul Angelo?

— Da.

— Părinții mei au achitat atât onorariul avocatului, cât și cheltuielile de judecară stabilite de Ghildă.

— Ghilda le va rambursa toate sumele plătite.

— Marlena Ponta a fost martorul apărării la procesul meu. Vreau să declarați public că nu a dezinformat Ghilda.

— De acord.

— În ceea ce privește semnele pe care le are Celestine, intervine Raphael. Cerem ca Ghilda să acopere cheltuielile aferente operațiilor de înlăturare a acestora.

— Bine, aproba Sanchez, după câteva secunde de gândire.

— Veți face publică anularea sentinței? întrebă Raphael.

— Da.

Am senzația că o să-mi sară inima din piept de emoție. E tot ce mi-am dorit. Vreau ca lumea să afle că judecătorul Crevan a comis o greșeală, pentru că acest lucru va atrage atenția asupra cazurilor tuturor Defecțiilor. Dacă judecătorul Crevan este Defect, la fel este întreaga Ghildă. Și, poate, asta va pune capăt regimului Defect. Nu-mi vine să cred că am obținut tot ce mi-am dorit. Deși, nu e chiar totul.

Sanchez își strânge hârtiile și, parcă citindu-mi gândurile, mă întreabă:

— Asta-i tot?

Mă uit spre Carrick.

— Vreau același lucru și pentru Carrick Vane. Vreau să-i fie și lui anulată sentința.

Sanchez se uită la mine și mi se pare că văd un zâmbet în colțul gurii.

— Nu, îmi răspunde.

56

— Trebuie să-i redați și lui Carrick libertatea, insist, pe un ton ridicat.

— Carrick Vane nu are legătură cu cazul tău, spune Sanchez. Nu are nicio legătură cu discuția de față.

— E pedepsit pentru că a fugit împreună cu mine.

— E pedepsit pentru că a fugit de Fluierarul lui. Nu va fi pedepsit pentru că ți-a fost complice, dacă asta te îngrijorează.

— Trebuie să-l eliberați și pe el, spun, cu voce tremurândă de data asta.

— Nu, spune ea categoric, apoi se întoarce spre Raphael. Gata, am terminat? Mă duc să întocmesc documentele.

— Am nevoie de timp ca să mă consult cu avocatul meu, spun, spre marea mirare a amândurora. Am nevoie de timp de gândire.

Raphael închide ochii îngrozit.

— Cât timp? întrebă Sanchez.

Mă uit la ceas.

— Nu știu. Până mâine, poate.

— Ai termen până la finalul zilei.

— Au fost de acord cu toate condițiile tale, Celestine, spune Raphael. Ți-ai recăpătat viața. *Acceptă oferta.*

— Ascultă-ți avocatul, Celestine, mă sfătuiește Sanchez, adunându-și hârtiile. Oferta mea expiră azi la șase fix.

Se îndreaptă spre ușa celulei pe care gardianul i-o deschide imediat.

— Ce-i cu tine? mă întrebă Raphael, după plecarea ei. Ar trebui să accepți oferta. E exact ce ți-ai dorit. Odată ce se va

afla că sentința ta a fost anulată, va fi pusă în discuție întreaga situație a Defecțiilor, ceea ce va fi spre binele tuturor.

— Realist vorbind, cât crezi că va dura până atunci? Îl vreau pe Carrick eliberat imediat.

— Când ai pornit toată acțiunea asta, nu voiai decât să dovedești că judecătorul Crevan e Defect. Asta e un pas în direcția dorită. Ține-o pe același drum. Nu te pripzi. Poți face mult mai multe pentru Carrick și restul Defecțiilor după ce-ți vei recăpăta libertatea. Nu-l lăsa pe Carrick să-ți influențeze decizia.

Îmi bate inima puternic din cauza deciziei dificile pe care trebuie să o iau.

— Înțeleg că ești tânără. La optsprezece ani, eram îndrăgostit lulea de o fată numită Marie. Numai Dumnezeu știe că, dacă-mi ziceai să sar de pe o stâncă pentru Marie, săream. A fost cât pe-acți să nu merg la Drept, fiindcă visam doar să călătoresc prin lume și să duc o viață boemă alături de Marie. Ea era totul pentru mine. Nu-mi stătea gândul decât la Marie, Marie și iar Marie, spune Raphael, dând ochii peste cap.

— Și ce s-a întâmplat?

— Ne-am certat. Tocul s-a terminat de la o ceartă. Abia pe urmă, mi-am dat seama că nu o iubeam, doar mi se părea că o iubesc. Mi-am dat seama de asta după ce am cunoscut-o pe Susan. Când aveam *douăzeci și șapte* de ani și învățasem câte ceva din viața asta. Ascultă ce-ți spun. Celestine, nu-ți sacrifică libertatea la optsprezece ani de dragul altcuiva. Ai atâtea de învățat. Gândește-te la tine. Acceptă oferta.

Într-un final, îndrăznesc să mă uit la Carrick, care stă atât de aproape de geam, parcă amenințând să treacă prin el dacă nu-i spun ce se petrece.

Oftez și iau un stilou și o foaie de hârtie. Ridic foaia și i-o arăt.

Au acceptat tot în afară de tine.

Cade pe gânduri câteva secunde, după care încuviințează nepăsător din cap, ca și când ar fi zis „Ei, și ce?” Își pune brațele în sân și mă studiază atent. Mă foiesc stânjenită.

Apoi ia o foaie, scrie ceva și o lipește de geam.

Spune-mi că ai acceptat.

Dau din cap că nu.

Ridică brațele exasperat și scrie furios.

Nu fi nebună. Vreau să fi liberă.

N-o să fiu niciodată liberă dacă nu ești și tu, îi răspund.

Replica mea pare să pună și mai multe paie pe foc. Știu că îl emoționează, dar îl și întărește mai mult, pentru că răbufnește. Îmi dau seama că îmi strigă numele, dar nu aud nimic din celula mea antifonată. Scutur din cap și întorc privirea. N-am chef de proteste. N-are cum să se certe cu mine dacă îi întorc spatele, deși sunt conștientă că gestul meu îl scoate din minți. Pur și simplu, n-am chef să mă cert cu el aici, în felul ăsta. Am luat o hotărâre, dar nu reușesc să-mi scot din minte vorbele lui Raphael. Oare mă pripesc?

— Uneori, dacă vrei să atingi țelul mai înalt, e bine să fi egoist, îmi zice Raphael, dând nemulțumit din cap.

— Indiferent ce decizie iau, tu și bunicul scăpați cu bine. N-aș putea să vă fac așa ceva niciunuia dintre voi.

— Îți mulțumesc, îmi spune aproape compătitor.

Ce nu înțelege el este că eu chiar *sunt* egoistă. În timp, am ajuns să iubesc lumea asta a Defecților. Îmi iubesc noii prieteni, îl iubesc pe Carrick. Știu cine sunt. Simt că sunt una de-a lor. Dacă aș pierde toate astea, ar însemna să mă despart din nou de lumea și de oamenii pe care îi cunosc. În lumea Defecților, mă simt în largul meu, poate mai

confortabil ca oricând, mă simt bine în pielea mea înfierată. Nu vreau să scap de semne. Nu vreau să redevin persoana de dinainte, să mă întorc la viața anterioară. Nu m-aș simți în largul meu dacă aș fi Perfectă. Dar lui nu-i pot spune toate aceste lucruri.

— Mai gândește-te, insistă Raphael.

Mă uit la ceas.

— De ce te tot uiți la ceas? mă întreabă deodată bănuitor.

Dar cel mai mult mă frământă ceea ce urmează să se întâmple din clipă în clipă. Ceva mult mai important decât toate astea.

57

— Celestine, pui ceva la cale, nu-i așa? întrebă Raphael, măsurându-mă cu privirea. De-aia nu vrei să accepți oferta.

Mă uit la gardianul care a rămas cu noi în celulă.

— Nu pun nimic la cale.

Raphael îmi înțelege ezitarea și își dă seama ca nu e cazul să mai insiste.

Carrick mângălește furios ceva pe foaie, apoi o lipește pe geam ca să citească bunicul. Nu știu ce scrie pe ea, fiindcă e îndreptată în direcția opusă, dar presupun că-i explică ce se petrece.

Bunicul citește, dar nu are nicio reacție, ca și când n-ar fi citit-o deloc. Se uită la mine, cu ochii mijiți, parcă încercând să-mi ghicească planul. Mă cunoaște prea bine. Și el bănuiește ceva. Ori, poate, știe deja.

Carrick e furios. Ia un scaun și îl arunca în geam – scaunul se lovește și ricoșează. Îi văd fața congestionată și venele proeminente de pe gât care îi zvâcnesc de nervi.

— Hopa! exclamă Raphael.

Gardianul din celula mea sare în picioare.

— Lasă-l în pace. Se calmează el, spune Raphael.

— Treci înapoi în celula ta, îi răspunde femeia și deschide ușa.

— Mai am de discutat cu clienta mea, protestează el.

Nu apucă să spună mai multe, fiindcă e târât cu forța înapoi în celula lui de doi gardieni care vin în fugă să-l potolească pe Carrick. Trebuie să se stăpânească, nu e momentul să se piardă cu firea. Stă înadins cu spatele la mine, ca să-mi arate că e supărat. Îl văd cum gâfăie,

încercând să se controleze. Scriu repede ceva pe foaie și o lipesc de geamul dintre celulele noastre.

O să strice totul dacă nu-și dă seama ce urmează.

Întoarce-te, Carrick, întoarce-te.

Izbesc cu pumnul în geam ca să-i atrag atenția, dar bineînțeles că nu aude nimic.

Gardienii deschid ușa celulei sale și mă rog din tot sufletul să nu-i atace. Într-un final, se întoarce spre mine, dar am luat deja hârtia de la geam. Nu pot risca să vadă gardienii ce-am scris. O rup într-un milion de fâșiute și o arunc la gunoi. Gardienii îl flanchează. Întind mâinile spre el, de parcă ar îmbлъnzi un cal sălbatic. Carrick nu se sinchisește de ei. Se uită la mine, cu ochii roșii, ca și când ar fi plъns. Crede că mi-a distrus viața, nici prin minte nu-i trece cât de mult m-a salvat. În clipa asta, nu mai gъndește deloc limpede. Dacă îmi citea mesajul, își dădea seama ce se întâmplă.

Gardienii stau o vreme cu el, ascunzându-l de ochii mei. După ce pleacă, rămъne nemișcat, în timp ce eu mă străduiesc zadarnic să-l conving să se întoarcă spre mine.

Notează ceva, apoi pune foaia pe geam.

Eu am organizat revolta de la supermarket. A fost ideea mea. Le-am zis lui Fergus și Lorcan să se țină după tine și să-ți facă probleme. Eu ți-am făcut toate astea. Te-am mințit.

Zъmbesc și dau din cap că nu. Se chinuiește degeaba. Orice-ar spune, n-are cum să mă facă să-l urăsc.

58

Gardienii se întorc cu mâncarea și ne dau fiecăruia câte o tavă. Cu ocazia asta, ne iau foile și stilourile din celule.

Raphael ia furculița și amestecă dezgustat prin mâncare. Bunicul se năpustește asupra ei și înfulecă lacom. Carrick stă în continuare cu spatele la mine, făcând abstracție de gardieni, de mâncare, de toți și toate din jur. Vrea să îl urască, dar n-o să-i meargă.

Mă întreb dacă sunt în stare să înghit mâncarea din față. Îmi chiorăie mațele, parcă special pentru a-mi rezolva dilema. E o supă de un crem indefinibil, ceea ce înseamnă că poate fi făcută din orice, de la legume până la pui. Felul doi e compus din carne și legume. Încerc testul de miros și gust pe care l-am învățat de la Carrick, poate o să-mi dau seama ce e. Simt un miros distinct de mentă. Sau de antiseptic. Poate că mirosul de mentă vine de la carne, poate că e miel, dar, cu cât o adulmec mai mult, cu atât realizez că mirosul nu vine de la carnea care pare mai degrabă a fi vită decât miel. Ridic castronul de supă la nas, închid ochii și inspir adânc. O ușoară aromă de mentă. Oare ce-o fi? Mă joc de una singură, ca să mai treacă timpul, fiindcă oricum n-am altceva de făcut, dar și pentru a nu le da satisfacție. Mănânc oriunde altundeva, chiar dacă habar n-am ce ni s-a spus, dar nu aici. Ar fi un soi de victorie pentru ei. Crevan avea dreptate într-o privință, principala mea trăsătură este, fără îndoială, încăpățânarea.

Mi-e dor să fiu iar în bucătărie, împreună cu Carrick, să stau în fața frigiderului deschis, legată la ochi, și să îi simt atingerea degetelor pe buze.

Supă de mazăre cu mentă, îmi zic, dar, în cazul ăsta, ar fi verde, nu crem.

Și când mă gândesc că mâncarea asta infectă de cantină a fost ultimul lucru pe care l-am gustat înainte de a deveni Defectă. Poate că e mai bine că nu-i mai simt gustul, deși asta nu l-a împiedicat pe bunicul să o înfulece ori pe Raphael să ciugulească din ea. Bunicul a devorat tot din farfurie, iar acum s-a întins să-și facă siesta.

Carrick se ridică de pe pat și se duce la masă. Foamea e mai puternică decât voința lui. Se așază și începe să mănânce din supă, sorbind-o din prima, spre deosebire de mine care stau și o analizez.

Îmi chiorăie stomacul. Oftez resemnată. Ia-ți inima-n dinți.

Dar mă opresc imediat ce duc lingura la gură. Menta îmi aduce aminte de Crevan când ne-am întâlnit pe deal, de mirosul de antiseptic care am crezut că e gumă de mestecat. Îmi aduce aminte de spitalul în care m-am trezit după ce m-a injectat în coapsă. Îmi aduce aminte de groaza pe care am simțit-o în timp ce mă târâm pe podea.

Deschid ochii.

Ne-au pus somnifere în mâncare.

Bunicul zace pe pat, cu ochii închiși.

Raphael moțăie pe scaun, cu capul în piept și ochii închiși.

Carrick stă cu spatele la mine și înmoaie pâinea tare în supă. Sar în picioare și lovesc în geam, urlând din toate puterile.

Nu mă aude, firește, dar nu am altă soluție, așa că țip mai departe și plâng, privindu-l cum mănâncă, răgușită și cu gâtul uscat, izbind disperată cu palmele și pumnii în geam.

Mă uit în jur după hârtie și stilou, dar nu mai sunt. Le-au luat gardienii când ne-au adus de mâncare.

Îmi vine o idee. Trebuie să creez o diversiune. Să fac o scenă. Iau scaunul și îl arunc. Trag păturile de pe pat și le arunc pe jos. Răstorn masa. Arunc tot ce-mi cade în mână. Devastez camera. Bănuiesc că, la un moment dat, Carrick simte vibrațiile ori îmi vede reflexia în geam, pentru că se întoarce brusc și se uită șocat la celula răvășită. Gardienii se îndreaptă spre celula mea.

Alerg la geam și șoptesc: „Mâncarea”. Scutur din cap. „Nu mânca.” Duc mâinile la gât, ca și când m-aș sugruma.

Carrick face ochii mari, se uită la mâncare, apoi la mine, și înțelege mesajul. Se ridică și dă să vină spre mine, dar o ia într-o parte. Se clatină pe picioare. Se uită la bunicul și la Raphael, abia ținându-și echilibrul. Se întoarce iar spre mine, cu ochii tulburi.

Se uită peste umărul meu și îi văd expresia chinuită de pe chip în clipa în care gardienii deschid ușa și se îndreaptă către mine. E ultimul lucru pe care îl vede înainte de se sprijini de un scaun și de a cădea lat pe podea.

— Carrick! țip.

Ușa celulei se deschide. Îi bombardez pe gardieni cu tot ce apuc.

— Prinde-o, îi spune un gardian celuilalt și vin amândoi spre mine, cu bastoanele în mâini.

— Lăsați-o în pace! Opriți-vă! se aude o voce.

E Art.

59

Art e îmbrăcat în uniformă de Fluierar.

— Nu vă atingeți de ea! le spune.

— Mi-e scârbă de tine! spun și arunc cu un scaun în el.

— Ușurel, Celestine! Potolește-te! tună el.

— I-ați sedat! urlu.

Se uită în celule și îi vede pe ceilalți.

Iau castronul de supă și i-l arunc la picioare.

— Nu mi-a fost foame.

Aleargă toți către mine, dar Art ajunge primul. Mă prinde în brațe și, cu toate că e mai mic decât Carrick, e totuși mai voinic și mai puternic decât mine. Mă strânge cu putere ca să-mi imobilizeze brațele. Nu forța lui mă oprește, ci parfumul lui, senzația trupului său lipit de mine, strânsoarea brațelor lor. Mi se pare aberant să mă zbat. Nefiresc. E Art. Iubitul meu, Art. Dinainte de a deveni un monstru.

Mă zvârcolesc din nou. Art îmi șoptește la ureche:

— Celestine, dacă te calmezi, pleacă și ei.

Paralizez când aud „ei”. Îmi dă de înțeles că noi suntem împotriva lor. Sau, poate, tocmai asta vrea să mă facă să cred. Sau, poate, asta vreau eu să cred.

— Totul e în regulă, le spune Art, pe un ton ferm. Mă descurc singur.

Gardienii închid șovăitori ușa după ei.

— Frate! Ei n-au încredere în mine, tu n-ai încredere în mine. N-am deloc baftă.

Nu-mi dă drumul din brațe.

Ei n-au încredere în el? Nici nu e de mirare.

— Nu mai arunc nimic, spun. Poți să-mi dai drumul.

Mă privește fix în ochi. Îmi feresc privirea, mă tulbură prea tare să-l văd. Slăbește strânsoarea și reușesc să mă desprind de el. Mă duc în capătul opus al celulei, cât mai departe de el.

— Ce le-ai făcut? întreb.

— Nu le-am făcut nimic, îmi răspunde, uitându-se în celelalte celule.

Carrick zace leșinat pe podea.

— Nu mă minți.

— Nu te mint. A început să arunce lucruri înapoi și încolo. Poate că au vrut să-l calmeze.

— Nu-i adevărat. Se calmase deja, spun. Iar bunicul n-a făcut absolut nimic. Nici Raphael. Nici eu. Eu sunt singura care nu s-a atins de mâncare.

Art se uită la Carrick: cu o expresie dușmănoasă, apoi la bunicul și pare să se mai îmblânzească. Îi plăcea că bunicul spunea tot ce-i trecea prin minte în prezența lui, ba mai mult, compania lui Art părea să îi alimenteze teoriile conspirației. Asta îl amuza pe Art, care ținea mult la bunicul. Odrasla Satanei, așa îl numea bunicul, poreclă care, oricât ar părea de ciudat, îl făcea pe Art să râdă. Cred că bunicul îl distra prin felul său de a fi, într-o perioadă în care simțea că toată lumea se purta frumos cu el din cauza funcției tatălui său.

— De unde știi că a aruncat Carrick cu scaunul? Ne-ai urmărit?

— Sunt camere de supraveghere peste tot, Celestine.

Mă întreb dacă a văzut întâlnirea cu judecătorii. Nu cred.

— Te-a pus tati să mă spionezi, Art? îl întreb.

— Termină, spune și se ridică. Nu vreau decât să-mi dau seama care-i treaba.

— Știi foarte bine care-i treaba...

— Care-i treaba cu el! țipă și arata spre Carrick. Aici te-ai cuplat cu el? Eu muream de grijă și tu stăteai aici, fără nicio problemă, împreună cu el? Aici s-a-ntâmplat?

— Fără nicio problemă? răspund și pufnesc în râs. Așa e. Vezi și tu ce primitor e, ce relații se pot lega aici, adaug sarcastic. Cam ce crezi tu că s-a întâmplat între noi doi, când eu eram moartă de frică, după ce taică-tu m-a închis aici?

Se plimbă nervos prin cameră.

Trag aer în piept. Încerc să mă calmez.

— S-a întâmplat după aceea, spun. După ce-am scăpat. Tu nu mi-ai fost alături. Trebuia să fug. El era singurul care mă putea ajuta, singurul care înțelegea...

— Și eu te-aș fi înțeles. Eram iubitul tău!

— Ai dispărut și m-ai lăsat singură.

— Aveam nevoie de timp de gândire.

— Se vede! Acum, când porți uniforma asta, se vede limpede că ai decis cine e rău și cine e bun.

— Când m-am întors, tu erai deja plecată, spune el, încercând să se justifice.

— Trebuia să plec.

— La el?

— Termină cu chestiile astea, Art. Aici nu e vorba de Carrick. Trebuia să fug de tatăl tău, care mă vâna ca pe un animal.

— Nu te-ar fi vânat, dacă nu fugeai. De ce îți place să agiți spiritele și mai tare? Discursul de azi... Tu chiar nu poți să te *oprești*? Fă ce ți se spune. De câte ori te amesteci, compromiți și mai mult orice...

— Ce?

— Nu contează.

— Zi-mi.

— Orice șansă ca noi doi să mai fim împreună.

Rămân cu gura căscată. Răspunsul lui mă lasă fără replică. Îmi dau seama că este foarte stânjenit, poate chiar la un pas să izbucnească în lacrimi.

— Tot mai vrei să fim împreună?

Nu-mi răspunde.

— Tu ești Fluierar, eu sunt Defectă, și tu încă mă vrei?

Tace.

— Art, cu semne sau fără, știi foarte bine că sunt aceeași persoană. Indiferent ce fac sau ce spun, tot eu sunt.

— Ba nu ești, spune el, scuturând din cap.

— Vrei să spui că atunci când pui uniformă pe tine, te schimbi complet?

Ridică imediat capul.

— Nu.

La fel și eu, aș fi vrut să-i spun, dar las tăcerea să vorbească.

— Trebuie să iau puțin aer, zic și îmi sprijin capul în mâini, prea obosită ca să fac față unei asemenea dezvăluiri.

Art încă vrea să fie cu mine?

— Bună idee, spune Art. În curte, putem discuta mai deschis.

Deschide ușa celulei cu cartela lui magnetică și pornim pe coridor. Același coridor pe care am mers și prima oară, când Funar, sub pretext că ne duce pe mine și pe Carrick să luăm aer, ne-a forțat să stăm pe o bancă și să asistăm la înfierarea unui Defect.

A doua oară când am mers pe aici, Carrick stătea pe bancă, martor la înfierarea mea. *Te voi găsi.* Cuvintele lui m-au alinat multă vreme după ce-am ajuns acasă.

Banca e goală acum. Sunt amețită de tot ce s-a întâmplat și tot ce mi-a spus Art.

Deodată, fug de lângă Art. Încearcă să mă prindă, dar nu reușește. Mă reped în Camera Însemnării și încui ușa după mine. Intră furios în sala de observare. Nu aud ce spune, dar el mă aude pe mine. N-are încotro, trebuie să mă asculte.

— Ai idee ce mi-a făcut taică-tu ultima dată când am fost aici?

Își acoperă fața cu palmele.

— M-au pus pe scaunul ăsta. M-au legat. Mi-au făcut cinci semne, Art. Pentru simplul motiv că am ajutat un bătrân. Până la urmă, s-a dovedit că semnele nici măcar nu erau pentru că l-am ajutat, ci pentru că am mințit la proces și l-am făcut de răs pe taică-tu. Chiar dacă porți uniformă, știi că nici ție nu ți se pare normal.

Deschid sertarele pline cu instrumente. Atâtea D-uri, de toate mărimile, pentru toate părțile corpului, în funcție de dimensiunile condamnaților. N-am remarcat până acum, mă gândeam că există doar o mărime universală.

— În tot acest timp, nu mi-am scos nicio clipă brățara de la gleznă. Abia mi-o dăduseși și îmi plăcea să cred că-mi ești alături și că încă mă consideri perfectă. Bark m-a lăsat s-o păstrez. Mi-ai zis că a făcut-o cineva de la castel. El a fost, nu?

Îmi amintesc expresia din ochii lui Bark în momentul în care a legat glezna persoanei pe care urma să o înfiereze ca Defectă, încercând să înțeleagă cât de ipocrită, ironică și schimbătoare poate fi viața.

Art dă aprobator din cap și văd cum ochii i se umplu de lacrimi.

— Atunci, m-am bucurat că nu ești în camera de observare, dar acum îmi pare rău că n-ai fost.

Îmi trec degetele peste vătraiile transformate în instrumente de înfierare pentru Defecți.

Mă uit la Art.

— Gardienii își făceau griji pentru mine. E greu să rezisti la cinci înfierări într-o singură ședință. Ar fi vrut să se oprească, dar aveau nevoie de aprobare. Cineva l-a chemat pe taică-tu. A venit aici și, în loc să-i oprească, a pus mâna pe fierul încins și mi-a făcut un al șaselea semn. Pe șira spinării, fără anestezie.

Art scutură deznădăjduit din cap. Nu, nu, nu. Nu poate crede așa ceva.

— Dacă-l întrebi, o să-ți spună, probabil, că am inventat eu totul. Că răspândesc minciuni pe seama lui. Nu e nicio minciună, Art. Mi-a cerut să mă căiesc și n-am vrut. Drept urmare, mi-a făcut asta.

Mă întorc cu spatele și ridic tricoul ca să-mi dezvelesc mijlocul.

— I-a zis doctorului că mi l-am făcut singură. Cum puteam să mă înfierez singură?

Parcă o și aud pe doctorița Greene: *Cum putea fata să-și facă asta cu mâna ei?*

Art scutură din cap și lacrimile îi șiroiesc pe obraji.

Îmi trec din nou mâna peste vătraie, încercând să-l descopăr pe cel potrivit, să văd dacă pot răsuci mâna pe la spate, dacă m-aș fi putut înfiera singură. Asta vor încerca să dovedească? Mă vor ridica în picioare în sala de judecată și mă vor pune să le arăt că pot să mă înfierez singură? Mâna mi se oprește deasupra unei forme care se deosebește de celelalte. Cele trei cercuri interconectate de pe brățara armoniei geometrice pe care Bark mi-a făcut-o se împletesc cu simbolurile Defecțiilor. O iau și o montez pe o vergea.

— Ce om se înfierează singur? repet cuvintele doctoriței.

Aprind focul.

Art lovește cu disperare în geam.

Pun vătraiul pe foc.

— Dacă toată lumea afirmă că ești într-un fel, de ce n-ai deveni ce spun ei? Nu asta ai făcut și tu, Art? Ai devenit Fluierar, pentru ca toată lumea consideră că semeni cu tatăl tău? Te-ai săturat să te mai opui, ai vrut să vezi cum e. N-aveai nimic de pierdut.

Plânge și lovește în geam, încercând să mă oprească.

— Judecătoarea Sanchez a vrut să facă o înțelegere cu mine. Știai asta?

Scutură din cap nedumerit.

— Taică-tu a zburat. Sanchez e la putere acum. După o analiză mai amănunțită, Ghilda a ajuns la concluzia că au făcut o greșeală. Au zis că o să-mi înlătore semnele.

E limpede că Art habar n-are de toate astea.

— Dar eu nu vreau să-mi înlătore semnele. Cicatricile astea m-au făcut mai puternică ca oricând și nu mă pot preface că nu s-a întâmplat nimic. Trebuie totuși să existe un echilibru. De-asta port brățara la gleznă, spun, abia acum înțelegând acest lucru. Mi-ai dăruit cel mai important cadou, Art. Mi-ai spus că sunt perfectă și, de atunci, am purtat-o zi de zi, ca pe un fel de putere mai presus de semne. Dar brățara nu are nicio valoare, a contat că mi-ai spus-o tu și că te-am crezut.

Îmi zâmbește cu amărăciune.

— Nimeni nu va putea să-mi răpească acest dar, înțelegi asta, nu?

Încuviințează din cap.

Îmi ridic tricoul și îi arăt stomacul.

— Mușchiul transvers abdominal, spun. Mai ții minte că am învățat despre el?

Își lipește palmele și fruntea de geam și se dă bătut.

— Este localizat sub mușchii oblici și se înfășoară în jurul coloanei vertebrale pentru a o proteja și a-i conferi stabilitate. E centrul nostru de gravitație.

Țin vătraiul pe foc și inima îmi bate cu putere. Nu caut nici perfecțiune, nici dreptate, caut echilibru.

Îmi pun fierul încins pe stomac. Însemnată pe veci ca Perfectă.

Perfect și Defect în același trup.

Acum, mi-am găsit echilibrul.

60

Durerea este aproape insuportabilă. Scap fierul și întind mâna spre scaun, agonizând, amețită, abia văzând în fața ochilor. Încerc să-mi revin. Mi-e greață și respir adânc. Cineva bate la ușă și o descui. Art intră și mă prăbușesc în brațele lui.

Ne lăsăm amândoi pe podea.

— Ce-ai făcut?! mă întreabă speriat, printre lacrimi. Ce naiba ai făcut?! Trebuie să te duc la infirmerie.

— Nu, mă opun, agățându-mă cu toată forța de el.

— Of, Celestine, strigă el, dar e un strigăt blând și ușor și îi simt respirația caldă pe gât când își lipește capul de al meu.

— Acum, indiferent de ce vei crede, o parte din tine va fi mereu cu mine.

Îmi ridică bărbia cu mâna și ne privim ochi în ochi, la doar câțiva centimetri distanță unul de celalalt.

— Cred că ești cea mai puternică, mai curajoasă, mai îndrăzneată și mai nebună ființă pe care am cunoscut-o vreodată.

— Pe bune? spun, zâmbind.

— Am fost gelos, spune el și își mai slăbește strânsoarea, parcă amintindu-și brusc că nu mai suntem iubiți. Pe tine și pe el. Trebuia să fac ce-ați făcut voi doi. În loc să fug de unul singur, trebuia să te iau cu mine și să fugim.

Mă fixează cu acea privire care altădată îmi înmuia genunchii și aștept fiorul, dar nu se întâmplă. Simt căldură, afecțiune, dar nimic mai mult. Nu mi-l pot scoate pe Carrick din minte, îmbrățișările lui, privirea lui, parfumul și gustul lui. Carrick care zace în momentul ăsta pe podeaua celei.

— Chiar dacă m-a durut groaznic că ați fugit împreună, mă bucur că ți-a fost alături, așa cum ar fi trebuit să-ți fiu eu.

— Mulțumesc, îi șoptesc. Și să știi că te înțeleg. Și eu m-am simțit la fel când te-am văzut cu Juniper...

— Încercam să te protejăm.

— Îmi dau seama acum.

Întoarce privirea. Știe că m-a pierdut.

— M-am gândit că, dacă fac asta, aș putea fi mai apropiat de tata, spune el, uitându-se la uniforma de Fluierar. M-am înșelat. Înainte, nu i-am văzut niciodată latura pe care i-o cunoștea toată lumea, aceea de judecător. Noi doi râdeam pe seama lui, de bravada pe care o afișa, de personajul pe care-l interpreta. Reușeam să-mi dau seama când e el și când joacă teatru. Dar acum... s-a schimbat complet.

Nu spun nimic.

— Chiar te-a rănit atât de rău pe cât ai zis? mă întrebă în șoaptă.

Dau din cap că da. Mă strânge și mai tare în brațe.

— Cine e omul ăsta cu care am trăit până acum?

— Te iubește, îi spun, în lipsa unei alte consolări.

Mă dă ușor la o parte ca să se poată ridica în picioare. Mă strâmb de durere. Art cotrobăie prin dulăpioarele de pe pereți și se întoarce cu niște bandaje.

Îmi ridică tricoul, un gest atât de familiar, și tresare la vederea cicatricii pe care mi-am făcut-o cu mâna mea. E impecabilă, nu se compară cu ce am pe șira spinării. Cicatricea asta nu reprezintă o pedeapsă, ci un simbol al mândriei. Gem și scrâșnesc din dinți când îmi curăță rana, după care îmi pune un pansament peste ea și îmi înfășoară bandajul în jurul taliei.

— Dacă într-adevăr mă iubește atât de mult cum spui tu, o să mă ierte, spune el. Trebuie să te scot de aici.

— Nu. Nu e nevoie să faci asta.

— Ba da.

— Dar...

Mă uit în direcția celulelor.

— Bunicul și Raphael Angelo sunt încă acolo. Și Carrick, adaug, cu un nod în gât.

Îmi trage tricoul la loc.

— Vă scot pe toți, îmi răspunde pe un ton calm. Am nevoie de puțin timp ca să văd cum fac asta.

— Mulțumesc.

Îl prind de mână și mă ajută să mă ridic.

— Măcar atât să fac. Nu vreau ca lumea să spună că semăn cu el. Îți dai seama, asta e spaima mea cea mai mare. Să semăn cu tata.

— Nimeni n-o să zică așa ceva când o să afle că tu ne-ai dat drumul.

— Teama mea nu e ce zic oamenii, ci să nu *fiu* ca el.

— N-ai nimic în comun cu el, îi spun, fără să exagerez câtuși de puțin. Art, mai am ceva să-ți spun...

Trebuie să-l avertizez despre ce urmează să se întâmple, dar, în momentul în care ridic capul, dau cu ochii de Crevan. Stă în camera de observare. Nu știu de cât timp e acolo. Nu știu ce-a auzit. Sper să fi auzit tot ce-a spus Art. Ni se intersectează privirile și înțeleg, după expresia răvășită de pe fața lui, că a auzit totul. E îmbrăcat în roba care brusc pare prea mare pentru trupul lui învins. Se ridică și părăsește camera.

Art vrea să se ducă după el, dar îl opresc.

Apoi gardienii dau buzna înăuntru, ne văd și ne împing spre ușa camerei.

- PERFECȚI -

Nu opunem nicio rezistență.

61

— Ușurel, ușurel, spune Art, văzându-mă că mă schimonosesc de durere când mi prind de brațe.

— Ce s-a întâmplat aici? întreabă un gardian.

— Discutăm cu altă ocazie, îi răspunde Art autoritar.

— Tu o ții pe ea. Eu îl țin pe el, zice gardianul.

— N-am făcut decât să respect ordinele tatălui meu, protestează Art.

Gardianul îi aruncă o privire profund dezgustată.

— Băiețelul lui tăticu'! mormăie și îl trage după el.

În loc să mă conducă înapoi în celulă, mă pun să urc pe o scară întortocheată care duce la birourile Ghildei. N-am fost niciodată în zona asta a castelului. Nimeni nu intră aici, cu excepția angajaților Ghildei.

La fiecare treaptă, durerea mă străfulgeră prin tot corpul, dar trebuie să merg mai departe. Odată ajunși la ultimul etaj, mă conduc la camera circulară din turn. În mijloc, se află o masă rotundă, pereții sunt acoperiți cu etajere cu cărți, întrerupte doar de ferestrele care dau în curtea castelului și spre oraș. E destul de clar că lui Sanchez îi place să privească lumea de la înălțime, iar asta e locul în care se iau deciziile.

Sanchez și Jackson stau pe scaune și par îngândurați. După ce au pierdut un judecător care și-a anunțat public programul sinistru de reducere a numărului de Defecți, s-au trezit în mijlocul unei crize. Deși ar trebui să fiu printre ultimele lor motive de îngrijorare, realizez că mă aflu în capul listei.

— Nu ți-a fost foame? mă întreabă Sanchez iritată.

Mă uit la ea șocată. Ea dăduse ordin să ni se pună sedative în mâncare. Dar de ce?

În momentul ăla, îmi pică fisa. N-a vrut nicio clipă să semnez înțelegerea. Iar m-a tras pe sfoară. Dimpotrivă, *a vrut* să depășesc termenul-limită. Bineînțeles că nu-și dorește ca lumea să afle că mi-a fost anulată sentința, din același motiv pentru care n-ar permite niciodată ca înregistrarea să fie dată publicității. Ar fi un dezastru pentru Ghilda la conducerea căreia a ajuns în sfârșit. A obținut ceea ce și-a dorit. De ce m-ar ajuta?

Cu încrederea ușor zdruncinată, acum că toți cei trei susținători ai mei, printre care și avocatul, zac leșinați la subsol, mă așez încet la masă, chinuită de rana dureroasă de pe abdomen. Sunt singură împotriva judecătorilor rămași, iar soarta mea e în mâinile lor.

Sanchez îmi pune în față o foaie de hârtie și un pix. Un pix inscripționat cu Castelul Highland, de la magazinul de suvenir.

— După cum am discutat și mai devreme, ai termen până la finalul programului să accepți condițiile noii noastre înțelegeri.

— N-ar trebui să fie și avocatul meu de față?

— Am înțeles că și-a pierdut cunoștința, spune Jackson, iar domnului Willingham i-ai spus să plece.

— Am discutat deja condițiile cu avocatul tău, iar tu ai avut timp să te consulți cu el. Nu s-a schimbat nimic între timp. Semnezi contractul sau nu, zice repede Sanchez, ca să grăbească lucrurile.

Tac și aud cum îmi bubuie inima în piept. Cred că o urăsc realmente pe femeia asta.

— Astea sunt condițiile, continuă Sanchez. În locul condamnării ca Defect, considerăm că este mai potrivită o

condamnare la șase luni de închisoare, așa cum prevede legea în cazul în care ajuți un Defect. Am retras verdictul de Defect, bunicul tău și domnul Angelo nu pot fi puși sub acuzare, întrucât nu ești Defectă și, începând de luni, vei executa trei luni de închisoare la Penitenciarul pentru femei din Highland. Ți-am înjumătățit pedeapsa din cauză că ai ispășit deja trei luni în calitate de Defect. În mod normal, vei executa o lună din cele trei.

Mă uit uluită la ea.

— Nu asta ne-a fost înțelegerea.

Jackson oftează încruntat, sătul de aceste parlamentări interminabile.

— Asta e înțelegerea, spune el și bate exasperat cu degetul în foaie. Știu că, la vârsta ta, închisoarea ți se pare un chin, dar îți vei executa condamnarea într-un penitenciar de minimă securitate, pe o perioadă de maximum treizeci de zile, după care vei fi liberă să-ți trăiești viața ca orice cetățean obișnuit din Humming.

Mă uit la pendula de pe perete.

— Cum rămâne cu Carrick?

Jackson pare nedumerit.

— Ți-am spus deja, Celestine, că nu va fi acuzat pentru că ți-a fost complice, dar va rămâne Defect. Cazul lui nu are legătură cu cazul tău și, prin urmare, nu putem face nimic pentru el.

— Ce-o să se întâmple cu judecătorul Crevan? N-o să fie condamnat la închisoare pentru ce mi-a făcut? Nu-l înfierăți pentru *imoralitatea* faptelor lui? Întreb dintr-o suflare, fără a le da ocazia să răspundă. Dumneavoastră n-ați urmărit decât să puneți mâna pe funcția lui. Ați zis că vreți să curățați Ghilda, dar, în realitate, voiăți doar să ajungeți la

putere. În aceeași zi, v-ați pierdut fiul și ați obținut o funcție. Credeți că a meritat?

Sanchez închide ochii și trage aer în piept, străduindu-se parcă să-și păstreze calmul în fața unui copil arțăgos.

— Stimată domnișoară, aveți grijă ce spuneți și gândiți-vă bine la șansa pe care v-am oferit-o. Ați primit un cadou din partea Ghildei. Aveți ocazia să duceți și un alt fel de viață. Țin totuși să vă avertizez. Nimeni nu primește asemenea cadouri. Așa că mulțumiți-vă cu ce ați învățat până acum și mergeți mai departe.

— Aveți perfectă dreptate, spun, uitându-mă, în sfârșit, la judecătorul Jackson. Aș vrea să vă spun ce am învățat până acum dacă îmi permiteți.

Mă uit din nou la ceas.

— Am învățat enorm din această experiență, iar una dintre cele mai importante lecții pe care le-am primit se referă la încredere. În cine pot avea încredere și în cine nu pot. Înainte de a fi înfierată, nu cred să mă fi rănit vreodată cineva, cel puțin, nu în adevăratul sens al cuvântului. După înfierare însă oamenii m-au surprins. Nu eu m-am schimbat. Mi-ați pus litera asta pe mâncă și mi-ați făcut semnele astea pe corp și brusc toată lumea s-a schimbat. A trebuit să învăț să mă adaptez. A trebuit să-mi dau seama cine sunt, mai mult ca niciodată. În interviul pe care l-a dat, judecătorul Crevan avea dreptate când spunea că pedepsele îi ajută pe oameni să se cunoască mai bine. Mă gândesc mai mult la mine și am o părere mai bună despre mine, dar, mai presus de toate, am ajuns să-mi cunosc *instinctele* mai bine ca oricând și să mă las călăuzită de ele. Doamna judecătoare Sanchez m-a abordat acum trei săptămâni, după proces, din dorința de a mă ajuta. Își făcea griji că am fost declarată Defectă pe nedrept.

Jackson se întoarce spre ea cu o viteză neașteptată.

— Nu cred că e momentul să ne zăpăcești cu și mai multe minciuni! se răstește Sanchez.

— Ba eu sunt chiar curios să aud ce are de spus, intervine Jackson. Din câte se pare, multe dintre minciunile fetei s-au dovedit adevărate.

Îi aruncă o privire aspră, apoi își îndreaptă din nou atenția către mine.

Reiau povestea.

— Am făcut tot ce mi-a cerut judecătoarea Sanchez. Azi-dimineață, am mers la dumneai acasă și i-am prezentat o dovadă suficient de solidă pentru a-l înlătura pe Crevan din funcția pe care o ocupa. O dovadă într-atât de solidă, încât poate distruge întreaga Ghildă, nu doar pe Crevan, dar dumneai a ales să-l amenințe pe Crevan ca să-i ia postul, în loc să mă ajute și să facă dreptate.

Jackson se uită la Sanchez îngrijorat.

Mă uit la Sanchez și zâmbesc.

— Vă mulțumesc pentru această lecție despre încredere.

Sanchez se foiește în scaun, abia așteptând să termin, nerăbdătoare să-și vadă de treaba ei, fără să aibă nici cea mai mică emoție ori remușcare. Mă bucur, fiindcă îmi ușurează mult următoarea sarcină.

— Ghilda m-a pregătit bine, spun, uitându-mă fix la ea. Credeți că nu știam că asta se va întâmpla?

Sanchez face ochii mici.

— Credeți că nu mi-am dat seama că *nu* veți folosi înregistrarea împotriva Ghildei? Aveți impresia că, de la Mary May, am venit direct la dumneavoastră și v-am dat toate copiile existente? Chiar m-ați crezut pe cuvânt? Credeți că nu știam că mă veți păcăli?

Zâmbesc.

Îi zvâcnește un ochi.

— Am fost cu un pas înaintea dumneavoastră. De la bun început. Sunt Defectă, doamnă judecătoare. Nu trebuia să aveți încredere în *mine*.

Mă uit la ceas. E ora 18:00. M-am sincronizat perfect.

62

ÎN URMĂ CU 12 ORE

Când eram mici, mama era mereu obsedată de soare. Nu de amurg, care anunța sfârșitul zilei, ci de răsărit, care simboliza miracolul unei noi zile. Nu știu dacă această pasiune se datora firii sale optimiste și vesele care o îndemna să se bucure de fiecare zi, ori pesimismului său din cauza căruia se temea că fiecare zi putea să fie ultima. Indiferent de motiv, cert este că se trezea devreme, ne trezea pe toți și mergeam pe malul lacului ca să admirăm răsăritul împreună. Când am crescut, am refuzat să ne mai ridicăm din pat în timpul săptămânii și o însoțeam doar în weekenduri. Mai târziu, au rămas doar diminețile de duminică, iar, odată ajunse la adolescență, am refuzat categoric să mai mergem, așa că se ducea singură.

Ca să nu îi stricăm toată bucuria, o lăsam să planifice cu mult timp înainte așa-numitele „Zile ale Răsăritului”, în care urma să o însoțim. Dar compania noastră nu era deloc una plăcută. Dormeam pe perne în mașină, uneori chiar refuzam să coborâm din mașină, ceea ce o înfuria sau o rănea, în funcție de zi. Îmi amintesc cum o priveam într-una dintre zile, înfocate în pături și nervoase că mama noastră ciudată ne luase cu forța din paturile noastre călduțe. Acum însă, când revăd imaginea, mă simt vinovată că nu am împărtășit acea experiență cu ea.

Dar aceeași imagine îmi aduce totodată zâmbetul pe buze. Când mi-o amintesc uitându-se la soarele care se înalță înaintea ei, mă cuprinde un sentiment de liniște și de nespusă dragoste pentru ea.

Ne trimitea fotografii cu răsărituri din toate colțurile lumii, de peste tot unde avea contracte de modeling. Răsărit deasupra Catedralei din Milano, din timpul săptămânii modei de la Milano. Răsărit deasupra acoperișurilor din Montmartre, din timpul săptămânii modei de la Paris. Răsărit deasupra Manhattanului ori deasupra Pieței Camden din Londra. De fiecare dată, tata mormăia că le-a făcut, probabil, în drum spre casă.

Mama umplea albume întregi doar cu aceste poze, încerca să ne fotografieze cu răsăritul de câte ori avea ocazia, după care le studia, în special seara, ghemuită în pijamale lângă șemineu, în timp ce noi ceilalți ne uitam la televizor. Cred că îi dădeau un sentiment de bine. Nu am întrebat-o niciodată de ce. În momentul de față, mi se pare o întrebare atât de firească, dar, de când mi-am părăsit familia, zi de zi, îmi trec prin minte o mie de lucruri despre care aș vrea să îi întreb. Chiar și pe Ewan, care are doar opt ani. Îmi dau seama că sunt atâtea lucruri în scurta lui viață despre care nu știu absolut nimic.

După ce punem mâna pe globul de cristal din casa lui Mary May, eu și Carrick ieșim tiptil, îngroziți să nu ne prindă cumva. Nu-l sunăm încă pe Raphael Angelo să vină după noi, așa cum i-am promis. În schimb, îi trimit un mesaj mamei și îi spun să vină la lac.

Sunt mai multe motive pentru care țin să iau legătura cu mama. În primul rând, vreau neapărat să discut cu ea înainte să dea năvală în spitalul Ghildei unde e închisă Juniper. Am nevoie de ajutorul ei în următoarea etapă a planului, dar mai mult ca orice, mi-e dor de ea. O vreau pe mama. Vreau să-i simt atingerea, mirosul. Vreau să repare totul, așa cum a făcut mereu pentru mine ori măcar să-mi dea senzația că totul va fi bine. Să-mi ofere o protecție în plus

împotriva lumii. Știu că sunt destul de mare, dar am nevoie de ea. Așa cum și Mary May are nevoie de mama sa. Așa cum Art a plâns zi de zi după ce a pierdut-o pe a lui, iar Crevan a cedat nervos când fiul său și-a pierdut mama, și la fel cum Carrick și-a riscat libertatea pentru a-și regăsi mama.

Îmi doresc nespus să i-l prezint mamei pe Carrick.

Așteptăm pe nisip. E ora 02:00. Sunt sigură că e trează, fiindcă mai sunt doar câteva ore până când va lua cu asalt unitatea de Fluierari ca să o elibereze pe Juniper. Sunt convinsă că analizează planul pe toate fețele, îl recapitulează și îl discută împreună cu tata, care nu mă îndoiesc că și-ar dori să îl ducă el la îndeplinire, dar nu se poate, trebuie neapărat să fie o mamă – mama.

O jumătate de oră mai târziu, vedem lumina farurilor. Ne ascundem. Mama oprește în parcare. N-a urmărit-o nimeni. Coboară pe mal, îmbrăcată într-un cardigan larg, cu o pătură și o geantă în mână. Ieșim din ascunzătoare și mă vede. Fața i se schimonosește de plâns înainte de a ajunge la mine. Deschide larg brațele și mă pierd în cardiganul imens, în căldura trupului ei. Mă simt ca într-un cocon. În sfârșit, pot să respir, să mă liniștesc, să plâng.

— Mamă, el e Carrick, mă smiorcăi.

— Bună, Carrick, spune mama și își desface iar aripile, cuprinzându-i corpul voinic între ele.

Cele două jumătăți ale vieții mele se unesc.

— V-am adus ceva de mâncare, spune ea. Vă e foame?

— Suntem lihniți, răspundem într-un glas.

Înfulecăm sandviciurile sub privirea ei.

— Ai început să simți gusturile?

Dau din cap în semn că nu, dar asta nu mă împiedică să devorez sandviciul pe nerăsuflăte.

— Uită-te la tine, îmi zice, dându-mi la o parte părul de pe față. Ce mare te-ai făcut!

— Au trecut doar trei săptămâni, râd, apoi îi arunc o privire rușinată lui Carrick.

Mama se uită la el, parcă intuind ce s-a întâmplat între noi, și îl măsoară în tăcere.

Carrick mestecă încet, dându-și seama că mama îl analizează. Ridică ochii, se uită la ea și întoarce repede capul.

— Te-ai tuns, spun, încercând să mă obișnuiesc cu părul ei scurt.

— Întotdeauna mi s-a părut o ineptie să spui că e un gest de curaj ca o femeie să se tundă scurt, ca și când părul ar avea vreo importanță. Dar m-am înșelat. Am fost nevoită să-mi țin părul lung din cauza contractelor cu fabricanții de produse pentru îngrijirea părului. Lasă-l lung, lasă-l blond, fă-l așa, fă-l nu mai știu cum. De cele mai multe ori, purtam extensii, fiindcă trebuia să promovez imaginea unui păr sănătos. Frumusețea înseamnă să ai mult păr, perfecțiunea, să ai un păr bogat. M-am săturat de toate astea. Așa că m-am ras pe jumătate de cap cu ocazia petrecerii de casă nouă a lui Candy Crevan.

— Da, îmi aduc aminte.

— După ce ai plecat, l-am vopsit roz, dar nu mi-a plăcut deloc. Arătam ca bunica lui Barbie. Așa că l-am tuns. Ni se insuflă ideea că părul lung simbolizează feminitate. Aspectul perfect de vară, părul cu onduleuri lejere. Le-am zis să se ducă dracului cu prostiile lor.

Rădem și eu și Carrick.

— Vorbești exact ca Juniper.

— Taică-tu e încă indecis, zâmbește mama. Dar îi place.

Mi se pune un nod în gât și inima îmi bate mai tare când pomenește de tata. Simt ochii lui Carrick ațintiți asupra mea, dar e un subiect care încă mă stânjenește. Carrick simte că avem nevoie de un moment de intimitate și ne anunță că merge să se plimbe.

— De ce veneai mereu aici ca să privești răsăritul? o întreb pe mama.

— Când era bebeluș, Juniper a făcut colici. Nu dormea o clipă, o durea burtica, țipa aproape toată ziua, dar mai ales noaptea. Mă plimbam cu ea în brațe prin toată casă când taică-tu lucra în tura de noapte. Au fost cele mai îngrozitoare ore din viața mea, în care m-am simțit atât de singură! Toți dormeau, strada era cufundată în liniște, aveam senzația că lumea întreagă dormea. Secundele îmi păreau minute, minutele, ore, iar plânsetele alea... spune ea și se cutremură la amintirea acelor momente. Într-o seară, n-a fost chip s-o liniștesc, așa că m-am urcat în mașină și am plecat. Habar n-aveam încotro mergeam, dar nu mai suportam să stau în casă. Uneori, Juniper adormea în mașină, alteori, nu, dar de data asta, am ajuns până la lac. M-am așezat pe jos cu ea încă zbierându-mi în brațe. Am simțit cum apa și briza mă calmează, iar noaptea a dispărut brusc, odată cu ivirea zorilor, și parcă mi-a ridicat o greutate imensă de pe umeri, toată presiunea și teama s-au risipit odată cu lumina zilei. Iar Juniper, probabil epuizată și amețită de briză și poate pentru că mi-a simțit mulțumirea sufletească, a adormit în sfârșit. Veneam aici în fiecare zi, la răsărit, indiferent dacă dormea sau nu. Era o alinare mai degrabă pentru mine decât pentru ea. Am încercat pe cât posibil să procedez la fel și după ce a venit Ewan pe lume, dar era mai greu, fiindcă vă aveam și pe voi două. De câte ori îmi luam rămas-bun de la ziua trecută și o întâmpinam pe următoarea, aveam senzația

că viața o lua de la capăt. Ca o pânză albă. Adio probleme de ieri, bun venit unei noi zile și unui alt început.

Stăm una lângă alta, pe nisip, ea, cu un braț în jurul meu, eu, ghemuită în ea. Îl privesc pe Carrick stând nemișcat pe malul apei, cu mâinile în buzunar, capul în pământ, pierdut în gânduri.

— E un băiat frumos.

— Este într-adevăr, spun, zâmbind.

— Ia spune-i tu mamei tale...

— Nu e nevoie să-i spun nimic. Mama mea știe mereu tot ce se întâmplă.

Zâmbește. I se citește îngrijorarea în ochi.

— Da, știu, știu. Trebuie să fiu atentă, să fiu înțeleaptă etc.

— Foarte bine. Pare un om de treabă. Se vede că ține la tine. Riscă enorm ca să te ajute.

— Și tu riști, spun și mă trec fiorii de teamă să nu pățească nimic. La fel și Juniper, adaug, cu lacrimi în ochi, gândindu-mă la locul oribil în care e soră-mea.

Și la bunicul, închis într-o celulă.

— Nu mi-e frică. Nici lui Juniper nu i-a fost, spune mama. Abia aștept să intru peste ei și să le cer să-mi elibereze fata. Mi-am dorit enorm să fac asta când erai închisă la Castelul Highland, dar n-am putut. Am ocazia să o fac acum.

— Mulțumesc, mamă. Îmi pare rău că v-am pus în situația asta.

Îmi cuprinde obrazii în palme.

— Să nu-ți pară rău pentru ce-a fost. Ai încercat să ajuți un om. Ai dat dovadă de o mărinimie de care noi, ceilalți, nu suntem capabili.

Cuvintele ei sunt o adevărată alinare pentru mine.

Un timp, niciuna dintre noi nu mai spune nimic. Apoi sparg tăcerea.

— Tata ce mai face?

— E bine.

— Tot la televiziune lucrează?

— Da. Îl omoară că trebuie să lucreze pentru familia Crevan, dar...

— Aveți nevoie de bani.

— Ah, nu ăsta-i motivul, spune mama, spre surprinderea mea. Da, e drept ca avem nevoie de bani, dar se poate angaja altundeva. Taică-tu vrea să fie la curent cu tot ce se întâmplă cu tine. Lucrând la News 24, are avantajul ca poate afla tot ce știi ei despre tine.

Zâmbesc, imaginându-mi-l cum mă păzește de acolo.

— Cred că știi cum poate să intre și el în gașcă dacă vrea.

Mama se uită la mine curioasă.

— Carrick crede că ne-am întâlnit ca să punem la cale cum o eliberăm pe Juniper.

Îl privim amândouă cum stă pe malul apei, cu mâinile în buzunare, privind în zare, ca și când ar purta pe umeri toată povara lumii.

— Nu vreau să aflu ce vorbim. Dacă știe, îmi strică planul.

Îi arăt stickul.

— E înregistrarea în care Crevan îmi face al șaselea semn.

Mama se uită la mine șocată.

— *Crevan* te-a înfierat? Cu mâna lui?

Încuviințez din cap. Până acum, am refuzat să discut asta cu ea.

— Domnul Berry a filmat totul, spun. Între timp, domnul Berry a dispărut, la fel și gardienii. Asta caută Crevan cu atâta disperare.

Ia stickul în mână și îl strânge cu furie, meditând la vorbele mele. La ce i-a făcut omul acela fiicei sale. Se vede că abia așteaptă să dea buzna peste ei.

— Asta căutau când au scotocit toată casa?

— Da. De-asta mă caută și pe mine. Nu pe *mine* mă vrea. Vrea *asta*. Te rog să i-l dai tatei ca să facă mai multe copii. Pe urmă, vreau să se ducă la Enya Sleepwell. O să știe ea ce e de făcut.

— Enya Sleepwell, politiciană?

— E de încredere.

— Bine, bine, dar tot nu pricep de ce nu trebuie să afle Carrick.

— Fiindcă ăsta e un plan de rezervă. Cu cât știu mai puțini oameni despre el, cu atât are șanse mai mari de reușită. Ia și laptopul ăsta și pune-l undeva bine. Carrick a copiat filmarea și pe el. Eu o să păstrez stickul original. Am întâlnire cu judecătoarea Sanchez.

Mama rămâne cu gura căscată.

— Poftim?

— ăsta-i planul principal.

Soarele apare la orizont. Începe o altă zi.

63

Mă uit la ceasul din camera din turn.

— Aprindeți televizorul. Cred că o să vi se pară interesant mesajul Partidului Vital, le sugerez.

E o plasmă pe perete.

După câte a auzit până acum, Jackson nu se obosește să mai comenteze, ci apasă imediat pe butonul de pornire al telecomenzii.

Tremur ca o frunză, din cauza emoției, a adrenalinei, a durerii tot mai intense.

Sanchez face ochii mari și se întoarce spre televizor. Am impresia că nici nu mai respiră.

— Bună seara. Mă numesc Enya Sleepwell și sunt liderul Partidului Vital. Am pornit acum cinci ani, cu un număr relativ mic de membri, dar ne-am dezvoltat și suntem acum partidul cu cea mai rapidă creștere din țară. De când am devenit lider, cu două luni în urmă, ne-am analizat bine politicile și ne-am reinventat. Noi reprezentăm dorințele, speranțele și visurile oamenilor adevărați. Suntem partidul care nu se dezmente de principiile sale, care pune întrebări incomode și găsește soluții. Vrem să transformăm din nou această țară într-un stat puternic, unit, în care toți conlucrează în armonie, ajutând-o să evolueze prin compasiune și rațiune. De asemenea, dorim să demascăm ipocrizia și să vă dezvăluim adevărata față a actualilor noștri lideri. Imaginile pe care le veți vedea îi vor tulbura, probabil, pe mulți. Sunt cu adevărat șocante și profund îngrijorătoare. Actualul nostru guvern este extrem de periculos, actualul nostru guvern permite aceste *abuzuri*.

Camera trece de la Enya la filmarea din Camera Însemnării. Sunt eu, legată de scaun. Judecătorul Crevan stă în fața mea, în roba lui roșie ca sângele, și țipă la mine să mă căiesc. Refuz și scot limba la el, primul meu gest de sfidare. Bark îmi prinde limba cu un clește și o însemnează cu fierul încins. Sunetele pe care le scot amintesc de gemetele unui animal rănit.

E o imagine cu adevărat tulburătoare. Judecătorul Jackson duce o mână la cap. Mă îndoiesc că a asistat vreodată la o înfierare.

Apoi Crevan urlă din nou la mine și mă acuză că sunt Defectă până în măduva oaselor. Dă ordin gardienilor să-mi facă al șaselea semn. Jackson se îndreaptă de spate, se uită șocat la Sanchez și, din nou, la ecran. Nu-și poate crede ochilor.

Se aude gălăgie de afară. Zgomotul mulțimii.

Mă ridic și mă duc la fereastra care dă spre curte. Sanchez și Jackson sunt atât de absorbiți de imaginile de pe ecran, încât nici nu încearcă să mă oprească. Miile de Defecți adunați acolo cu câteva ore mai devreme au dispărut, dar curtea a fost redeschisă publicului, care este întotdeauna invitat să vadă cum Defecții acuzați sunt scoși din clădirea arestului și conduși prin curte până la sala de judecată din partea cealaltă.

Mulți dintre oamenii de afară sunt îmbrăcați în roșu, cu toate că nu sunt Defecți. Sunt cetățeni care protestează împotriva Ghildei. Poartă aceleași tricouri ca mama, Juniper și Ewan, pe care scrie DESFIINȚAȚI GHILDA. Curtea e plină de protestatari și oameni obișnuiți care își strigă indignarea. Huiduie.

Abia acum realizez de ce.

Se uită la înregistrare pe ecranul imens, amplasat special pentru ca doritorii să poată urmări procesele. Cineva a schimbat canalele, de pe Defect TV pe acesta. Tot mai multă lume se înghesuie la porți ca să privească, să vadă de ce s-a făcut asemenea tărăboi. Văd oameni cu mâinile la gură, șocați de reacția lui Crevan.

Bark refuză să mă înfiereze pe șira spinării. Se aude când spune că n-am fost anesteziată.

Aud gemetele oamenilor, îi văd prinzându-se de mâini cu vecinii lor. Se gândesc cu groază la ce urmează să se întâmple. E limpede că nu sunt de acord. Și nu e vorba doar de protestatari, ci și de oameni din public, veniți să vadă Defecții duși la judecată. Oamenii încep să schimbe tabăra.

Crevan apucă fierul încins. Gardienii plâng de milă și îmi șoptesc vorbe de alinare la ureche în timp ce încearcă să mă imobilizeze. Crevan mă însemnează pe șira spinării, iar urletele mele se lovesc de zidurile castelului și reverberează în curte și peste oraș.

Mulțimea huiduie indignată. Tremur din tot corpul.

— Nu se poate! spune Sanchez și se ridică de pe scaun.

E vizibil zdruncinată, iar roba roșie îi tremură în jurul corpului.

— Ce-i asta? E adevărat? întreabă Jackson, uitându-se întâi la Sanchez, apoi la mine. Dumnezeu mare!

La finalul cumplitei înregistrări, camera revine la Enya Sleepwell.

— Îmi cer scuze că v-am arătat așa ceva. Vreau să-i cer iertare lui Celestine North pentru ceea ce i s-a întâmplat. Nu putem permite ca tocmai cetățenii nevinovați ai marelui noastre țări să fie supuși la astfel de tratamente. Din acest motiv, Partidul Vital susține cu tărie desființarea Ghildei. Dacă însăși Ghilda este defectă, nu trebuie să mai existe.

Este o problemă care nu suferă amânare. Gata cu pașii mici, țara asta are nevoie de salturi mari pentru a evolua. Votați Partidul Vital, votați echitatea și dreptatea, o conducere fermă care va contribui la dezvoltarea țării prin compasiune și rațiune!

Se lasă liniștea în cameră. Până și gardianul de la ușă pare încurcat.

Gata, mi-am epuizat toate ideile, toate planurile secrete, toți așii din mânecă. N-am nici cea mai vagă idee ce se va întâmpla de acum încolo.

64

Gardienii dau buzna în camera din turn.

— E revoltă afară. Trebuie să vă ducem la adăpost.

Jackson sare în picioare atât de repede, încât își răstoarnă scaunul, dar nu se obosește să-l ridice. Iese în goană, cu roba fluturând în urma lui, fără să-mi arunce vreo privire ori să-mi ceară scuze.

— Bănuiesc că a căzut înțelegerea, îi spun lui Sanchez.

Se uită la mine aproape admirativ. În sfârșit, am reușit să o păcălesc și eu. Apoi îmi întoarce spatele cu răceală și părăsește încăperea sub escortă, fără să scoată o vorbă.

Rămân singură în camera circulară, fără să fi primit nicio lămurire.

Mă întreb dacă bunicul, Carrick și Raphael sunt încă inconștienți. Mă plimb de colo colo, fremătând de emoție. Mă uit pe fereastră și văd Fluierarii în echipamente de intervenție. Tot mai mulți oameni se revarsă pe porți, și nu pentru a-i aclama pe Fluierari. Agită pumnii în aer, cer lămuri, cer schimbare. Aș vrea să fiu printre ei, nu închisă aici.

Ușa se deschide brusc.

Apare Art.

— Am auzit că e o domniță la ananghie în turn, spune el. Am venit să vă salvez, Alteță, adaugă pe un ton teatral, râzând stânjenit.

Dau ochii peste cap. Nu și-a ales bine momentul să facă glume.

— *Pe toți* vă salvez, adaugă, înainte să apuc să spun ceva.

— Sunt leșinați, îi spun, în timp ce merg cât pot de repede pe coridor, străduindu-mă să uit de durerea de pe abdomen. Cum îi cărăm?

— Am o dubă deja pregătită la o intrare laterală. Trebuie doar să vedem cum îi ducem până acolo, răspunde, coborând în fugă scara spiralată.

La fiecare etaj, văd angajați care aleargă spre ieșirile de urgență.

— Avocatul e ușor de ridicat. Îl iau eu, tu te ocupi de bunicul tău, zice.

Încuviințez din cap exasperată de gluma lui. E mecanismul lui de apărare în situații de stres.

În timp ce toată lumea părăsește clădirea, noi ne îndreptăm în direcția opusă, coborâm și iar coborâm, până la subsol.

Mă opresc.

— Stai o clipă, Art. Trebuie să ne gândim bine. Sincer, cum crezi că o să ne descurcăm? Nu-i putem duce în brațe pe toți.

Se oprește și el și se întoarce spre mine.

— Poate s-au trezit între timp.

— *Concentrează-te* Art. Ultima oară când am fost sedată, mi-a luat câteva ore să-mi revin și, chiar și după aceea, nu m-am putut mișca de la mijloc în jos.

— Ultima oară când... ce?

— Atunci sedativul mi-a fost injectat, poate că aici e vorba de altă substanță. Poate că le-au dat niște somnifere. Oricum ar fi, trebuie să găsim altă soluție. Avem nevoie de ajutor. Trebuie să găsim niște persoane din exterior dispuse să ne ajute.

Meditează.

— Defecții s-au revoltat. Cetățenii au luat cu asalt porțile, în semn de protest. Un tâmpit a apăsător pe un buton ca să

difuzeze anunțul Partidului Vital în toată curtea. Lumea cere capul tatei.

— Îmi pare rău, murmur.

— Eu am făcut-o.

Mă uit la el cu gura căscată.

— Trecând peste asta, e o idee bună ce spui tu. Hai să mergem să căutăm pe cineva care să ne ajute. Numai că...

Art se uită la uniforma cu care e îmbrăcat.

— E periculos pentru tine să ieși. Stai aici, Art, și ai grijă să nu pățească nimic. Descuie-le celulele. Mă duc eu după ajutoare.

Ce ironie, cum ni s-au inversat rolurile!

— Pot să deschid celulele de aici.

Art intră într-o cameră destinată doar personalului, plină cu monitoare de supraveghere pe care rulează imagini de la subsol. Intru după el și arunc o privire rapidă pe ecrane, căutându-i pe bunicul, pe Raphael Angelo și pe Carrick. Sunt tot acolo unde i-am lăsat. Nu par să se fi clintit din loc.

— Mary May, spune Art deodată și mă răsucesc repede.

Mary May ne urmărește din pragul ușii, îmbrăcată în obișnuita ei uniformă de Fluierar, care o face să semene cu Marry Poppins. Chipul îi este schimonosit de o asemenea furie, încât am senzația că, dacă s-ar relaxa câtuși de puțin, fața ei s-ar rezezi la mine ca un bumerang.

Părăsesc încăperea instinctiv, fiindcă n-am nici cea mai mică dorință să mă trezesc blocată într-o cameră fără ferestre. Art mă urmează îndeaproape.

— O scot de-aici. E nevinovată, Mary May, spune Art, punându-se între noi două. Ai văzut emisiunea? Gata, s-a terminat.

— Mă doare-n cot de emisiune, răspunde Mary May disprețuitor, ca și când habar nu are ce s-a întâmplat. Ai

intrat în casa mea, îmi spune, accentuând fiecare cuvânt. Ai vorbit cu mama. Ai intrat în dormitorul ei.

Art se întoarce spre mine. În altă împrejurare, figura lui mi s-ar fi părut comică, dar nu acum, pentru că, în momentul în care ne uităm la Mary May, îi vedem arma din mână.

65

— Ușurel, Mary May! Lasă-l jos! strigă Art, întinzând brațele în față. Ce... de unde naiba ai făcut rost de el?

Mary May îl ignoră, de parcă nu l-ar auzi, de parcă am fi doar noi două în cameră. Face câțiva pași spre mine. Mă retrag. Mă gândesc la ușile deschise ale celulelor de la subsol. Sper să le observe și ei, să fugă de acolo în momentul în care își vor veni în fire.

— Ai intrat în casa mea, repetă ea. Ai intrat în dormitorul mamei.

— Și tu ai intrat în casa mea, răspund cu voce tremurândă. Mi-ai luat lucrurile, ai uitat? N-am făcut altceva decât să le recuperez.

— Ce i-ai făcut mamei? mă întreabă, ca și când cuvintele mele ar fi trecut pe lângă urechile ei, ca și când nu aude decât vocea din capul ei.

Iuțește pasul, forțându-mă să mă retrag și mai mult. Îl simt pe Art apucându-mă de cot. Nu îndrăznesc să mă întorc cu spatele la ea. Nu vreau să testez pe pielea mea dacă e în stare să mă împuște sau nu. Mi se înmoaie genunchii și totuși simt cum aproape mă pufnește râsul. Nu poate fi adevărat, după toate prin câte am trecut, nu pot sfârși așa, ucisă de o femeie singură și tristă, într-un episod psihotic.

— Nu i-am făcut nimic mamei tale, spun speriată.

— Mergi mai departe, mă îndeamnă Art, conducându-mă pe coridor.

Mergem cu spatele ca să nu o pierdem din ochi pe Mary May care are arma îndreptată spre noi. Imediat ce ajungem la colț și scăpăm din raza ei vizuală, ne întoarcem și o rupem la fugă.

Art aleargă spre ieșire. Își trece cartela magnetică prin fața ușii, dar fără niciun rezultat. Toate căile de acces sunt blocate, ca să nu pătrundă protestatarii în clădire.

— Îmi trebuie o cheie adevărată, spune Art și înjură.

Scoate un inel plin cu chei și o încearcă pe prima, cu degete tremurânde.

Apare și Mary May, mergând constant, cu pași lenți și hotărâți și cu arma ațintită în față.

— Mi-a zis că ai stat la capul patului ei, continuă ea, ca în transă. A zis că ești îngerul ei, spune și își lasă capul într-o parte. De ce-ar crede așa ceva, Celestine?

— Ha... habar n-am, mă bâlbâi.

Art tot încearcă cheile de pe lanț. Ușile sunt vechi și cheile, uriașe. Până acum, nu a folosit decât cartela magnetică și e limpede că încuietorile normale îi dau bătăi de cap. Dau înapoi până când mă lovesc cu spatele de Art, dar Mary May continuă să avanseze spre mine.

— A zis că vrea să-i vadă pe ceilalți. I-am spus că nu se poate. Alice nu merită s-o vadă pe mami după tot ce-a făcut. Niciunul nu merită. Toți știau de ei doi. Chiar înainte să se ducă, mami mi-a spus că mă iartă. *Cu ce-am greșit ca să mă ierte?* șuieră Mary May, printre dinți. Toată lumea primește ceea ce merită. N-am nevoie de iertarea ei. Toți au primit ceea ce meritau. Toți știau că Alice mi l-a furat. Absolut toți. Am *cruțat-o* pe mami. I-am făcut un *bine*. Ai intrat în casa mea. Ce i-ai făcut mamei?

— Ți-am zis că nu i-am făcut nimic. Am recuperat ce era al meu. Lucrurile pe care le-ai furat din dormitorul meu. Le-am luat înapoi. Am găsit înregistrarea pe care o căutai. Au difuzat-o la televizor. Toată lumea a văzut-o. Toată lumea a aflat ce s-a întâmplat. S-a terminat.

Încerc să o trezesc la realitate.

— S-a trezit azi-dimineață la opt și zece. N-a vrut să mănânce ouăle. În fiecare dimineață, mănâncă două ouă fierte și două fire de sparanghel. De data asta, n-a mai vrut. Ciudată treabă.

În ciuda situației tensionate, mă apucă chicotitul, de emoție, presupun.

— Nu i-am spus eu să nu-și mănânce ouăle, mă apăr.

În spatele meu, Art trânteste o înjurătură și mai încearcă o cheie.

— Ba da, i-ai făcut tu ceva. De-aia a murit.

66

— Poftim? întreb în șoaptă.

Art uită de ușa și se întoarce spre mine.

— N-am făcut nimic. Jur. Haide, Art, deschide odată ușa aia, spun deja disperată, abia acum înțelegând furia lui Mary May.

I-a murit mama. Mă consideră vinovată. Are o armă în mână. N-are cum să se termine cu bine.

— Nu și-a mâncat ouăle, insistă Mary May. Întotdeauna și le mănâncă. Așa mi-am dat seama că e ceva suspect. Mi-a zis că a vizitat-o un înger cu o noapte înainte și că i-a venit vremea să meargă la Domnul. I-am spus că e o aberație. Că iar îi trec aiureli prin minte. Nu e prima oară când se întâmplă. Acum e lucidă, o secundă mai târziu, aiurează. La prânz, m-a rugat să-i fac o baie și i-am făcut.

Într-un final, Art descoperă cheia potrivită și deschide ușa. Simt imediat mirosul de aer proaspăt, aud strigătele mulțimii. Inspir adânc și ies, îndepărtându-mă de ea cât pot de repede. Dar mă aflu într-o curte. Un spațiu deschis, larg, un pătrat perfect acoperit cu dale, în care nu ai unde să te ascunzi. Sunt o țintă ușoară pentru Mary May.

E vorba de o curte privată, destinată doar personalului, nu și publicului. Prin poarta cu zăbrele văd agitația din curtea principală. Câțiva angajați o văd pe Mary May cu pistolul în mână și o iau la fugă țipând în direcția opusă. Nu sunt tocmai ajutoarele la care mă gândeam. Unde-or fi autoritățile? Îmi dau seama că nu-mi vine nimeni în ajutor. Dincolo de faptul că e înarmată cu un pistol, care nu se numără printre armele interzise Fluierarilor, eu sunt Defectă, ea e Fluierar și, prin urmare, nimeni nu o poate opri. Oricine

ar îndrăzni, ar părea că-mi întinde o mână de ajutor. Singurii care mă pot ajuta sunt polițiștii, dar ultima noastră întâlnire de la supermarket nu s-a încheiat tocmai amiabil.

— După baie, mama a spus că e obosită, reia Mary May, fără să observe că am pus pe fugă câțiva funcționari și că suntem înconjurați de zarva Defecților și a publicului din curtea vecină.

E în lumea ei.

— Uneori, mai ațipește dimineța. Așa că am dus-o la culcare. Atunci mi-a povestit despre tine. Mi-a zis că ai vizitat-o aseară și că ai ajutat-o să scoată apă din lac. M-am gândit că e doar o nălucire de-a ei. Pe urmă, mi-a zis că mă iartă. Și că o să-mi ia apărarea când o să-i sune ceasul...

Nu-și termină fraza. O lacrimă i se prelinge pe obraz și începe să-i tremure mâna.

— Tu ai omorât-o, îmi spune.

— Termină, intervine Art, postându-se în fața mea. Lasă pistolul, Mary May. E ridicol.

— Ai omorât-o pe mămica, repetă ea, fără să-i dea atenție.

Poarta curții se deschide și arunc o privire rapidă spre gloata de oameni care se revarsă înăuntru. Defecți și oameni obișnuiți fug din curtea principală. În fruntea mulțimii, mi se pare ca îl zăresc pe fratele lui Carrick, Rogan, dar nu sunt sigură, și mi-e prea frică să o scap pe Mary May din ochi.

— Uitați-o acolo! strigă cineva.

Îmi imaginez că sunt Fluierarii care vin după mine și răsuflu ușurată pe moment. Nu-mi pasă cine îmi sare în ajutor, câta vreme nu sfârșesc împușcată, dar e foarte derutant, fiindcă toată lumea e îmbrăcată în roșu și nu-i poți deosebi pe unii de alții. Ai impresia ca suntem toți identici.

— Nu mă-nvăța tu cum să-mi fac meseria, îi replică, în sfârșit, Mary May lui Art. Tatăl tău mi-a ordonat să o

supraveghez pe fată și asta fac. Slujba asta e viața mea. Am sacrificat tot pentru ea, tot ca să lucrez sub comanda tatălui tău. Dau totul pentru el. Și niciodată n-am lăsat o treabă neterminată! urlă ea.

Atmosfera devine cu atât mai tensionată din cauza mulțimii din curte. Oamenii își îndreaptă atenția către ea. Se strâng în jurul nostru. Îi strigă să lase arma jos.

— Uitați-o! V-am zis eu că aici e, spune o voce cunoscută.

Mă uit în stânga și dau cu ochii de Rogan. Chiar *el* e.

Însoțit de câteva persoane și arată spre Mary May.

— Trebuia să mă arestezi când ai avut ocazia! îi strigă Rogan. Ia uite cine-a venit să te vadă.

Mary May îi aude, în cele din urmă, și se uită în dreapta. Se uită la ei și se schimbă la față. Stă cu gura căscată, albă ca hârtia, îngrozită și șocată.

— Acum nu-ți mai poți ignora familia, îi strigă un bărbat.

— Îți mai aduci aminte de noi, surioară? spune femeia.

Mă uit surprinsă la ei. Sunt sora ei, Alice, și cei trei frați.

— Vreau s-o văd pe mămica, spune Alice.

— Ce-ai făcut cu ea? întreabă unul dintre frați.

— Nimic, absolut nimic. E numai vina ei, protestează Mary May fără vlagă.

Pare neputincioasă, văzându-se încolțită de rudele înfierate din cauza ei. Și-a pierdut tatăl mai demult, iar acum și-a pierdut și mama.

Parcă abia acum realizează că nu mai are nicio putere. Se uită la haosul din jur. Defecți, Fluierari și cetățeni aleargă ca nebunii de colo colo. Fluierarii au devenit prada, în vreme ce Defecți și non-Defecți, laolaltă, s-au transformat în vânători.

Coboară arma. I se citește spaima în ochi. Dă înapoi și încearcă să fugă. Nu ajunge prea departe, fiindcă prin ușa pe care am ieșit se ivește o mână. O mână care a tras după ea

un trup întreg pe podeaua rece a arestului și până în vârful scării spiralate. Își face apariția Carrick, transpirat, gâfâind de oboseală, exact la timp cât să o prindă de gleznă și să o împiedice să fugă.

Mary May se dezechilibrează și întinde brațele în față pentru a amortiza căzătura. Uită că are pistolul în mână și apasă pe trăgaci.

Arma se descarcă. Bubuitul se propagă prin curte.

Toată lumea, efectiv toată lumea, se aruncă la pământ.

67

Cum toată lumea e culcată la pământ, nu-mi dau seama dacă a fost cineva rănit. Nimeni nu scoate un sunet.

Însă țipetele care răsună imediat după asta sunt un indiciu suficient de grăitor. Un urllet puternic, isteric și necontrolat. Un urllet de spaimă. A fost împușcat cineva.

Când încerc să aflu de unde vine, realizez că vine de la mine.

68

Art e întins peste mine, protejându-mă ca un scut. Nu
mișcă.

Nu mișcă.

69

— Art! zbier.

— Celestine! strigă Carrick.

— Carrick! striga Rogan și aleargă spre fratele său.

— Art!

Încerc să mă ridic, dar trupul lui e atât de greu și nu vreau să-i agravez starea.

— A fost un accident, spune Mary May trântită de la pământ. A fost... N-am vrut să...

Rudele ei se ridică în picioare și o înconjoară. Unul dintre frați îi ia pistolul din mână.

Sora ei pleacă de lângă frați și vine spre noi.

— Sunt medic veterinar. Mai bine zis, am fost, spune ea și îi verifică pulsul.

— Trăiește? întreb printre lacrimi.

— Celestine? strigă Carrick. Ai pățit ceva?

Nu-i dau atenție. Am probleme mai importante pe cap.

Alice încuviințează din cap și îl mișcă pe Art. Simt o mare ușurare când îl aud că geme.

— Ia mâinile de pe el! tună judecătorul Crevan.

Ridic ochii și îl văd alergând spre noi.

— E fiul meu!

Alice se uită la Crevan, apoi la Art și face legătura între cei doi. Preț de o secundă, mi-e teamă că va refuza să-l ajute din cauza tatălui lui. Dar Alice se hotărăște rapid.

— Din câte știu, nu există lege care să interzică unui Defect să ajute un Fluierar, zice ea.

— Nu e Fluierar, spun. M-a ajutat să scap.

De dragul lui Art, încerc să mă fac auzită de cât mai mulți oameni. Nu vrea ca lumea să-l asemene cu tatăl său. Asta e teama lui cea mai mare.

— Celestine! strigă Carrick încă o dată și ridic privirea.

Se zbate cu disperare să ajungă la mine. Rogan îl ajută să se țină pe picioare. N-am timp de asta. Trebuie să mă concentrez asupra lui Art.

Art, Art, Art.

70

Alice își scoate cardiganul, îl înfășoară în jurul rănii de la nivelul abdomenului lui Art și apasă pe ea. Art m-a protejat, a încasat un glonț în plin, mi-a salvat viața.

— Vine imediat ambulanța, ne anunță un Fluierar și îngenunchează lângă noi.

Crevan se prăbușește în genunchi. Îi țin capul lui Art în poală. I-l prind între palme și îmi trec degetele tremurânde prin buclele lui pline de sânge.

Crevan stă în partea cealaltă și își sărută întruna fiul pe față. Stăm amândoi aplecați peste el și plângem.

— Va supraviețui? suspină Crevan. Spune-mi că va supraviețui. Nu pot să rămân fără el. E tot ce am.

Art deschide ochii o secundă, apoi îi închide la loc.

— Cine-a făcut asta? mârâie Crevan, uitându-se la mine.

— Ea, răspund pe un ton dușmănos.

Crevan se întoarce. O vedem pe Mary May în genunchi, parcă implorând iertare, păzită de cei trei frați Defecți care par pregătiți să o ucidă în orice clipă. E doar o umbră palidă a femeii de altădată, o ființă deznădăjduită a cărei viață s-a năruit.

— Domnule. Domnule judecător Crevan, îngaimă ea. A fost un... N-am vrut să... Am vrut doar... Celestine e de vină, spune, amintindu-și că mă urăște. E vina fetei. Eu n-am vrut decât s-o prind, așa cum mi-ați spus.

— Ți-am spus s-o *supraveghezi* nu s-o omori! țipă Crevan. S-o îndrepti pe calea cea bună, nu să te transformi într-o asasină!

— Iertați-mă, vă rog. Slujba asta e totul pentru mine. E viața mea. Am răspuns și voi răspunde mereu în fața dumneavoastră.

— Nu te mai iartă acum, Mary May, spun frații ei. L-ai dezamăgit. S-a zis cu tine.

— Ghilda e distrusă! se răstește Crevan la ea. Uită-te-n jur!

La auzul acestor cuvinte, femeia devine tot mai mică, parcă topindu-se încetul cu încetul.

Nu-mi iau ochii de la Art, care oscilează între luciditate și inconștientă, ba deschizând ochii, ba tușind și gemând.

— Celestine! mai strigă o dată Carrick, răgușit de atâtea țipete.

Ridic capul și îl văd așezat lângă ușa pe care am fugit. Rogan e întins pe jos, lângă el. Ni se intersectează privirile. Pare trist, pierdut, optimist. În ochii lui verzi se citește o întrebare.

Sosirea ambulanței ne întrerupe, împiedicându-mă să-i dau un răspuns, ceea ce îmi convine de minune, fiindcă oricum n-aș ști ce să-i spun în momentul ăsta.

71

Stau la căpătâiul lui Art la spital, perfect nemișcată, și totul în jur pare împietrit. E un contrast izbitor între ceea ce se întâmpla în urmă cu câteva ore și drumul în ambulanță până am ajuns aici.

Starea lui Art e stabilă. Oricât ar părea de ciudat, a fost norocos. Glonțul i-a ratat intestinul subțire, colonul, ficatul și vasele sangvine abdominale. O să se facă bine. Cel puțin, din punct de vedere fizic. Rămâne de văzut ce impact va avea rana abdominală asupra minții sale deja zdruncinate.

Îmi simt pleoapele grele, ca și când viața mi-ar oferi, în sfârșit, un moment de repaus. În ultimele trei săptămâni, am avut senzația că, dacă mă opresc, nici c-o să mai pot să o iau de la capăt. Și totuși iată că viața mă forțează să mă opresc, parcă vrând să-mi spună: „Ajunge, Celestine, ajunge”. În clipa asta, nici nu vreau să mă mișc. N-aș ști încotro s-o apuc. Sunt exact acolo unde trebuie să fiu.

Pielea mea poartă semnele înfierărilor, Art are o rană de glonț. Fiecare dintre cicatricile și imperfecțiunile noastre ascunde o poveste. Semnele mele îmi dau putere, îmi amintesc ca pot învinge orice greutate, rana lui îi amintește că m-a protejat, că a făcut un bine, că a ajutat un Defect. Și-a răscumpărat greșelile și, prin gestul lui, m-a apărat mai mult decât își imaginează. Nu doar că m-a salvat, dar a susținut și ceea ce am făcut. Cu fiecare zi în care ne privim trupurile, în care trăim în pielea noastră, amintirile acestea se întipăresc mai bine în memoria noastră.

Intră o asistentă. O cheamă Judy și e foarte amabilă. Îmi ia cana neatinsă de ceai verde sleit și mi-o înlocuiește cu una fierbinte care miroase a fructe de pădure.

— O să tot insist, spune ea vesel. Ai primit asta de la castel.

Îmi întinde rucsacul pe care mi l-au luat azi-dimineață când m-au dus la depozitul de eviscerat pești. Mă bucur să-l văd. Abia aștept să scap de hainele de Defect, și nu doar pentru că sunt mânjite de sângele lui Art.

— Domnule Crevan, sunt niște domni afară care vor să vă vorbească, spune ea, dispărându-i orice blândețe din glas.

Crevan înalță capul de pe pat pentru prima oară de când am sosit. Are ochii roșii și injectați și îi curge nasul întruna. Au trecut ore bune de când stăm împreună, fără să fim deranjați de tăcerea mormântală dintre noi.

— Sunt de la poliție? întreabă el, ștergându-și nasul. Spune-le să intre.

Se șterge pe față cu mâneca cămășii.

Intră doi bărbați în costume.

— Domnule Crevan, am vrea să discutăm între patru ochi.

— Putem vorbi aici, spune el și își ridică blugii în talie. Celestine a fost de față. Și ea e martor. Am vorbit deja cu agenții dumneavoastră, dar mă bucur să văd că vă faceți datoria cu cea mai mare seriozitate. Sunteți detectivi?

Bărbații încuviințează din cap.

Se apropie de ei și le strânge mâna.

— Domnule Crevan, noi am venit cu alte probleme. Nu au legătură cu fiul dumneavoastră. Mary May a fost arestată și închisă.

— Am înțeles. Atunci despre ce e vorba?

Cei doi detectivi se uită la mine. Simt un gol în stomac. Are legătură cu mine. Cu difuzarea înregistrării.

— Cum spuneam, e mai bine să discutăm între patru ochi.

De data asta, i se adresează pe un ton mult mai oficial, dar Crevan n-are de gând să cedeze cu una, cu două.

— Dacă are legătură cu faptele Ghildei, vă asigur că s-a rezolvat deja. Nu mai lucrez pentru Ghildă, am fost înlăturat din funcție. Anunțul va fi făcut dis-de-diminează, într-o conferință de presă. De asemenea, am înțeles că s-a deschis o anchetă cu privire la hotărârile Ghildei, așa că, după cum observați, domnilor, se iau măsuri la nivel intern. Dacă doriți mai multe detalii, va sfătuiesc să luați legătura cu doamna prim-judecător Sanchez.

Și-a intrat în rolul de judecător, încearcă să controleze totul, să fie mai presus de toți și toate. Nu mai are autoritate. I-a dispărut odată cu roba roșie și emblema de Instaurator al Perfecțiunii, înlocuite acum de o cămașă în carouri șifonată și o pereche de blugi murdari de sânge. E acel Crevan care încearcă să-și impună autoritatea chiar și în afara orelor de serviciu, acel Crevan care face ordine în garaj, care își spală mașina și îi duce pe Art și pe Celestine în oraș. Îmi vine în minte citatul: „Frumusețea e un blestem. Ea ne împiedică să vedem cine sunt adevărații monștri”. Nu l-am privit niciodată ca pe un monstru.

— Dacă e vorba de Celestine, vă informez că i s-a redat libertatea. A fost tot o decizie în cadrul Ghildei. Urma să execute o condamnare la închisoare, dar cred că va fi scutită. Mai exact, nu cred, sunt convins de asta.

— Nu are legătură cu deciziile Ghildei, ci cu actele dumneavoastră care o vizează pe Celestine North, acte care sunt de natură penală, spune un detectiv.

Celălalt e mult mai brutal în exprimare.

— Anchetăm, printre altele, acuzațiile aduse de Pia Wang, Nathan Berry și cei patru gardieni care au asistat la infracțiunea din Camera Însemnării, precum și dispariția celor patru elevi de la Grace O'Malley.

Infracțiunea.

Iată, în sfârșit, figura pe care de mult voiam să o văd. Expresia șocată, ideea de a fi pus la punct de autorități, de lege, conștientizarea greșelilor comise, a faptului că nu e mai presus de ceilalți, că tortura la care m-a supus pe mine și pe alții a fost o nedreptate. În ochii lui văd nedumerire, îndoială de sine, dispreț de sine, regrete, întrebări. Masca încrederii în sine îi cade de pe chip.

— Am înțeles că starea fiului dumneavoastră este stabilă. Am așteptat să primim informații de la medici înainte de a vă aborda. Vă rugăm să ne însoțiți la secție.

Crevan pare răvășit la gândul de a-l părăsit pe Art. Îmi aduc aminte cum am fost luată cu forța din autobuz, de lângă Juniper și Art, într-un vacarm asurzitor de fluier. Cum m-au târât prin curte, prin fața mulțumii ostile. Îmi amintesc de Camera Însemnării, de durerea provocată de înfierarea celor șase semne de pe corp, îmi amintesc că am zăcut la pat o săptămână, că am fost legată și închisă de presupușii mei prieteni, îmi amintesc de revolta de la supermarket, că am fost la un pas de a fi arsă de vie, că am defilat pe străzile orașului aproape dezbrăcată. Dar cel mai cumplit lucru – faptul că a trebuit să fug de familia mea. Toate astea s-au întâmplat din cauza lui Crevan.

Mă uit cum e scos din cameră. Privirile ni se întâlnesc și văd în ochii lui tot ce-am simțit în ultimele trei luni. Iar acum știu că o simte și el.

Întrebarea este: găsesc vreo consolare în asta?

72

Nu.

Ca cineva să câștige, altcineva trebuie să piardă. Ca să câștigi, trebuie să fi pierdut ceva mai întâi.

Ironia în cazul în care ți se face dreptate este că tot ceea ce ai simțit înainte și ceea ce simți după nu este ceva echilibrat și nici nepărtinitor. Nici măcar dreptatea nu este perfectă.

73

Îl privesc pe Art o vreme, după plecarea tatălui său. Seamănă cu un înger, chipul îi este nevătămat, pielea de bebeluș, o umbră vagă a părului care începe să îi crească pe față. Îi mângâi mâinile fine, cu degete lungi. Parcă le și văd cântând la chitară despre o girafă care nu-și găsea un pulover pe gât, despre maimuța care suferea de vertij, leul care nu știa să folosească tableta și zebra cu buline. Ne adunam toți în jurul lui și râdeam cu lacrimi, dar nimeni n-a pus cap la cap totul. Cântecul lui vorbeau mereu despre o ființă neadaptată, o ființă exclusă, care a pierdut ceva ori tânjește după ceva.

Frumusețea e un blestem, ea ne împiedică să vedem cine este adevăratul monstru. Mai mult decât atât, ne împiedică să vedem că monștrii nu se ascund sub pat, ci în mintea noastră. De la moartea mamei lui, Art a trăit cu acești demoni. Nu e de mirare că s-a înrolat în rândurile Fluierarilor. Îl înțeleg atât de bine, încât îmi explic alegerea lui și chiar cred că-l pot ierta. Compasiunea și rațiunea sunt cheia. Pot să îl iert? Da, pot chiar și să-l iert.

Trag draperia din jurul patului, ca să mă pot schimba în liniște în blugi și tricou. Sunt aceleași haine pe care le purtam când m-a ajutat Carrick să fug din spitalul secret al lui Crevan, când m-a ajutat să intru în casa lui Mary May ca să caut globul de cristal, când m-au luat Fluierarii din apartamentul lui Sanchez și m-au dus la depozit, unde ne-au obligat să ne dezbrăcăm și să tragem pe noi furoul roșu pentru defilarea pe străzile orașului. Îmi imaginez mirosul lui Carrick. Vreau să mai port hainele astea? Nu cumva voi avea senzația că, în loc să merg înainte, regresez?

Scotocesc prin rucsac după alte haine și dau peste altceva. Carnetele lui Carrick. Îmi amintesc de ultima noastră întâlnire înainte de a-l revedea la castel. Îmi luasem rămas-bun de la mama, iar el tocmai urca în mașină cu ea, ca să meargă să o salveze pe Juniper de îngrozitoarea operație de grefare. Mama urma să dea buzna în spital, să ceară să-și vadă fiica și să-i acuze că i-au încurcat copiii. Rolul lui Carrick era să o conducă până acolo. Eu trebuia să-l aștept pe Raphael Angelo pe malul lacului, urmând ca apoi să mergem împreună acasă la Sanchez ca să negociem cu ea.

Îmi amintesc că, în momentul în care au plecat, mi-a venit să strig după ei, să-i spun lui Carrick că și-a uitat carnetele pe care mi le lăsase în grijă, dar m-am abținut. Dintr-o pornire egoistă, nu voiam să mă despart de ele. Și nu fiindcă aș fi vrut să le citesc – normal că voiam, dar nu i-aș fi înșelat niciodată încrederea –, ci pentru că, având un lucru de-al lui, însemna că sigur aveam să-l revăd. Însemna că avea să scape cu bine. Mă amăgeam singură, firește, așa gândeam în momentul ăla. Va trebui să mă caute ca să-și recupereze carnetele sau îl voi căuta eu ca să i le înapoiez.

Acum, pentru prima oară de când a început coacă nebunia, mă întreb de ce l-am găsit pe Carrick într-o celulă. Cum a ajuns acolo? Dacă a mers cu mama să o scoată pe Juniper din spital, iar mama și Juniper erau în siguranță, iar ceilalți, Mona, Lennox, Fergus și Lorcan m-au asigurat că scăpase viu și nevătămat, cum se face ca a ajuns la Castelul Highland?

Arunc o privire pe telefon și, printre sutele de știri despre evenimentele din țară, dau peste una tipărită negru pe alb. Carrick Vane, acuzat că este complice cu Celestine North, că a fugit de sub supravegherea Fluierarilor și că a încălcat legile Ghildei, s-a predat de bunăvoie.

Deci, așa a ajuns în celula alăturată. A vrut să fie acolo.

Iar eu i-am permis.

Ce-o să se întâmple cu el acum? N-am întrebat pe nimeni, nici măcar nu m-am gândit la asta. Am stat până acum captivă în timp, într-un soi de paralizie mintală. Îmi dau lacrimile.

Scot carnetele, cu un sentiment de vinovăție, și suspin la vederea primei pagini.

Descopăr un scris de copil și îmi dau seama că sunt jurnalele lui din perioada petrecută în instituție, jurnalele în care scrisese ani la rând și pe care le ascunsesese de profesorii lui.

Astăzi, am făcut un test de gust și miros. Îi interesa de ce ne amintim când mirosim diverse lucruri. Paul Cott a început să plângă când a mirosit o lămâie. A trebuit să le spună de ce plânge. Apoi profesorii i-au zis că trebuie să uite acea amintire și că părinții lui sunt oameni răi.

Pudra de talc mi-a amintit de baie. Cred că am făcut baie cu mami, pentru că aici avem doar dușuri. Îmi amintesc de clăbucii de săpun sub care mă ascundeam, îmi amintesc că mă gădilau. Îmi amintesc că puneam spumă pe bărbie și mă prefăceam că am barbă albă ca bunicul. Așa mi-am amintit de bunicul și de bunica și de multe alte lucruri. Îmi amintesc cum râdea mama, cum mă înfășura într-un prosop imens, ca pe un bebeluș, și mă ducea în pat. Îmi amintesc că mă zbăteam și țipam și mă prefăceam că nu-mi place, dar, de fapt, îmi plăcea. Îmi amintesc un pahar cu lapte cu cacao în timp ce mă usca pe păr.

Cred că aveam vreo cinci ani atunci. Deci, a fost acum trei ani. Dar îmi amintesc toate astea.

Mi-au zis că nu e o mamă bună. Și că tata e un tată rău. Îmi tot spun că sunt aici pentru binele meu, că mami și tati vor să stau aici, dar nu cred că e adevărat. Îmi amintesc că au plâns când m-au luat de lângă ei. Plângeau și țipau. Dacă mama e chiar atât de rea, atunci de ce îmi vine mereu să zâmbesc când simt parfumul domnișoarei Harris? N-o să pot să-i spun niciodată că are același parfum ca mama. De ce mă doare burtica de câte ori mă gândesc la ei?

Au dreptate. Un miros îți trezește altul, și altul, și tot așa. Te ajută să-ți amintești lucruri, iar acum mă gândesc și îmi amintesc întruna. Ei m-au făcut să-mi amintesc, nu e vina mea. N-o să fac ca restul care le povestesc tot ce își amintesc. Cel puțin, nu amintiri reale. Nu vreau să mi le ia.

Răsfoiesc până la ultima pagină a ultimului jurnal, cu lacrimile șiroindu-mi pe obraji. N-am timp să-l citesc pe tot, trebuie să-l găsesc și să i le înapoiez.

Ne-au zis că, la șaisprezece ani, ne putem alege singuri numele de familie pe care îl vrem. Ei îl înregistrează și ne dau un pașaport cu care să putem călători. N-avem voie să ne păstrăm numele părinților, dar, oricum, ne-au răpit acest drept cu mult timp în urmă. M-ar fi chemat Carrick Brightman. Încă îl folosesc, dar numai în gând. Nu-l spun niciodată cu glas tare. Aici, avem doar un prenume și un număr pe post de nume de familie.

În sfârșit, mi-am ales numele și au fost de acord cu el. A trebuit să mă prezint în fața comisiei și să-mi justific alegerea. Nu le-am spus adevărul. Pe de altă parte, nu le-am mai spus adevărul de când am început să țin un jurnal. Cred ca asta

mă ajută să-i mint mai ușor, pentru că știu că undeva spun adevărul. Dacă le descoperă, voi fi înfierat, dar nu-mi pasă.

Îmi amintesc că într-o noapte am stat până târziu cu tata. Mă cocoșasem pe umerii lui. Era beznă și alergam. Atunci am crezut că ne jucăm, dar acum îmi dau seama că fugeam de Fluierari, iar mama și tata doar se prefăceau că ne jucăm.

Cred că ne-am rătăcit, sau așa mi s-a părut mie, și atunci m-a învățat tata despre stele. Mi-a arătat Steaua Nordului și mi-a explicat importanța ei.

Mi-a zis să o caut dacă mă rătăcesc vreodată. Ceea ce știu sigur este că, peste 1.095 de zile, când voi pleca de aici, voi încerca să-i găsesc. Ne repetă în fiecare zi că nu există nimic mai rău decât să-i căutăm. Dar vreau neapărat să o găsesc pe femeia care mă înfășura în prosoape care miroseau a pudră de talc și pe bărbatul care m-a învățat despre stele. Cei doi oameni care, prin aceste frânturi de amintiri, m-au făcut să mă simt mai protejat și mai fericit decât toți cei de aici.

Nu știu unde sunt, dar știu un lucru. O să-i caut în nord. Răspunsurile se găsesc în nord, iar eu mă voi lăsa purtat de vânt până la ele.

Din acest motiv, am ales să mă cheme Vane².

Carrick Vane.

² „Giruetă” (engl.). (N.t.)

74

Închid jurnalul, cu lacrimi fierbinți și roindu-mi pe obraji, și simt că trebuie să acționez imediat. Mă schimb în primele haine care îmi cad în mână, fiindcă nu mă mai interesează. Pot să port hainele de ieri și să merg înainte. O șosetă mi se agață de brățara de gleznă și mă așez pe scaun ca să o scot.

O las lângă patul lui Art.

— Vei fi mereu lângă mine, îi spun.

Îl sărut pe buze.

— La revedere, Art.

Părăsesc salonul, așteptându-mă să mă oprească cineva la ieșire. Dar asistentele și medicii se dau la o parte din calea mea. Îmi pierd tot curajul când văd Fluierarii postați la ușa din capătul coridorului. Încep să mă panichez. Gata, s-a terminat, iar mă arestează. Asistenta amabilă mă îndeamnă să merg mai departe. Mă încrunt. În clipa aceea, mă observă unul dintre Fluierari. Apasă pe clanță și îmi deschide ușa.

Pe măsură ce înaintez, personalul spitalului izbucnește în aplauze, unii dintre ei îmi zâmbesc larg, alții plâng. Merg înainte, temându-mă că o să mă înșface cineva din clipă în clipă, dar nu se întâmplă. Trec dincolo de ușile deschise și pășesc în necunoscut.

75

Mă aflu la ferma bunicului. Suntem în luna iulie. Soarele îmi arde pielea. Sunt îmbrăcată într-o rochie de plajă, cu bretele subțiri și un motiv floral care bulversează albinele.

Sunt singură printre straturile de căpșuni, cu ochii închiși și fața ridicată spre soare. Sunt liberă, dar, mai presus de atât, mă simt liberă. Eram liberă și înainte, dar nu mi-am dat seama. Acum o simt cu toată ființa mea.

Din depărtare, răzbat râsete și frânturi de conversație. Vine miros de lemn ars în momentul în care, din groapa de gătit, e scoasă mâncarea pe care o vom împărți cu toții. Muncitorii de la fermă, familia mea, Pia Wang, Raphael Angelo cu soția și cei șase copii, și familia lui Carrick. Domnul Berry și Tina au preferat să nu vină. Nu e la fel de ușor pentru toată lumea. Nu e ușor pentru nimeni.

A trecut o lună de la conferința de presă a Ghildei în care trebuia să se anunțe că judecătoarea Sanchez avea să preia funcția lui Crevan. Dar conferința a anunțat cu totul altceva și anume dizolvarea Ghildei.

Comisia pentru Adevăr și Reconciliere, desemnată de guvern, va întocmi un raport cu privire la rezultatele anchetei desfășurate în interiorul Ghildei. În același timp, va continua ancheta privată cu privire la comportamentul lui Crevan, precum și ancheta efectuată de poliție cu privire la faptele lui penale. Momentan, toată lumea pare să facă ceva, cel puțin cercetează abuzurile, chiar dacă nu există nici soluții, nici pedepse deocamdată.

Ca urmare a înregistrării difuzate în ajunul alegerilor, Enya Sleepwell a ajuns la putere și este noul nostru prim-ministru. Proiectul de reducere a numărului de Defecți a fost

respins și nu are nicio șansă de a fi implementat vreodată. În afară de asta, pe lângă ancheta Comisiei pentru Adevăr și Reconciliere, Enya a mai cerut un studiu, intitulat „Raportul Sleepwell”, despre procedurile Ghildei, în care să se verifice rolul fiecărui politician, afacerist ori avocat care a călcat vreodată în sălile sale de judecată. Cum anume vor fi aceștia trași la răspundere, n-aș putea spune. În orice caz, toată lumea așteaptă cu sufletul la gură rezultatele rapoartelor.

Enya a spus că nimic nu se poate schimba peste noapte, dar s-a înșelat. După câteva săptămâni de dezbateri, guvernul a votat împotriva tribunalului pentru Defecți și a decretelor anti-Defecți, toate legile aplicate Defecților fiind abrogate începând cu miezul nopții în ziua votului. În doar câteva ore, Defecții au primit drepturi egale cu restul populației, nemaifiind considerați cetățeni inferiori. Oamenii, Defecți și non-Defecți, s-au adunat în curtea Castelului Highland ca să sărbătorească. Am fost și eu printre ei.

Efectele ulterioare ale acestei decizii sunt uriașe. Biroul de avocatură al lui Raphael Angelo e în plin avânt, preia cazurile tot mai multor oameni care cer despăgubiri guvernului pentru prejudiciile suferite în momentul în care au fost declarați Defecți. Și, cu toate că a fost instituit un program guvernamental de despăgubire în valoare de o sută de milioane, cea mai neprețuită despăgubire a fost discursul ținut de Enya Sleepwell în care își cerea scuze victimelor Ghildei pentru neputința guvernului de a interveni.

Probabil cu asta se vor alege majoritatea oamenilor, dar Raphael nu se va liniști până când fiecare persoană înfierată nu va primi *cel puțin* scuze personal, până când nu i se va restabili reputația, până când nu vor fi recunoscute public traumele celor care au avut de suferit de pe urma Ghildei.

Guvernul a anunțat că țara noastră nu va mai permite nicicând ca „o asemenea dezumanizare să ne otrăvească sufletele și să priveze oamenii de drepturi elementare”. Acum, toată lumea privește în urmă și se întreabă cum am permis un asemenea lucru de la bun început. Totul pare atât de simplu acum.

Cât despre copiii DDN, toți acei copii care au fost smulși din căminele lor ori din brațele mamelor la naștere, au voie să se întoarcă la casele lor de drept, dacă asta doresc. În ceea ce îi privește pe cei care au crescut fără părinți, care sunt deja adulți, ai căror părinți au îmbătrânit sau nu mai sunt în viață, cărorora li s-a băgat în cap ideea că părinții lor sunt monștri, că nu au fost iubiți sau doriți, aceștia trebuie să se împace cu gândul că părinții lor au ajuns în mormânt fără ca cineva să le facă dreptate ori să le ceară iertare pentru suferința îndurată. Enya Sleepwell a desemnat-o pe Alpha la conducerea Alianței pentru drepturile persoanelor DDN, pentru a repara cumva acest uriaș dezastru.

Dar ce semnifică toate acestea pentru noi?

Crevan e încă liber, în așteptarea procesului în care e acuzat ca mi-a făcut cel de-al șaselea semn. Cu siguranță va fi condamnat la închisoare. Reputația îi va fi pătată și nu va mai ocupa niciodată o funcție înaltă. Oamenii îl recunosc pe stradă, îi aruncă priviri dușmănoase, îl huiduie, îl judecă. Înțeleg perfect prin ce trece, am trăit-o și eu pe pielea mea. Mii de oameni au trăit-o pe pielea lor.

În ceea ce-l privește pe Art, are de gând să plece din țară la studii și să se stabilească într-un loc în care umbra tatălui său nu va mai plana asupra lui. Va studia Științele, așa cum visa de mic. Mi-a promis că vom ține legătura și, cu toate că relația dintre noi s-a terminat, nu înseamnă că a dispărut.

Încă acolo, undeva, și acolo va rămâne pentru tot restul vieții, invizibilă, altfel de cum a fost.

Cât despre mine, viitorul meu e puțin mai incert. Mi s-a propus să-mi reiau studiile și să-mi dau examenele în școala care, cu doar câteva luni în urmă, nu-mi permitea nici măcar accesul pe holuri. Nu mă voi întoarce printre ei, dar voi studia și îmi voi da examenele. Enya Sleepwell insistă mereu să intru în Partidul Vital, iar mass-media îmi cere opinia despre orice eveniment. Profesorul Lambert spune că mi-a păstrat deja un post.

Pentru prima dată în viața mea, nu voi intra în jocul lor, nu voi avea așteptări, voi lua totul pas cu pas și voi păstra salturile pentru momentele grele. Mă voi bucura de căldura soarelui, de adierea vântului pe față, de atingerea trupului lui Carrick, de glasurile familiei mele, de dragostea lor și voi prețui loialitatea noilor mei prieteni. De lucrurile mărunte, cum spun unii, dar asta depinde de locul în care trăiești și de legile cărora trebuie să te supui, căci nu a fost deloc simplu să realizăm ceea ce am realizat.

Culeg o căpșună, o arunc în găleată și mă simt din nou copil. Când cobor privirea, văd o buruiană crescută printre straturi și mă aplec instinctiv să o smulg. Mă opresc. O las în pace și îi zâmbesc cu subînțeles. Va fi secretul nostru.

Înainte de a mă alătura celorlalți, nu mă pot abține, căpșunile sunt mult prea ispititoare și, de dragul vremurilor de altădată, când eu și Juniper eram mici și culegeam căpșuni, iau una din găleată și o bag în gură. Îi simt mirosul dulceag, dar, după tot ce mi s-a întâmplat anul acesta, nu mă aștept la mai mult. Totuși, fac ochii mari în clipa în care mușc din ea. Gura mea nu știe cum să reacționeze la acea senzație.

Scot un țipăt ascuțit. Discuțiile și râsetele se opresc deîndată. O iau la fugă dintre straturile de căpșuni.

Când ajung la familie și prieteni, îi găsesc așteptându-mă alarmați, îngrijorați, gata de atac, uitându-se după prădători sau intruși, fiindcă ne-au călcat și unii, și alții.

Carrick aruncă lopata și se îndepărtează de groapa de gătit la care a muncit alături de bunicul, tata și Adam și vine iute spre mine, cu ochii întunecați.

— Ce s-a întâmplat?

Scap găleata cu căpșuni din mână și fug spre el. Îi sar în brațe, îmi încolăcesc picioarele în jurul lui, agățându-mă de el, și îi acopăr fața uimită cu palmele.

Nu-mi pasă că se uită toată lumea La noi. Kelly ne privește visătoare, Juniper fluieră încurajator, tata e stânjenit și mama râde de el, Ewan se prefacă că vomită, copiii lui Raphael ne imită și se leagănă unul în brațele celuilalt, scoțând zgomote de pupături, iar Mona, Lennox, Fergus și Lorcan ne aclamă. Ne aclamă și bunicul, exasperându-l și mai tare pe tata, în vreme ce Pia Wang chicotește, alături de soțul și de cei doi copii ai ei.

Mai bine zis, mă prefac că nu-mi pasă, căci îi simt lângă mine, le simt fiecare particulă de energie și mă bucur nespus.

Mă uit în ochii lui Carrick. Sunt de un verde perfect. Îmi lipesc buzele de gura lui și îi gust, în sfârșit, sărutul.

Pe de o parte, poți fi cine îți imaginezi că ar trebui să fii, pe de altă parte, ești cine ești în realitate. Nu sunt sigură cine ar trebui să fiu, dar știu cine sunt.

Iar asta este momentul perfect să o iau de la capăt.

SFÂRȘIT

- PERFECTI -

GRUPUL EDITORIAL ALL |

Cecelia Ahern

Perfecți

Seria *Defecți* a apărut deja în 15 țări.

În *Perfecți*, a doua carte și ultima din seria *Defecți*, lumea perfectă care îi este refuzată lui Celestine va suferi o transformare ireversibilă.

Celestine North este acum o fugară. După ce a fost însemnată ca Defectă și declarată cel mai periculos infractor din țară de către judecătorul Crevan, șeful Ghildei, ea a stat numai în ascunzătoare.

Dar a venit momentul să-l înfrunte pe Crevan. Celestine are un secret cu care poate distruge întreaga Gildă. De aceea, Crevan o caută înnebunit, trimițând peste tot trupe de Fluierari.

Din cauza secretului ei, au dispărut deja câteva persoane.

Cu ajutorul altor Defecți, prin care și Carrick, dar nu numai, ea încearcă să pună la cale un plan. Însă timpul nu este de partea ei. Celestine va trebui să ia o decizie dificilă: să se salveze doar pe ea sau să riște totul și să-i salveze și pe ceilalți Defecți.

„Într-o lume lipsită de empatie și compasiune, nu te poți alia decât cu alți Defecți, o grupare de rezistență care speră să schimbe cursul lucrurilor și să readucă speranța.”

Booklist

„O carte pătrunzătoare și plină de adevăr.”

Irish Times

www.all.ro

